

Lloyd Alexander

BIÊN HIÊN SỬ XỨ
PRYDAIN ★★★

LÂU ĐÀILLYR

Lâu đài Llyr
(Series Biên niên sử xứ Prydain)

Lloyd Alexander

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[LỜI TÁC GIẢ](#)

[Chương I: HOÀNG TỬ RHUN](#)

[Chương II: DINAS RHYDNANT](#)

[Chương III: NGƯỜI THỢ GIÀY](#)

[Chương IV: NHỮNG CHIẾC BÓNG](#)

[Chương V: LỜI THỀ](#)

[Chương VI: NHỮNG MÓN THẦN ĐƯỢC CỦA GLEW](#)

[Chương VII: HANG Ồ CỦA LLYAN](#)

[Chương VIII: CÂY ĐÀN HẠC CỦA FLEWDDUR](#)

[Chương IX: VẬN MAY CỦA RHUN](#)

[Chương X: CHIẾC HANG](#)

[Chương XI: VỊ VUA ĐÁ](#)

[Chương XII: NĂM MỒ](#)

[Chương XIII: CHIẾC THANG](#)

[Chương XIV: CUỐN SÁCH TRẮNG](#)

[Chương XV: HÒN ĐẢO](#)

[Chương XVI: CUỘC GẶP GỠ CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG QUEN BIẾT](#)

[Chương XVII: NHỮNG LỜI THẦN CHÚ CỦA CAER COLUR](#)

[Chương XVIII: QUẢ CẦU PELYNLRYN VÀNG](#)

[Chương XIX: CƠN LŨ](#)

[Chương XX: VẬT LÀM TIN](#)

LỜI TÁC GIẢ

Trong cuốn truyện về xứ Prydain này, phần tiếp theo của cuốn *Sách về Bộ Ba và Vạc Dầu Đen*, chuyện xảy ra với nhân vật nữ chính cũng quan trọng và nguy hiểm không kém gì cuộc hành trình của nhân vật nam. Công Chúa Eilonwy với mái tóc đỏ ánh vàng đã làm được nhiều hơn là đối mặt với một thử thách không thể tránh khỏi (và theo ý kiến của cô thì là hoàn toàn không cần thiết), thử thách của việc trở thành một công nương. Đúng như vị pháp sư già Dallben đã cảnh báo: "Với mỗi chúng ta, sẽ luôn có một thời điểm khi chúng ta phải trở thành một ai đó hơn là bản thân mình." Và điều này đúng với các nàng công chúa cũng như các chàng phụ-chăn lợn.

Lâu Đài Llyr, về một mặt nào đó, là tập truyện lãng mạn hơn hai tập trước - Taran đã nhận thức được rõ hơn nhiều tình cảm của mình dành cho Eilonwy. Và cũng đôi lúc nó còn hài hước hơn nữa - ví dụ, nỗi tuyệt vọng của Nhóm Bạn Đồng Hành khi phải đối mặt với chàng Hoàng Tử Rhun đầy thiện ý nhưng lại hết sức hậu đậu. Không khí của toàn tập truyện có lẽ có cả buồn vui lẫn lộn, hơn là một bản hùng ca hoành tráng. Nhưng chuyến phiêu lưu này chứa đựng nhiều điều hơn là những chi tiết cổ tích như một quả cầu vàng thần kỳ, một mù nữ hoàng đầy căm thù, một toà lâu đài bí ẩn, và các tình địch cổ giành được trái tim của một nàng công chúa. Bản chất của câu chuyện tưởng tượng cho phép xảy ra những điều có thể biểu lộ được sức mạnh cũng như sự yếu đuối của chúng ta rõ ràng hơn cả. Người dân xứ Prydain chỉ là những nhân vật tưởng tượng; nhưng tôi hy vọng rằng họ cũng rất thực, rất con người.

Nhưng bản thân xứ Prydain thì hoàn toàn không có thật. Đảo Mona, bối cảnh cho tập truyện *Lâu Đài Llyr*, là tên tiếng Wales cổ của đảo Anglesey. Nhưng bối cảnh này không được vẽ ra với sự chính xác của một người vẽ bản đồ. Thay vào đó, tôi hy vọng tạo ra được một cảm xúc, chứ không phải là sự thật, về xứ Wales và các truyền thuyết của nơi ấy.

Một vài bạn đọc có lẽ sẽ phần nộ đòi được biết về số phận của một vài nhân vật phản diện trong câu chuyện này, đặc biệt là về một trong những kẻ vô lại đáng ghê tởm nhất trên toàn Prydain. Tôi phải nhấn mạnh rằng trong khi *Lâu Đài Llyr*, cũng như hai tập truyện trước, có thể được coi là một cuốn truyện độc lập, thì một số sự việc nhất định xảy ra trong đó vẫn có hậu quả lâu dài về sau. Ngoài điều đó ra thì tôi sẽ không nói bóng gió gì thêm nữa mà chỉ đề nghị các bạn hãy có lấy một đức tính đáng quý nhưng khó đạt được hơn cả: lòng kiên nhẫn.

Chương I: HOÀNG TỬ RHUN

Eilonwy với mái tóc đỏ ánh vàng, Công chúa Eilonwy, Con Gái của Angharad, Con Gái của Regat thuộc Dòng dõi Vương gia Llyr, sắp sửa rời khỏi Caer Dallben. Chính cụ Dallben đã ra lệnh như vậy; và mặc dù tim Taran đột nhiên trở nên trĩu nặng một cách kỳ lạ, cậu vẫn hiểu là không thể làm trái lời của vị pháp sư già.

Vào cái buổi sáng mùa xuân khi Eilonwy chuẩn bị lên đường, Taran đóng yên cho mấy con ngựa và dẫn chúng từ chuồng ngựa ra. Nàng Công chúa, đang cố hết sức tỏ ra vui vẻ, đã gói những đồ dùng ít ỏi của mình vào một chiếc bọc đeo trên vai. Quanh cổ cô là một sợi dây chuyền mảnh với một vòng trắng lười liềm bằng bạc; ngón tay cô đeo một chiếc nhẫn cổ được chế tác rất khéo léo; và giữa những nếp áo choàng, cô mang theo một trong những món đồ quý giá nhất của mình: quả cầu vàng có thể phát sáng mỗi khi cô ra lệnh, với ánh sáng còn chói lọi hơn cả một ngọn đuốc đang rực cháy.

Cụ Dallben, gương mặt tiều tụy hơn mọi khi và lưng còng xuống như đang phải mang một gánh nặng, ôm chặt lấy cô trước cửa căn nhà tranh. “Con sẽ luôn có chỗ ở Caer Dallben này,” cụ nói, “và một vị trí còn lớn hơn trong tim ta nữa. Nhưng than ôi, nuôi dạy một cô tiểu thư là điều bí ẩn thậm chí còn vượt quá khả năng của một vị pháp sư. “Ta đã gặp phải đủ khó khăn,” cụ nói thêm với một nụ cười, “khi nuôi dạy một anh chàng Phụ-Chăn Lợn rồi.”

“Ta chúc con một cuộc hành trình thuận buồm xuôi gió đến Đảo Mona,” Dallben nói tiếp. “Vua Rhuddlum và Hoàng hậu Teleria đều là người tốt và hòa nhã. Họ rất sẵn lòng thay mặt gia đình con để làm người bảo hộ cho con, và nhờ Hoàng hậu Teleria, con sẽ học được cách cư xử cho xứng với một nàng công chúa.”

“Cái gì!” Eilonwy kêu lên. “Con đâu có quan tâm đến chuyện làm công chúa! Và vì con đã là một tiểu thư rồi, thì con còn phải cư xử thế nào khác được nữa ạ? Thật chẳng khác nào bắt cá phải học bơi cả!”

“Hừm!” Cụ Dallben nói vẻ châm biếm. “Ta chưa bao giờ thấy một con cá có đôi đầu gối đầy vết chai, chiếc áo dài bị rách và chân không mang giày cả. Những thứ đó không thích hợp với một con cá, cũng như chúng không thích hợp với con.” Cụ nhẹ nhàng đặt một bàn tay xương xẩu lên vai Eilonwy. “Cô bé ơi, con không hiểu sao? Với mỗi chúng ta, sẽ luôn có một thời điểm khi chúng ta phải trở thành một ai đó hơn là bản thân mình.” Lúc này cụ mới quay sang Taran. “Hãy để ý trông chừng cô bé cho cẩn thận,” cụ nói. “Ta rất lo vì để cho con và Gurgi đi cùng với cô bé, nhưng nếu nó khiến cho các con chia tày được dễ dàng hơn thì đành vậy.”

“Công chúa Eilonwy sẽ đến được Mona một cách an toàn ạ,” Taran trả lời.

“Còn con,” cụ Dallben nói, “thì hãy quay về một cách an toàn. Trái tim ta sẽ chưa được nhẹ nhõm chừng nào con chưa trở về.” Cụ lại ôm lấy cô gái một lần nữa rồi quay vào trong nhà.

Họ đã quyết định là bác Coll sẽ đi cùng họ đến cảng Đại Avren và dẫn hai con ngựa về. Người chiến binh già to khỏe đã lên ngựa và đang kiên nhẫn chờ đợi. Gurgi, với bộ lông bờm xồm, trèo lên lưng con ngựa nhỏ của mình, nom rầu rĩ như một con cú bị đau bụng vậy. Quạc, con quạ đã được thuần hóa, đậu trên yên cương của Taran một cách im lặng khác hẳn ngày thường. Taran đỡ Eilonwy lên Lluagor, con chiến mã yêu thích của cô, rồi trèo lên lưng Melynlas, con tuần mã bờm bạc của cậu.

Bỏ Caer Dallben lại phía sau, nhóm bạn lên đường vượt qua những ngọn đồi thấp về phía sông Avren. Taran và Coll cưỡi ngựa bên nhau đi trước dẫn đường, trong khi đó thì Quạc đã đậu thoải mái lên vai Taran.

“Cô ấy không ngừng nói một phút nào,” Taran rầu rầu nói. “Giờ thì ít ra ở Caer Dallben sẽ được yên tĩnh hơn.”

“Đúng thế,” bác Coll tiếp.

“Và cũng sẽ có ít chuyện phải lo hơn. Lúc nào cô ấy cũng vướng phải một rắc rối nào đó.”

“Cũng đúng thế nữa,” bác Coll nói.

“Đây là để dành cho điều tốt đẹp nhất mà thôi,” Taran bảo. “Dù sao thì Eilonwy cũng là một Công chúa của dòng họ Llyr. Đâu phải như thế cô ấy chỉ là một tên Phụ-Chấn Lợn.”

“Rất đúng,” bác Coll đáp, nhìn về phía những ngọn đồi mờ đàng xa.

Họ im lặng đi tiếp một hồi lâu.

“Cháu sẽ nhớ cô ấy,” cuối cùng Taran buột ra, vẻ gần như giận dữ.

Vị chiến binh già nhe răng cười và xoa xoa cái đầu hói nhẵn bóng của mình. “Cháu đã nói với cô bé như vậy chưa?”

“Không... không hẳn ạ,” Taran lắp bắp. “Cháu nghĩ là cháu nên nói thế. Nhưng mỗi khi cháu bắt đầu nói về chuyện đó thì cháu... cháu cảm thấy rất kỳ cục. Hơn nữa, ai mà biết được cô ấy lại nghĩ ra những nhận xét ngốc nghếch gì trong khi người ta đang tìm cách nói chuyện nghiêm chỉnh.” “Có thể là như vậy,” bác Coll trả lời và mỉm cười, “điều ta quý trọng nhất thì ta lại ít để ý đến nhất. Nhưng chúng ta sẽ có rất nhiều việc để luôn được bận rộn cho tới khi cháu quay về, và cháu sẽ học được rằng, cậu bé của ta ạ, để cho trái tim được thư thái thì không có gì tốt bằng làm việc cả.”

Taran buồn bã gật đầu. “Cháu đoán là vậy,” cậu nói.

Sau buổi trưa hôm đó họ quay ngựa về phía tây, nơi những ngọn đồi bắt đầu dốc xuống thung lũng Avren. Khi đến rặng đồi cuối cùng, Quac nhảy khỏi vai Taran và vỗ cánh bay lên cao, kêu quàng quạc vẻ phấn khích. Taran thúc Melynlas vượt qua con dốc. Dưới chân họ, dòng sông hiện ra, rộng lớn hơn bao giờ hết. Ánh mặt trời lấp lánh giữa những gợn sóng nước ở khúc lượn được che chắn của bến cảng. Một con tàu dài hẹp đang bập bênh được neo lại gần bờ. Taran có thể nhìn thấy những dáng người trên boong tàu đang kéo thùng để giương lên một cánh buồm vuông vắn, trắng muốt.

Eilonwy và Gurgi cũng đã phóng ngựa lên trước. Tim Taran nảy lên; và đối với cả nhóm bạn, bến cảng cùng với con tàu đang đợi sẵn chẳng khác nào một ngọn gió biển cuốn sạch những nỗi đau buồn. Eilonwy lại bắt đầu nói liến thoắng vui vẻ, và Gurgi thì vẫy tay rồi rít đến nỗi suýt nữa ngã nhào khỏi yên cương.

“Vâng, ồ, vâng!” Nó reo lên. “Gurgi gan dạ, can đảm rất sung sướng được đi theo cậu chủ nhân từ và Công chúa cao quý để bồng bênh trôi nổi trên thuyền!”

Họ phi nước kiệu xuống con dốc và xuống ngựa ở bên mép nước. Nhìn thấy họ, các thủy thủ liền bắc một tấm ván từ con tàu lên bờ. Họ vừa làm xong thì một chàng trai đã trèo ngay lên tấm ván và vội vã bước những bước dài hối hả về phía nhóm bạn. Nhưng mới đi được vài bước trên tấm ván tròn trĩnh thì chàng ta đã bị mất thăng bằng, trượt chân, và đâm đầu ngã nhào xuống chỗ nước nông đánh “ùm” một cái.

Taran và bác Coll vội chạy tới giúp cậu ta, nhưng chàng trai đã tự đứng dậy được và đang vung về bì bõm lội vào bờ. Cậu ta khoảng bằng tuổi Taran, với một khuôn mặt tròn như trăng rằm, cặp mắt xanh nhạt và mái tóc màu vàng rơm. Cậu ta đeo một thanh gươm và một con dao

găm nhỏ, trang trí cầu kỳ, trên một chiếc thắt lưng làm bằng các mắt xích bạc. Chiếc áo choàng và áo vét của cậu ta, thêu thùa bằng những sợi chỉ vàng và bạc, giờ đều đang nhỏ nước tong tong; nhưng chàng trai lạ mặt hoàn toàn không tỏ ra bối rối chút nào vì cú ngã cũng như bộ y phục ướt sũng của mình. Thảy vào đó, cậu ta nhe răng cười vui vẻ như thể chẳng có chuyện gì vừa xảy ra với mình.

“Chào, chào!” Cậu ta gọi, giơ một bàn tay còn ròng rọc nước lên vẫy. “Có phải tôi vừa thấy Công chúa Eilonwy đấy không nhỉ? Tất nhiên rồi! Còn là ai khác được nữa!”

Không chần chừ thêm, và thậm chí còn không thêm dừng lại để vắt nước ra khỏi áo choàng, cậu ta cúi chào thấp đến nỗi Taran sợ là cậu ấy sẽ lại mất thăng bằng; rồi cậu ta đứng thẳng lên và tuyên bố bằng một giọng trang nghiêm: “Thay mặt Rhudd-lum Con Trai của Rhudd và Teleria Con Gái của Tannwen, Vua và Hoàng hậu của Đảo Mona, xin đón chào Công chúa Eilonwy của Dòng họ Vương gia Llyr, và xin chào...ờ...chào tất cả các vị,” cậu ta nói thêm, mắt chớp lia lịa trong khi một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu. “Lẽ ra tôi nên hỏi tên các vị trước khi bắt đầu mới phải.”

Taran, ngạc nhiên và không phải là không có phần hơi khó chịu vì cách xử sự đáng trí này, bước lên trước và giới thiệu cả nhóm. Cậu chưa kịp hỏi tên người mới tới thì chàng trai đã ngắt lời cậu.

“Tuyệt vời! Lát nữa các vị phải tự giới thiệu lại mới được, từng người một. Không thì tôi sẽ quên hết mất - ờ, tôi thấy vị thuyền trưởng đang vẫy chúng ta kìa. Chắc chắn là có chuyện liên quan đến thủy triều rồi. Ông ta lúc nào cũng quan tâm tới việc đó. Đây là lần đầu tiên tôi được chỉ huy một cuộc hành trình đấy,” cậu ta tự hào nói tiếp. “Thật đáng ngạc nhiên là hóa ra nó lại rất dễ dàng. Chỉ việc bảo các thủy thủ...”

“Nhưng ngài là ai?” Taran bối rối hỏi.

Chàng trai chớp mắt nhìn cậu. “Tôi quên chưa nói sao? Tôi là Hoàng tử Rhun.”

“Hoàng tử Rhun ấy à?” Taran lặp lại với giọng như không tin nổi vào tai mình.

“Đúng vậy,” Rhun đáp lại, mỉm cười vui vẻ. “Vua Rhuddlum là phụ thân của tôi; và tất nhiên, Hoàng hậu Teleria là mẫu hậu của tôi. Chúng ta lên tàu thôi chứ? Tôi không muốn làm ông thuyền trưởng bức mình đâu, vì ông ta quả thực là rất lo lắng về những cơn nước thủy triều ấy.”

Bác Coll ôm chặt lấy Eilonwy. “Khi chúng ta gặp lại cháu,” ông bảo cô bé, “bác không biết chúng ta có còn nhận ra cháu được không nữa. Cháu sẽ trở thành một cô Công chúa quý phái rồi.” “Cháu muốn được nhận ra cơ!” Eilonwy kêu lên. “Cháu chỉ muốn là mình thôi!”

“Đừng sợ,” bác Coll nói và nháy mắt. Ông quay sang Taran. “Còn cháu, cậu bé của ta, xin tạm biệt. Khi nào cháu quay về, hãy gửi Quac về trước để báo tin cho bác và bác sẽ ra bến cảng Avren đón cháu.”

Hoàng tử Rhun chìa tay ra cho Eilonwy khoác và dẫn cô đi lên tấm ván. Gurgi và Taran theo sau họ. Đã sẵn có thành kiến về sự khéo léo của Rhun nên Taran thận trọng để ý chàng Hoàng tử cho đến khi Eilonwy đã lên được tàu an toàn.

Con tàu rộng rãi và được đóng một cách khéo léo lạ thường. Boong tàu rất dài, hai bên có ghế cho các tay chèo. Ở đuôi tàu vươn lên một gian buồng cao, vuông vắn, trên nóc là một cái bục.

Các thủy thủ hạ mái chèo xuống và rẽ nước cho con tàu ra giữa sông. Bác Coll cười ngượng đi

dọc bờ sông và vẫy thật lâu. Người chiến binh già khuất khỏi tầm mắt khi con tàu lướt qua một khúc quanh trên dòng sông rộng mênh mông. Quạc đã vỗ cánh bay lên đậu trên đỉnh cột buồm và, trong khi làn gió nhẹ vi vu lướt qua bộ lông của nó, nó đập cánh về tự đắc đến nỗi nom giống như một chú gà trống đen hơn là một con quạ. Bờ sông ở đằng xa chuyển thành màu xám, và con tàu tăng tốc hướng về phía biển.

Nếu như Rhun đã khiến cậu bối rối và hơi bức mình một chút trong lần gặp đầu tiên thì giờ Taran bắt đầu ước là mình chưa bao giờ phải nhìn thấy chàng Hoàng tử này. Taran đã định nói chuyện riêng với Eilonwy, bởi vì trong lòng cậu có rất nhiều điều muốn thổ lộ cùng cô. Thế nhưng mỗi khi cậu định bắt đầu thì Hoàng tử Rhun lại xuất hiện như đội đất chui lên, khuôn mặt tròn mím cười tươi tắn, miệng gọi to “Chào, chào!” - cái lời chào mà cứ mỗi lần Taran phải nghe lại càng khiến cậu thấy bức bối hơn.

Một lần, chàng Hoàng tử xứ Mona đã hăm hở xông tới để khoe với nhóm bạn một con cá cậu ta bắt được - Eilonwy và Gurgi rất thích thú, nhưng Taran thì không; một lát sau, Rhun lại chuyển sự chú ý của mình sang cái gì đó khác và cậu chàng chạy biến đi, để mặc cho Taran ôm con cá ươn nhẹp trơn tuột trong tay. Một lần khác, trong khi nghiêng người bên mạn tàu để chỉ một đàn cá heo, chàng Hoàng tử suýt nữa đánh rơi thanh gươm của mình xuống biển. May là Taran đã bắt được nó trước khi lưỡi gươm vĩnh viễn biến mất.

Sau khi con tàu ra đến mặt biển rộng, Hoàng tử Rhun quyết định thử lái tàu xem sao. Nhưng cậu ta vừa cầm vào bánh lái thì nó đã tuột ngay ra khỏi những ngón tay cậu. Trong khi Rhun túm chặt lấy cái tay cầm bằng gỗ, con tàu tròn trành và xoay mạnh đến nỗi Taran bị ném đập vào thành tàu. Một thùng nước tuột ra và lăn xuống dọc sàn tàu, cánh buồm đập phàn phật vì hướng đi bị đổi bất ngờ, và một bên mái chèo suýt gãy làm đôi trước khi người lái kịp giật lấy bánh lái từ tay chàng Hoàng tử, cậu ta vẫn không hề tỏ vẻ nao núng. Cái bước đầu đón trên đầu Taran không khiến cho cậu thán phục sự thành thạo nghề biển của Hoàng tử Rhun hơn chút nào.

Mặc dù chàng Hoàng tử không tìm cách lái tàu nữa, cậu ta lại trèo lên chiếc buồm và đứng đó hét to ra lệnh cho các thủy thủ.

“Kéo buồm lên!” Rhun sung sướng kêu lên. “Giữ bánh lái cho chắc!”

Tuy chính cậu cũng chẳng phải là người đi biển nhưng Taran vẫn có thể nhìn thấy cánh buồm đã được kéo lên và buộc chặt, còn con tàu thì đang lướt hết sức êm ái trên mặt biển; và cậu nhanh chóng nhận ra rằng các thủy thủ đang lảng lảng làm phần việc của mình để giữ cho con tàu đi đúng lộ trình mà chẳng hề để ý gì đến chàng Hoàng tử cả.

Đầu Taran nhức nhối vì cú va đập, chiếc áo của cậu vẫn còn ẩm và bốc mùi cá tanh ngòm, và đến khi rốt cuộc cậu cũng tìm được cơ hội để nói chuyện với Eilonwy thì cậu đâm ra hết sức bức tức. “Hoàng tử xứ Mona ấy à!” Cậu lầm bầm.

“Hắn ta chẳng là gì hơn một... một ông vua con, một thằng bé vụng về, dần dợn. Chỉ huy cuộc hành trình ấy à? Nếu các thủy thủ nghe theo hắn thì chúng ta đã mắc cạn từ đời nào rồi. Tôi chưa bao giờ điều khiển một con tàu, nhưng tôi không hề nghi ngờ rằng tôi có thể làm tốt hơn hắn. Tôi chưa từng gặp ai vô dụng đến vậy.”

“Vô dụng ấy à?” Eilonwy đáp lại. “Đúng là thỉnh thoảng anh ta cũng có vẻ hơi ngốc thật. Nhưng tôi dám chắc anh ta chỉ có ý tốt thôi, và tôi có cảm giác là anh ta có một trái tim tốt lành. Thật ra, tôi nghĩ anh ta khá dễ thương đấy chứ.”

“Tôi đoán vậy,” Taran trả lời, càng bức dọc hơn vì những lời của Eilonwy. “Bởi vì hắn đã chìa tay ra cho cô khoác chứ gì? Một cử chỉ ga lăng, vương giả đấy nhỉ. May mà hắn đã không làm cô lao đầu xuống nước.”

“Ít ra thì đó cũng là một cử chỉ lịch thiệp,” Eilonwy nhận xét, “một điều mà đôi khi các gã Phụ-Chăn Lợn không hay làm cho lắm.”

“Một gã Phụ-Chăn Lợn,” Taran cảm cái nói.

“Phải, đó là số mệnh của tôi. Tôi sinh ra đã là Phụ- Chăn Lợn, cũng như ông Vua Con của Mona được sinh ra cho địa vị của mình vậy. Hẳn là con trai của một vị vua, trong khi tôi thì... tôi còn không biết tên cha mẹ mình nữa.”

“Anh không thể trách Rhun vì đã sinh ra là hoàng tử được,” Eilonwy nói. “Ý tôi là, anh có thể làm vậy, nhưng nó chẳng thay đổi được điều gì hết. Thật chẳng khác nào dùng chân trần đá vào một tảng đá cả.”

Taran phì một tiếng. “Tôi dám cá là hắc đang đeo thanh gươm của cha hắc, và tôi dám cá là hắc chưa bao giờ rút nó ra ngoại trừ để dọa thỏ. Ít ra thì tôi cũng đã giành được quyền đeo thanh gươm của tôi. Vậy mà hắc vẫn tự gọi mình là hoàng tử cơ đấy. Dòng dõi của hắc có làm cho hắc xứng đáng với địa vị của hắc không? Xứng đáng như Gwy- dion Con Trai của Don vậy?”

“Ông hoàng Gwydion là người chiến binh vĩ đại nhất trên toàn Prydain này,” Eilonwy đáp. “Anh không thể mong có một ai khác sánh nổi với ông ấy. Và tôi nghĩ rằng nếu một anh chàng Phụ- Chăn Lợn cố làm hết sức mình, và một chàng hoàng tử cũng làm hết sức mình, thì chẳng có khác biệt nào giữa họ cả.”

“Chẳng có khác biệt nào!” Taran giận dữ kêu lên. “Cô chỉ toàn nói tốt cho Rhun thôi!”

“Taran xứ Caer Dallben ạ,” Eilonwy tuyên bố, “quả thực tôi tin là anh đang ghen đấy. Và tự thương thân nữa. Và điều đó thật là nực cười, chẳng khác nào... chẳng khác nào sơn xanh mũi mình cả!”

Taran không nói gì nữa mà chỉ quay đi và rầu rĩ nhìn xuống mặt nước.

Mọi chuyện càng thêm tồi tệ khi gió nổi lên mạnh hơn, biển nổi sóng đập vào hai bên mạn tàu, và Taran gần như không đứng vững nổi. Đầu cậu quay cuồng và cậu chỉ sợ con tàu sẽ bị lật. Eilonwy, mặt tái mét như xác chết, bám chặt lấy thành tàu.

Gurgi rên rĩ và hú lên thê thảm. “Cái đầu yếu ớt khốn khổ đang quay mòng mòng! Gurgi không thích con tàu này nữa! Nó muốn được ở nhà cơ!”

Hoàng tử Rhun không hề tỏ ra lo âu chút nào. Cậu ta ăn uống ngon lành và có vẻ hết sức phấn chấn, trong khi Taran co rúm lại một cách thảm hại trong chiếc áo choàng của mình. Mỗi đến lúc nhá nhem tối biển mới ngừng động, và đến đêm thì Taran lấy làm biết ơn là con tàu đã thả neo ở một vịnh nhỏ êm ả. Eilonwy lôi quả cầu vàng của mình ra. Nó bắt đầu tỏa sáng trong bàn tay cô và những tia sáng của nó lấp lánh trên mặt nước tối sẫm.

“Này, cái gì thế?” Hoàng tử Rhun kêu lên, cậu ta vừa trèo từ trên cái bọc của mình xuống.

“Quả cầu của tôi đấy,” Eilonwy nói. “Tôi luôn đem nó theo mình. Không thể biết trước được khi nào thì cần dùng đến nó.”

“Thật đáng kinh ngạc!” Chàng Hoàng tử reo lên. “Cả đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy cái gì như thế cả.” Cậu ta xem xét quả cầu vàng thật kỹ, nhưng khi cậu ta cầm nó lên tay thì ánh sáng vụt tắt. Rhun chán nản ngẩng lên nhìn. “Tôi sợ là tôi làm hỏng nó mất rồi.”

“Không đâu,” Eilonwy an ủi cậu ta, “chỉ là bởi vì nó không có tác dụng với những người khác mà thôi.”

“Thật không thể tin được!” Rhun nói. “Cô phải cho cha mẹ tôi xem nó mới được. Tôi ước là chúng tôi có một vài quả như thế ở quanh lâu đài.” Sau khi liếc nhìn quả cầu một lần cuối về tò mò, Rhun trả nó lại cho Eilonwy. Khăng khăng nói rằng cô Công chúa phải được ngủ trong gian buồng an toàn, Rhun dọn cho mình chỗ nằm giữa một đồng lưới. Gurgi cuộn mình nằm gần đó, còn Quac thì không thèm để ý đến lời Taran dỗ dành gọi nó xuống khỏi chỗ đậu cao chót vót mà ngủ lại trên đỉnh cột buồm. Rhun ngủ thiếp đi ngay lập tức và ngáy to đến nỗi Taran, vốn đã bực mình không sao chịu nổi, lại phải tìm chỗ nằm trên sàn tàu càng xa chỗ chàng Hoàng tử đang ngủ khi càng tốt. Khi cuối cùng Taran cũng thiếp đi, cậu mơ thấy nhóm bạn đã không bao giờ rời khỏi Caer Dallben.

Chương II: DINAS RHYDNANT

Những ngày sau đó khiến Taran cảm thấy phần khởi hơn. Nhóm bạn dần dần quen được với chuyển động của con tàu; không khí trong lành và thắm đẫm mùi muối, và Taran có thể nếm được cả những bụi nước biển trên môi. Trong khi Hoàng tử Rhun, từ trên đỉnh chiếc bục cao của mình, gào lên ra lệnh mà đám thủy thủ, như thường lệ, vẫn không hề để ý tới, thì nhóm bạn vui sướng được tiêu thời giờ bằng cách giúp một tay vào những nhiệm vụ trên boong tàu. Công việc, đúng như bác Coll đã dự đoán, khiến cho lòng Taran thư thái hơn. Tuy nhiên vẫn có những lúc cậu sực nhớ ra mục đích của cuộc hành trình và thầm ước là nó sẽ không bao giờ kết thúc.

Cậu vừa cuộn xong một đoạn thừng thì Quac bay từ trên cột buồm xuống và lượn tròn quanh cậu, miệng kêu quàng quac phần khởi. Một lát sau, người hoa tiêu kêu lớn là đã thấy đất liền. Theo lời giục giã của Hoàng tử Rhun, nhóm bạn liền vội vã trèo lên chiếc bục. Trong ánh mặt trời buổi sáng rực rỡ, Taran nhìn thấy những ngọn đồi của đảo Mona nhô lên ở phía chân trời. Con tàu tăng tốc tiến về bến cảng hình lưỡi liềm của Dinas Rhydnant, với những cầu tàu và dề chắn sóng, những con đập ngăn nước mặn bằng đá và tàu thuyền đậu chật kín. Những vách đá dốc đứng gần như nhô thẳng từ mép nước lên và trên đỉnh vách đá cao nhất là một tòa lâu đài lớn. Ở đó, những dải cờ của Dòng họ Rhuddlum bay phất phơ trong làn gió nhẹ.

Con tàu lướt đến cầu tàu; các thủy thủ thả neo xuống rồi nhảy lên bờ. Nhóm bạn, với Hoàng tử Rhun hiên ngang dẫn đầu, được các hàng binh lính hộ tống đến lâu đài quân lính đã dựng nên một hàng rào danh dự bằng những ngọn giáo của mình.

Thế nhưng ngay cả đoạn đường ngắn ngủi này cũng không tránh khỏi chuyện không may. Chàng Hoàng tử đảo Mona, khi rút gươm ra để đáp lại lời chào của người Đội trưởng đội Cảnh vệ, đã vung tay một vòng rộng đến nỗi mũi gươm móc toạc cả áo choàng của Taran.

“Tôi rất lấy làm tiếc,” Rhun kêu lên, tò mò ngắm nghía vết rách dài, to tướng mà lưỡi gươm của mình đã xẻ ra.

“Và tôi cũng vậy, Hoàng tử xứ Mona à,” Taran lầm bầm, vừa bực mình với Rhun, vừa xấu hổ khi nghĩ đến ấn tượng mà bộ y phục rách rưới của cậu sẽ gây ra với Đức vua và Hoàng hậu. Cậu không nói gì nữa mà chỉ bặm chặt môi và hết lòng hy vọng là sẽ không ai nhận thấy chỗ rách.

Đám rước đi qua cổng lâu đài và vào một cái sân rộng. Miệng reo to “Xin chào, chào!” một cách sung sướng, Hoàng tử Rhun chạy tới chỗ cha mẹ mình đang đợi. Vua Rhuddlum cũng có khuôn mặt tròn trịa tươi tắn như Hoàng tử Rhun. Ông thân mật đón chào nhóm bạn, luôn mồm lặp đi lặp lại lời mình vừa nói. Nếu ông có nhận thấy chiếc áo khoác bị rách của Taran thì ông cũng không thể hiện ra ngoài, điều đó chỉ khiến Taran càng thêm lúng túng. Khi Vua Rhuddlum cuối cùng cũng nói xong, Hoàng hậu Teleria liền bước tới trước.

Hoàng hậu là một người phụ nữ đầy đặn, vẻ mặt dịu dàng, bà mặc một bộ y phục trắng muốt bông bành; một chiếc vòng khuyên vàng gắn trên mái tóc được tết lại của bà, cũng có màu vàng rơm như tóc của Hoàng tử Rhun. Bà hôn Eilonwy tới tấp, ôm chặt Taran vẫn còn đang ngượng ngùng, dừng lại vẻ ngạc nhiên khi đến bên Gurgi, nhưng rồi bà cũng ôm lấy nó.

“Xin chào mừng con, Con Gái của Angharad,” Hoàng hậu Teleria mở lời, quay lại với Eilonwy. “Sự có mặt của con là một vinh dự lớn-đừng cựa quậy, con, và đứng thẳng lên nào-cho Hoàng gia chúng ta.” Hoàng hậu bỗng ngưng lại và nắm lấy hai vai Eilonwy. “Ôi Vua Llyr!” Bà kêu lên. “Con lấy đâu ra bộ quần áo kinh khủng này thế? Phải, ta thấy đã đến lúc pháp sư Dallben cho con ra khỏi cái xó xĩnh giữa rừng ấy rồi.”

“Xó xĩnh ấy à!” Eilonwy kêu lên. “Con rất yêu Caer Dallben. Và cụ Dallben là một pháp sư vĩ

dại.” “Chính thế đấy,” Hoàng hậu Teleria nói. “Cụ ấy quá bận bịu niệm chú và làm những thứ đại loại như thế, đến nỗi cụ ấy để cho con lớn lên như cỏ dại vậy!” Bà quay sang Vua Rhuddum. “Ông có nghĩ như vậy không?”

“Đúng là như cỏ dại vậy,” Đức vua đồng ý, ngắm nhìn Quac một cách thích thú.

Con quạ giương cánh lên, há mỏ ra và kêu “Rhuddlum!” thật to trước vẻ hết sức khoái trá của vị Vua.

Trong lúc đó thì Hoàng hậu Teleria quay sang lần lượt ngắm nhìn Taran và Gurgi. “Nhìn cái áo choàng rách ấy mà xem, thật là đáng xấu hổ! Các con phải có y phục mới thôi,” bà tuyên bố. “Áo mới, giày dép mới, tất cả. Thật may là lúc này trong lâu đài chúng ta lại đang có một người thợ giày tuyệt giỏi. Ông ta chỉ... đừng dẫu môi như vậy, con, con sẽ làm nó rộp lên cho mà xem... chỉ đi ngang qua thôi. Nhưng chúng ta đã giao cho ông ấy rất nhiều việc và ông ta vẫn còn đang đóng giày đấy. Vị Tổng quản của chúng ta sẽ lo đến việc ấy. Magg?” Bà gọi. “Magg? Ông ta đâu rồi?”

“Xin đợi lệnh Hoàng hậu,” vị Tổng quản đáp lại, từ nãy đến giờ y vẫn đứng bên khuỷu tay Hoàng hậu Teleria. Y mặc một trong những chiếc áo khoác đẹp nhất mà Taran từng thấy, được thêu thùa cầu kỳ gần như còn hơn cả y phục của Vua Rhuddlum nữa. Magg cầm trong tay một cây quyền trượng bằng gỗ nhẵn bóng cao hơn cả đầu, trên cổ y là một sợi dây chuyền bạc to nặng, và ở thắt lưng y là một vòng sắt ketch xù treo những chiếc chìa khóa đủ cỡ đang rung lên xúng xoảng.

“Tất cả đã được thu xếp xong rồi ạ,” Magg nói, cúi đầu rất thấp. “Thần đã đoán trước được mọi quyết định của người. Tên thợ giày, đám thợ may và thợ dệt đều đã sẵn sàng cả rồi ạ.”

“Tuyệt vời!” Hoàng hậu Teleria kêu lên. “Bây giờ thì Công chúa và ta sẽ đến các phòng dệt vải trước. Còn Magg sẽ dẫn tất cả các con về phòng mình.”

Magg lại cúi đầu chào, còn thấp hơn cả lúc trước, và giơ cây quyền trượng lên ra hiệu. Với Gurgi bám sát gót, Taran theo vị Tổng quản đi qua sân, vào một tòa nhà cao xây bằng đá và xuôi theo một hành lang có mái vòm. Đến cuối hành lang, Magg khoát tay chỉ một khung cửa để ngỏ rồi lặng lẽ rút lui.

Taran bước vào. Căn phòng nhỏ, nhưng gọn gàng và thoáng đãng, sáng rực nhờ ánh mặt trời đang chiếu vào qua một ô cửa sổ hẹp. Những tấm thảm cói thơm tho trải trên nền nhà và ở một góc có đặt chiếc trường kỷ thấp với một cái nệm rơm. Taran vừa mới cởi áo khoác ra thì cánh cửa bỗng bật mở và một mái đầu tóc vàng dựng ngược thò vào.

“Fflewddur Fflam!” Taran reo lên, kinh ngạc và vui sướng khi nhìn thấy người bạn đã lâu chưa được gặp lại. “Rất vui được gặp ông!”

Chàng ca sĩ hát rong nắm lấy tay Taran và vừa lắc thật lực vừa vỗ mạnh lên vai cậu. Quac hớn hờ đập cánh, trong khi Gurgi nhảy lên không trung, lấy hết hơi reo lên và ôm chầm lấy Fflewddur khiến người anh ta dính toàn cành khô, lá cây và lông rụng.

“Tốt, tốt, tốt,” chàng ca sĩ nói. “Vừa kịp lúc đấy! Tôi đã đợi các bạn mãi. Tôi cứ tưởng các bạn sẽ không bao giờ đến nơi được kia.”

“Nhờ đâu mà ông lại đến được đây?” Taran kêu lên, giờ cậu mới lấy lại được hơi thở bình thường. “Làm sao mà ông biết chúng tôi sắp đến Dinas Rhydant?”

“Làm sao mà tôi lại không biết được cơ chứ,” chàng ca sĩ đáp, mỉm cười vui vẻ. “Chẳng ai nói đến chuyện gì khác ngoài Công chúa Eilonwy cả. Nhắc đến mới nhớ ra, cô ấy đâu rồi? Tôi

phải đi tìm để chào cô ấy ngay mới được. Tôi đã hy vọng là cụ Dallben sẽ cử các bạn đi cùng với cô ấy. Cụ Dallben có khỏe không? Cả Coll nữa? Tôi thấy là cậu đã đem Quac theo. Belin Vĩ Đại ơi, tôi không gặp các bạn đã lâu quá rồi, chẳng còn được biết tin tức gì nữa!”

“Nhưng Fflewddur,” Taran ngắt lời, “chuyện gì đã khiến ông không đến nơi nào khác mà lại chính là Mona này?”

“Ờ, đó là một câu chuyện ngắn gọn thôi,” chàng ca sĩ nói. “Lần này tôi đã quyết tâm cố thử làm vua xem sao. Và tôi đã làm vậy trong khoảng gần một năm. Thế rồi mùa xuân đến, và mọi thứ trong nhà bắt đầu có vẻ ảm đạm không sao tả nổi, còn mọi thứ ngoài trời không hiểu sao lại bắt đầu lồi kéo tôi, và điều tiếp theo tôi biết là tôi lại lên đường rong ruổi rồi. Tôi chưa đến Mona bao giờ, vì thế đó là lý do hay nhất trên đời để cho tôi đi tới đây. Tôi đến Dinas Rhydnant tuần trước. Con tàu đã lên đường đi đón các bạn mất rồi, chứ không thì các bạn có thể đảm chắc là tôi đã cùng đi theo.”

“Và ông thì có thể đảm chắc là khả dĩ làm bầu bạn với chúng tôi tốt hơn cậu Vua Con đảo Mona nhiều,” Taran nói. “Thật may là gã ngốc thuộc dòng dõi vương gia ấy đã không va phải một dải san hô nào và đánh chìm con tàu xuống cùng với thủy triều luôn. Nhưng còn Doli thì sao?” cậu nói tiếp. “Tôi cũng mong được gặp ông ấy như mong được gặp ông vậy.”

“Ông bạn già Doli.” Chàng ca sĩ bật cười và lắc lắc mái đầu tóc vàng của mình. “Tôi đã cố kéo ông ấy theo cùng khi tôi chuẩn bị lên đường. Nhưng ông ấy đã cùng với bà con họ hàng trốn sâu vào vương quốc của người Mỹ Tộc rồi.” Fflewddur thở dài. “Tôi sợ là ông bạn lùn tốt bụng của chúng ta đã mất hứng đi phiêu lưu rồi. Tôi đã tìm cách gửi tin cho ông ấy, nghĩ rằng có thể ông ấy sẽ đi cùng với tôi cho vui. Ông ấy có gửi thư đáp lại. Thư chỉ có độc một chữ ‘Hừm!’ “

“Lẽ ra ông nên ra bến cảng đón chúng tôi mới phải,” Taran nói. “Tôi sẽ vui hơn nếu biết có ông ở đây.”

“À-phải, tôi cũng định thế,” Fflewddur hơi ngập ngừng đáp, “nhưng rồi tôi nghĩ tôi sẽ đợi và làm các bạn bất ngờ thì hơn. Tôi cũng đang bận nữa, vì phải sáng tác cho xong bài hát về việc Công chúa tới nơi. Một bài ca tuyệt hay, nếu tôi dám tự khen như vậy. Tất cả chúng ta đều được nhắc tới trong đó, với rất nhiều chiến công anh dũng.”

“Cả Gurgi nữa ạ?” Gurgi hỏi to.

“Tất nhiên rồi,” chàng ca sĩ nói. “Tối nay tôi sẽ hát nó cho tất cả các bạn nghe.”

Gurgi reo lên và vỗ tay. “Gurgi rất nóng lòng được nghe tiếng hát và tiếng đàn!”

“Rồi mi sẽ được nghe nó, anh bạn ạ,” chàng ca sĩ đoán chắc với nó, “khi nào đúng lúc. Nhưng các bạn có thể tưởng tượng được là tôi hầu như không có đủ thời gian để tham gia vào đám rước chào mừng...”

Đúng lúc đó thì một sợi dây đàn hạc bật đứt. Fflewddur tháo cây đàn yêu quý của mình từ trên vai xuống và rầu rĩ nhìn nó. “Đấy, nó lại thế rồi,” anh ta thở dài. “Những sợi dây đáng ghét này không bao giờ chịu thôi đứt mỗi khi tôi...ờ...thêm thắt một tý cho sự thật. Trong trường hợp này thì sự thật là: tôi không được mời.”

“Nhưng một ca sĩ chơi đàn hạc thì luôn được ưu đãi ở mọi triều đình trên toàn Prydain mà,” Taran nói. “Làm sao họ có thể bỏ qua...”

Fflewddur giơ tay lên. “Đúng, đúng thế,” anh nói. “Quả là tôi đã có được ưu đãi ở đây, ưu đãi rất hào phóng là đằng khác. Nhưng đó là trước khi họ biết tôi không phải là một ca sĩ thật sự. Sau đó thì,” anh ta thú nhận, “tôi bị tống vào chuồng ngựa.”

“Lẽ ra ông phải cho họ biết ông là vua chứ,” Taran nói.

“Không, không,” Fflewddur lắc đầu nói. “Khi làm ca sĩ thì tôi là ca sĩ; còn khi làm vua thì lại là chuyện khác hẳn. Tôi không bao giờ để hai việc lẫn lộn cả.

“Vua Rhuddlum và Hoàng hậu Teleria đều là người tử tế,” Fflewddur nói tiếp. “Chính tên Tổng quản mới là người ra lệnh tổng tôi ra ngoài.”

“Ông chắc là không có nhầm lẫn nào đấy chứ?” Taran hỏi. “Theo như những gì tôi thấy thì có vẻ ông ta luôn làm tròn trách nhiệm của mình mà.” “Làm tròn quá mức thì đúng hơn, nếu cậu muốn hỏi ý tôi,” Fflewddur nói. “Không hiểu sao hẳn lại khám phá ra được trình độ của tôi, và thế là... vào chuồng ngựa! Sự thực thì tôi nghĩ là hẳn ghét âm nhạc. Thật đáng ngạc nhiên, đã có không biết bao nhiêu người tôi vô tình gặp mà vì lý do này hay lý do khác, đơn giản là không thể chịu nổi tiếng đàn hạc.”

Taran nghe thấy một tiếng gõ to trên cửa. Đó chính là Magg, đi cùng là người thợ giày, đứng sau lưng y vẻ nhún nhường.

“Hẳn không làm tôi khó chịu đâu,” Fflewddur thì thầm. “Ý tôi muốn nói là,” anh ta nói thêm, liếc nhìn cây đàn, “không đến mức không chịu nổi.” Anh đeo lại cây đàn lên vai. “Thôi, như tôi vừa nói đấy, tôi phải đi tìm Công chúa Eilonwy đây. Rồi chúng ta sẽ gặp lại sau. Trong chuồng ngựa cũng được, nếu các bạn không phiền. Và tôi sẽ chơi bài ca mới của tôi.” Quắc mắt lên với Magg, Fflewddur bước ra khỏi căn phòng.

Viên Tổng quản, không để ý đến cái nhìn giận dữ của chàng ca sĩ, cúi đầu chào Taran. “Nhu Hoàng hậu Teleria đã ra lệnh, cậu và người bạn của cậu sẽ có y phục mới. Tên thợ giày này sẽ phục vụ các vị theo ý các vị muốn.”

Taran ngồi xuống một chiếc ghế đầu gỗ và trong khi Magg ra khỏi gian buồng, người thợ giày lại gần. Ông già lưng đã còng xuống vì tuổi tác và ăn mặc cực kỳ rách rưới. Một dải vải bẩn phủ quần quanh trán ông và một mớ tóc xám rủ xuống tận vai ông. Ở chiếc thắt lưng rộng của ông có đeo đủ loại dao hình thù kỳ lạ, dùi và những vòng dây da. Quỳ gối trước mặt Taran, ông mở một chiếc hộp lớn và thọc tay vào lôi ra những miếng da rồi đặt lên sàn nhà xung quanh mình. Ông neoh mắt nhìn đám vật liệu của mình, cầm hết miếng này đến miếng khác lên ngắm rồi lại quảng chúng sang bên. “Chúng ta phải dùng thứ tốt nhất, tốt nhất,” ông nói giọng khàn đặc chẳng kém gì giọng Quac. “Phải thế mới được. Có giày tốt để đi là đã xong được nửa cuộc hành trình rồi.” Ông bật cười. “Có phải thế không? Có phải thế không hả Taran xứ Caer Dallben?”

Taran giật mình lùi lại. Giọng người thợ giày bỗng đổi khác. Cậu nhìn xuống ông già vừa nhặt một miếng da lên và giờ đang khéo léo cắt nó với một con dao nhỏ lưỡi cong. Người thợ giày, da cũng sạm nâu như những miếng vật liệu của ông ta, đang điềm tĩnh nhìn lại cậu.

Gurgi như sắp sửa la lên. Người nọ đưa một ngón tay lên môi.

Taran bối rối vội quỳ xuống trước mặt người thợ giày. “Ông hoàng Gwydion...”

Mắt Gwydion sáng lên vui vẻ, nhưng nụ cười của ông vẫn đầy nghiêm nghị. “Hãy nghe ta cho kỹ đây,” ông thì thầm nói nhanh. “Nếu chúng ta bị cắt ngang giữa chừng thì ta sẽ tìm cách nói chuyện với cháu sau. Không được nói cho ai biết ta là ai. Hơn hết, cháu cần biết điều này: tính mạng của Công chúa Eilonwy đang gặp nguy hiểm. Và,” ông thêm vào, “cả tính mạng của cháu cũng vậy.”

Chương III: NGƯỜI THỢ GIÀY

Taran tái mặt. Đầu óc cậu vẫn còn quay cuồng vì lại gặp Ông hoàng Dòng họ Don giả trang làm một người thợ giày, và những lời của Gwydion khiến cậu càng bối rối hơn. “Tính mạng của chúng cháu đang bị nguy hiểm ư?” Cậu vội vã hỏi. “Chẳng lẽ Arawn chúa tể Annuvín đã tìm đến tận Dinas Rhydnant này hay sao?”

Gwydion ra hiệu cho Gurgi đứng canh ở cửa ra vào và lại quay sang Taran. “Không,” Gwydion nói, khẽ lắc đầu. “Mặc dù sự giận dữ của Arawn đã chuyển thành cơn thịnh nộ từ khi chiếc Vạc Dầu Đen bị phá hủy, lần này mối đe dọa không đến từ Annunvin.”

Taran nhú mày. “Thế thì là ai ạ? Chẳng có ai ở Dinas Rhydnant muốn làm hại chúng cháu cả. Ngài không định nói là Vua Rhuddlum hay Hoàng hậu Teleria...”

“Dòng họ Rhuddlum đã luôn giữ tình bằng hữu với các Con Trai của Don và với Đức Thượng Hoàng Math của chúng ta,” Gwydion đáp. “Hãy tìm ở nơi khác đi, Taran xứ Caer Dallben ạ.”

“Nhưng ai dám làm hại Eilonwy chứ?” Taran khẩn nài hỏi. “Ai mà chẳng biết cô ấy được thầy Dallben bảo vệ.”

“Có một kẻ vẫn dám chống lại Dallben,” Gwydion nói. “Một kẻ mà quyền lực của ta cũng không đủ mạnh để địch lại, một kẻ mà ta cũng sợ như chính Arawn vậy.” Mặt Gwydion trở nên căng thẳng và cặp mắt xanh của ông lóe lên vẻ giận dữ sâu kín, trong khi ông thốt ra một tiếng gay gắt: “Achren.”

Tim Taran buốt lạnh. “Không,” cậu thì thào. “Không thể nào. Mụ phù thủy độc ác ấy đã chết rồi.” “Ta cũng đã tin là như thế,” Gwydion trả lời.

“Nhưng không phải vậy. Achren còn sống.” “Không phải là mụ ta đã dựng lại Lâu đài Xoáy ốc đấy chứ ạ!” Taran kêu lên, ý nghĩ của cậu vụt trở về với căn ngục tối nơi Achren đã giam giữ cậu.

“Lâu đài Xoáy ốc vẫn chỉ là một đồng đồ nát, đúng như khi cháu rời bỏ nó,” Gwydion nói, “và cỏ đã mọc kín chỗ ấy. Oeth-Anoeth, nơi Achren định giao ta cho Thần Chết, cũng không còn nữa. Ta đã đi tới cả hai nơi đó và đã tận mắt nhìn thấy.

“Cháu phải biết là ta đã suy ngẫm về số phận của mụ rất lâu,” Gwydion tiếp tục. “Chẳng ai thấy dấu vết gì của Achren hết, như thể đất đã nuốt chửng mụ vậy. Điều này đè nặng lên tim ta, khiến ta bồn chồn không yên, và ta chưa bao giờ thôi tìm kiếm dấu vết của mụ.

“Cuối cùng thì ta cũng đã tìm thấy những dấu vết này,” Gwydion nói. “Chúng mờ nhạt tựa như những lời thì thầm bị gió thổi bạt, những tin đồn khó hiểu mà mới nghe thì ngỡ chỉ là do người ta tưởng tượng nên. Một câu đố vô nghĩa không có lời giải. Có lẽ,” Gwydion nói tiếp, “ta nên nói là một lời giải đáp mà không có câu đố thì đúng hơn. Và chỉ sau khi làm một cuộc hành trình dài và gian khổ thì ta mới khám phá ra được một phần của câu đố ấy. Than ôi, chỉ là một phần mà thôi.”

Gwydion hạ thấp giọng. Trong khi nói, tay ông vẫn không ngừng đục và cắt đôi dép đang đóng dở. “Đây là những điều mà ta biết được. Sau khi Lâu đài Xoáy ốc sụp đổ, Achren đã biến mất. Mới đầu ta tưởng mụ đã đến lánh nạn ở Annuvín, bởi vì từ lâu mụ đã là đồng đảng của Arawn. Thật ra, chính Achren đã ban cho Arawn những quyền lực của hắn khi mụ vẫn còn trên ngôi thống trị Prydain.

“Nhưng mụ đã không đến Annuvín. Bởi vì mụ đã để cho thanh gươm Dyrnwyn tuột khỏi tay, và đã không lấy được mạng ta, nên có lẽ là mụ sợ cơn thịnh nộ của Arawn. Có lẽ mụ không dám đối mặt với hắn, sau khi đã bị một cô bé con và một chú Phụ-Chăn Lợn đánh lừa. Điều này thì ta không chắc. Dù sao thì mụ cũng đã bỏ chạy khỏi Prydain. Sau đó thì không ai biết chuyện gì đã xảy ra với mụ nữa. Nhưng thậm chí chỉ cần biết mụ đang còn sống thôi cũng đã đủ để khiến người ta khiếp hãi rồi.”

“Ngài có nghĩ là mụ ta đang ở Mona không?” Taran hỏi. “Có phải mụ muốn tìm cách trả thù chúng cháu không? Nhưng Eilonwy chỉ mới là một cô bé khi cô ấy trốn khỏi Achren; cô ấy đâu có hiểu mình đang làm gì.”

“Cho dù vô tình hay cố ý, thì khi lấy Dyrnwyn đi khỏi Lâu đài Xoáy ốc, Eilonwy cũng đã khiến Achren phải chịu một thất bại nặng nề nhất,” Gwydion nói. “Achren không bao giờ quên, và cũng không bao giờ dung thứ cho chuyện đó.” Ông nhíu mày lại. “Ta sợ là mụ ta đang lũng kiếm Eilonwy. Không chỉ để trả thù mà thôi. Ta cảm thấy còn có điều gì đó hơn thế nữa. Giờ thì ta chưa thể biết được đó là điều gì, nhưng ta phải khám phá ra nó ngay mà không được chậm trễ. Có lẽ còn có nhiều điều quan trọng hơn cả tính mạng của Eilonwy đang phụ thuộc vào nó.”

“Giá mà thầy Dallben cho phép cô ấy ở lại với chúng cháu,” Taran rầu rầu nói. “Hắn thầy ấy cũng phải biết là Achren vẫn còn sống chứ. Chẳng lẽ thầy ấy không nhận ra rằng Eilonwy sẽ gặp nguy hiểm ngay từ khoảnh khắc cô ấy bước chân ra khỏi tầm bảo vệ của mình hay sao?”

“Cách suy nghĩ của Dallben rất sâu xa,” Gwydion nói, đặt chiếc dùi xuống, lôi ra một sợi dây da và bắt đầu khâu nó qua chiếc dép. “Dallben đã nhắn tin cho ta là Công chúa Eilonwy sẽ đến Mona, và khuyên ta hãy chú ý tới nơi ấy. Ông ấy cũng nói cho ta biết một số điều nhất định khác nữa. Nhưng tốt hơn hết là lúc này thì chưa nên nhắc đến chúng.”

“Cháu không thể ngồi không trong khi Eilonwy có thể bị nguy đến tính mạng được,” Taran khẳng định. “Cháu không thể giúp ngài bằng bất cứ cách nào được ư?”

“Cháu có thể giúp ta được tốt nhất bằng cách im lặng,” Gwydion đáp. “Hãy cảnh giác. Đừng kể cho ai nghe về ta hay về những chuyện chúng ta đã nói với nhau, không kể cho Công chúa Eilonwy, thậm chí không kể cho cả Fflewddur nữa.” Ông mỉm cười. “Anh bạn ca sĩ sốt sáng của chúng ta đã nhìn thấy ta trong chuồng ngựa và may mắn là không nhận ra ta. Trong lúc đó, ta sẽ...”

Trước khi Ông hoàng Dòng họ Don kịp nói xong thì Gurgi đã vẫy tay báo động. Có tiếng bước chân vang lên trong hành lang và Gwydion vội cúi xuống tiếp tục khâu cho xong đôi dép.

“Chào, chào!” Hoàng tử Rhun gọi to và bước vào căn phòng. “A, ông thợ giày, ông đây rồi. Ông đã xong việc chưa? Trông chúng đẹp quá nhỉ,” cậu ta nói, liếc nhìn đôi dép. “Làm khéo lạ thường. Tôi cũng muốn có một đôi đấy. À, mẹ tôi muốn gặp các bạn trong Đại Sảnh,” cậu ta nói thêm, quay sang phía Taran.

Gương mặt Gwydion bỗng lại hằn lên đầy nếp nhăn; vai ông so lại và giọng run rẩy vì tuổi già. Không liếc nhìn lại Taran thêm một lần nào nữa, Gwydion ra hiệu cho Rhun. “Xin đi theo tôi, thưa Hoàng tử,” ông nói. “Cậu sẽ có một đôi dép phù hợp với địa vị của mình.”

Với Quạc đập cánh bay theo sau, Taran vội vã ra khỏi gian phòng và đi xuôi hành lang. Gurgi, mắt tròn xoe sợ hãi, lon ton chạy bên cậu.

“Ôi, mối nguy hiểm mới đáng sợ làm sao!”

Gurgi rên rỉ. “Gurgi rất tiếc là vị pháp sư cao cường đã phái chúng ta đến một nơi nguy hiểm. Gurgi chỉ muốn giấu cái đầu yếu ớt khốn khổ của nó dưới lớp rơm êm ái ở Caer Dallben

thôi.”

Taran bắt nó giữ im lặng. “Chắc chắn là Eilonwy đang gặp nhiều nguy hiểm hơn chúng ta,” cậu thì thầm, vội rảo bước về phía Đại Sảnh. “Ta cũng chẳng thích cái ý nghĩ là Achren đã xuất hiện trở lại hơn mi chút nào. Nhưng Gwydion đã có mặt ở đây để bảo vệ Eilonwy, và chúng ta cũng vậy.”

“Vâng, vâng!” Gurgi reo lên. “Gurgi dũng cảm và trung thành cũng sẽ bảo vệ nàng Công chúa tóc vàng, ồ vâng; và ở bên nó nàng sẽ được an toàn. Nhưng,” nó sụt sịt mũi, “nó vẫn muốn được quay về Caer Dallben.”

“Hãy can đảm lên, anh bạn của ta,” Taran nói. Cậu mỉm cười và đặt tay lên bờ vai đang run rẩy của Gurgi. “Nhóm bạn chúng ta sẽ lo sao cho không có điều xấu nào xảy ra với bất kỳ ai trong số chúng ta cả. Nhưng hãy nhớ, không được nói một lời nào về việc Gwydion đang ở đây đâu đấy. Ông ấy có những kế hoạch riêng của mình và chúng ta không được làm điều gì khiến chúng bị lộ.”

“Gurgi sẽ im lặng!” Gurgi kêu lên, đưa tay bịt miệng. “Ồ, vâng! Nhưng phải coi chừng,” nó thêm vào, dứ một ngón tay chỉ vào Quac, “đừng để con chim đen lăm lăm hôm kia không làm lộ ra với những tiếng nói léo nhéo và những tiếng kêu quàng quạc!” “Im lặng!” Quac kêu lên, đầu gật gù. “Bí mật!”

Trong gian Đại Sảnh cao, với những phiến đá lát to đến nỗi dường như mỗi phiến có thể phủ kín một khoảng bằng cả vườn cây ăn quả ở Caer Dallben, Taran nhìn thấy Eilonwy giữa một nhóm các công nương và phu nhân. Một số, trạc tuổi Eilonwy, thì đang thích thú lắng nghe cô Công chúa kể chuyện; số còn lại, nom giống hệt như Hoàng hậu Teleria, thì nhả mặt hoặc đưa tay lên che miệng thì thầm. Magg, đứng gần ngai vàng của Hoàng hậu, đứng dưng nhìn họ.

“... Và thế là chúng tôi đứng đó,” Eilonwy đang nói, mắt sáng rực, “lưng tựa lưng, gươm tuốt trần cầm tay! Những tên Thợ Săn của Annuvín xông từ trong rừng ra! Chỉ một thoáng sau chúng đã lao tới tấn công chúng tôi!”

Các cô tiểu thư trẻ trong triều há hốc miệng vẻ háo hức, trong khi những bà phu nhân lớn tuổi hơn thì chép miệng ra điều khó chịu, khiến cho Taran nhớ đến đám gà mái của bác Coll hơn hết. Taran thấy Eilonwy đã mặc một chiếc áo choàng mới; tóc cô đã được chải và tết lại theo cách khác; giữa các công nương, cô rực rỡ như một con chim lông óng vàng; và với một thoáng đau nhói kỳ lạ trong tim, Taran chợt thấy rằng nếu không vì tiếng nói liên thoảng của cô thì cậu đã không nhận ra cô. “Ôi Vua Llyr!” Hoàng hậu Teleria kêu lên, bà đứng bật dậy khỏi ngai trong khi Eilonwy tiếp tục câu chuyện về trận chiến. “Ta bắt đầu nghĩ là con không có được... được con thân yêu, đừng tỏ ra hoan hỉ như vậy khi con nói về chuyện dùng gươm đâm chém người khác - một phút an toàn nào trong đời.” Bà chớp chớp mắt, lắc đầu và dùng một chiếc khăn tay phe phẩy tự quạt cho mình. “Thật may là cuối cùng Dallben cũng đã quyết định tỏ ra biết điều hay lẽ phải và gửi con đến cho chúng ta. Nếu không được cái gì khác thì ít ra con cũng không gặp nguy hiểm nữa.”

Taran nghẹn thở, và cậu phải cố hết sức mới ngăn được mình không gào to lời cảnh báo của Gwydion lên.

“A, con đây rồi!” Hoàng hậu Teleria gọi khi bà nhìn thấy Taran. “Ta muốn nói chuyện với con về... đúng rồi, chàng trai, bước nhanh lên, cúi chào thấp hơn chút nữa nếu con có thể, và, ôi vua Llyr, đừng cau có như thế... về bữa tiệc hoàng gia tối nay. Con hẳn sẽ rất hài lòng khi biết rằng, để tỏ lòng trân trọng tất cả các con, chúng ta đã định mời một ca sĩ hát rong hết sức tài năng, hay nói cho đúng ra thì anh ta tự nhận là một ca sĩ, và nhân tiện, cũng tự nhận là có biết con.”

“Tên ca sĩ tự phong này,” Magg nói, với vẻ căm ghét không giấu giếm khi nhắc đến Fflewddur, “đã được ra lệnh phải có mặt ở bữa tiệc.”

“Vì vậy, về chuyện y phục mới,” Teleria nói, “thì con nên đi ngay với Magg và tìm lấy mấy thứ.” “Điều này cũng đã được lo liệu, thưa Lệnh bà Teleria,” viên Tổng quản khẽ nói, giao cho Taran một chiếc áo choàng và áo vét được gấp gọn ghề. “Tuyệt vời!” Teleria reo lên. “Những việc còn lại phải làm chỉ là... ồ, ta tin là mọi việc đã được làm xong hết rồi! Vậy thì ta nghĩ rằng, Taran xứ Caer Dallben ạ, con nên đi chuẩn bị - đừng nhăn mặt như thế, con làm mình trông già trước tuổi đấy... sẵn sàng đi thì hơn.”

Taran chưa kịp cúi chào Hoàng hậu Teleria xong thì Eilonwy đã túm lấy tay cậu và Gurgi, vội vã kéo họ sang một bên. “Các bạn đã gặp Fflewddur rồi, tất nhiên,” cô thì thầm. “Giờ thì mới bắt đầu thấy giống như ngày xưa đây. Thật may mắn làm sao là ông ấy lại có ở đây! Tôi chưa bao giờ gặp những người phụ nữ gốc nghếch như thế! Tôi nghĩ là không có ai trong số họ đã từng rút một thanh gươm ra khỏi vỏ cả! Họ lúc nào cũng chỉ muốn nói đến những chuyện khâu vá, thêu thùa, dệt vải và làm cách nào để trông nom một lâu đài thôi. Những người đã có chồng thì luôn than phiền về các đức lang quân, còn những người chưa chồng thì lại luôn than phiền vì không có họ. Cả đời họ chưa bao giờ ra khỏi Dinas Rhydnant cả! Tôi đã kể cho họ nghe một vài điều về những cuộc phiêu lưu của chúng ta; nhưng không phải là những chuyện hay nhất đâu, tôi dành lại chúng để kể sau, khi anh cũng có thể có mặt ở đó để kể phần của mình.”

“Chúng ta sẽ làm thế này,” Eilonwy vội vã nói tiếp, mắt lấp lánh, “sau bữa tiệc, khi không ai để ý, chúng ta sẽ tóm lấy Fflewddur và sẽ đi thám hiểm mấy ngày. Họ sẽ không bao giờ nhận ra là chúng ta đã bỏ đi đâu, ở quanh đây có quá nhiều người đi đi về về mà. Hẳn ở Mona này phải có một vài cuộc phiêu lưu chứ, nhưng chắc chắn chúng ta không thể tìm được chúng trong tòa lâu đài ngu ngốc này đâu. Giờ thì việc đầu tiên là anh phải đi tìm cho tôi một thanh gươm, tôi ước là tôi đã đem theo một thanh từ Caer Dallben đi. Không phải vì tôi nghĩ chúng ta sẽ cần đến gươm đâu, nhưng dù sao có chúng phòng khi cần thì vẫn tốt hơn. Gurgi thì tất nhiên là sẽ mang theo chiếc túi đựng thức ăn...”

“Eilonwy,” Taran ngắt lời cô, “chuyện đó không thể được.”

“Sao lại không?” Eilonwy hỏi. “Ồ, thôi được, anh không cần phải lo đi tìm gươm nữa. Chúng ta có thể cứ đi thám hiểm thế này thôi cũng được.” Cô ngăn ngừa. “Anh làm sao vậy? Tôi phải nói là đôi khi trên mặt anh có một vẻ kỳ lạ lắm. Ngay lúc này thì nom mặt anh cứ như là sắp bị núi đổ lên đầu ấy. Như tôi đang nói đấy...”

“Eilonwy,” Taran kiên quyết nói, “cô không được rời khỏi Dinas Rhydnant.”

Eilonwy ngạc nhiên đến nỗi cô ngưng bật một hồi lâu và há hốc miệng nhìn cậu chằm chằm. “Cái gì?” cô kêu lên. “Anh nói cái gì cơ? Không được rời khỏi lâu đài ư? Taran xứ Caer Dallben ạ, tôi nghĩ là hơi nước biển đã biến trí khôn của anh thành dưa muối mất rồi!”

“Hãy nghe tôi đây này,” Taran nghiêm nghị nói, cố moi óc nghĩ ra một cách gì đó để cảnh báo cho cô gái đang kinh ngạc kia mà không làm lộ bí mật của Gwydion, “Dinas Rhydnant rất rất xa lạ đối với chúng ta. Chúng ta chẳng biết gì về Mona cả. Có thể có... những mối nguy hiểm mà chúng ta...”

“Nguy hiểm ấy à?” Eilonwy hét lên. “Điều đó thì anh có thể chắc chắn đấy! Và mối nguy hiểm lớn nhất là tôi sẽ buồn chán đến phát khóc lên được! Anh đừng có nghĩ là tôi sẽ chịu ngồi ru rú trong tòa lâu đài này đấy nhé! Chính anh, chứ không phải ai khác, mà lại dám bảo tôi là tôi không được đi phiêu lưu mạo hiểm! Thật tình, anh làm sao vậy? Tôi sẵn sàng tin là anh đã đánh rơi lòng dũng cảm của mình qua mạn tàu của Rhun cùng với hòn đá neo mất rồi!”

“Đây không phải là chuyện dũng cảm hay hèn nhát,” Taran mở đầu. “Sẽ là khôn ngoan hơn

nếu...”

“Giờ thì anh lại nói đến chuyện khôn ngoan đấy!” Eilonwy nói to. “Trước kia thì đó là điều cuối cùng trên đời anh nghĩ đến cơ mà!”

“Bây giờ khác rồi,” Taran nói. “Cô không hiểu sao?” Cậu nài nỉ, mặc dù cậu có thể thấy rõ ràng ràng trên mặt Eilonwy là những lời của cậu chẳng có nghĩa gì với cô hết. Trong một khoảnh khắc cậu suýt nữa đã nói tuột sự thật ra. Nhưng thay vào đó, cậu nắm lấy hai vai cô gái. “Cô không được đặt chân ra khỏi nơi này,” cậu giận dữ ra lệnh. “Và nếu tôi nghĩ cô có ý định làm vậy, thì tôi sẽ yêu cầu Vua Rhuddlum cử một cảnh vệ canh gác cô!”

“Cái gì?” Eilonwy thét lên. “Sao anh dám!” Nước mắt cô bỗng ứa ra. “Phải, tôi hiểu rồi! Anh lấy làm sung sướng là tôi đã bị gửi đến hòn đảo đáng ghét này và rơi vào tay mấy mụ gà mái cục tác kia! Anh nóng lòng mong có cơ hội tống khứ tôi đi cho khuất mắt! Anh thật sự muốn tôi ở lại đây và bỏ phí đời mình trong cái tòa lâu đài kinh khủng này. Đúng là còn tồi tệ hơn cả dúi đầu người khác vào một cái túi toàn những lông!” Eilonwy khóc nức nở và giậm mạnh chân. “Taran xứ Caer Dallben ạ, tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa!”

Chương IV: NHỮNG CHIẾC BÓNG

Bữa yến tiệc tối hôm đó đúng là bữa tiệc linh đình nhất từng thấy ở lâu đài. Quạc đậu trên lưng ghế của Taran, đầu gật gù và ngắm nghía như thể bữa tiệc này được dọn ra cho riêng một mình nó vậy. Vua Rhuddlum mặt ngời ngời vui sướng; giọng nói và tiếng cười của các quan khách vang khắp gian Đại Sảnh. Đằng sau chiếc bàn dài, chen lẫn với các thị tỳ của Hoàng hậu Teleria, Magg chạy đi chạy lại, bật ngón tay tanh tách và thì thào ra lệnh cho các gia nhân đem tới vô số các đĩa thức ăn và những hũ rượu. Với Taran thì nó chẳng khác nào một cơn ác mộng giữa ban ngày; cậu ngồi im lặng và bồn chồn không yên, không hề đụng tới đĩa thức ăn của mình.

“Anh không cần phải tỏ ra rầu rĩ như thế đâu,” Eilonwy nói. “Dù sao thì anh cũng không phải là người phải ở lại mà. Trong khi tôi đang cố gắng chịu đựng những việc này thì anh lại chẳng giúp đỡ được gì cả. Tôi muốn nhắc cho anh nhớ là tôi vẫn đang không thèm nói chuyện với anh đâu, sau cái kiểu cư xử của anh hôm nay.”

Không đợi nghe lời Taran bối rối cãi lại, Eilonwy hất đầu và bắt đầu quay sang bắt chuyện với Hoàng tử Rhun. Taran cắn môi. Cậu cảm thấy như mình đang gào lên một lời cảnh báo câm lặng, trong khi Eilonwy, hoàn toàn không hay biết gì, đang vui vẻ lao tới mép một vực thẳm.

Đến cuối bữa tiệc, Fflewddur lên dây cho cây đàn của mình, bước ra giữa Đại Sảnh và hát bài ca mới của anh ta. Taran lắng nghe mà không chút hứng thú, mặc dù cậu nhận ra đó là bài hát hay nhất mà Fflewddur đã sáng tác được từ trước tới giờ. Khi chàng ca sĩ hát xong, và Vua Rhuddlum đã bắt đầu ngáp, thì các vị khách cũng đã đứng lên khỏi ghế. Taran giật giật tay áo Fflewddur và kéo anh ta sang một bên.

“Tôi đã nghĩ về khu chuồng ngựa,” Taran lo lắng nói. “Cho dù Magg có nói gì đi chăng nữa thì đó cũng không phải là chỗ ngủ thích hợp với ông.”

Tôi sẽ nói chuyện với Vua Rhuddlum và tôi chắc chắn là ông ấy sẽ ra lệnh cho Magg trả căn buồng cũ trong lâu đài lại cho ông.” Taran ngập ngừng. “Tôi... tôi nghĩ sẽ tốt hơn nếu tất cả chúng ta ở gần nhau. Ở đây chúng ta là người lạ, và không biết gì về nơi này cả.”

“Nhân danh Belin Vĩ Đại, cậu không phải lo về việc ấy đâu,” chàng ca sĩ đáp. “Về phần tôi thì tôi thích khu chuồng ngựa hơn. Thật ra, đó cũng chính là một lý do tôi lại đi lang thang: để thoát ra khỏi những tòa lâu đài ngọt ngào, ảm đạm. Hơn nữa,” anh ta che miệng nói, “việc ấy sẽ dẫn đến những chuyện rầy rà với Magg. Và nếu hấn khiến tôi không chịu đựng nổi nữa thì sẽ xảy ra đấu kiếm mất - một người họ Fflam luôn nóng đầu lắm - và đó không hấn là cách cư xử lịch thiệp của một vị khách. Không, không, chúng ta sẽ ổn cả thôi, và sáng mai sẽ gặp lại nhau.” Nói đoạn, Fflewddur khoác cây đàn hạc lên vai, vẫy chào chúc họ ngủ ngon, rồi ra khỏi Đại Sảnh.

“Có điều gì đó khiến ta nghĩ rằng chúng ta nên để ý trông chừng lâu đài,” Taran nói với Gurgi. Cậu giơ một ngón trỏ ra dưới chân Quạc và đặt con chim lên vai Gurgi, ở đó nó liền ngay tức thì rúc mỏ sục qua đám lông rối tung của Gurgi. “Hãy nằm gần phòng Eilonwy ấy,” cậu nói. “Ta sẽ sớm đến canh chừng cùng với mi. Hãy giữ Quạc ở bên và gửi nó đi tìm ta nếu thấy có chuyện gì không ổn.” Gurgi gật đầu. “Vâng, vâng,” nó thì thầm. “Gurgi trung thành sẽ canh gác chờ đợi. Nó sẽ canh chừng cho những giấc ngủ đầy mộng đẹp của Công chúa cao quý.”

Lẩn vào giữa đám khách đang rời đi, Taran lén ra sân. Hy vọng có thể tìm được Gwydion, cậu vội rảo bước về phía chuồng ngựa. Bầu trời đêm trong trẻo đầy sao và vàng trắng sáng rực đang lơ lửng phía trên những vách đá của đảo Mona. Taran không thấy bóng dáng Ông hoàng của Dòng họ Don đâu, mà chỉ thấy Fflewddur đang nằm cuộn tròn giữa đồng rơm, tay quàng

ôm lấy cây đàn hạc và đã ngáy khò khò một cách ngon lành.

Taran lại quay trở lại lâu đài giờ đã chìm vào bóng tối. Cậu đứng đó một lát, băn khoăn không biết còn có thể đi tìm ở đâu được nữa.

“Chào, chào!” Hoàng tử Rhun xông từ một góc sân ra, đột ngột đến nỗi suýt nữa thì đẩy Taran ngã nhào. “Anh vẫn còn thức à? Tôi cũng vậy! Mẫu hậu bảo tôi đi dạo một vòng trước khi ngủ là rất tốt. Tôi đoán hẳn anh cũng đang đi dạo? Hay quá! Chúng ta sẽ đi cùng với nhau.”

“Không được!” Taran kêu lên. Hơn lúc nào hết, bây giờ cậu không thể để cho chàng Hoàng tử hậu đậu này cản đường được. “Tôi...tôi đang đi tìm đám thợ may,” cậu vội nói thêm. “Họ nghỉ lại ở đâu vậy?”

“Anh đang đi tìm đám thợ may ư?” Rhun hỏi. “Lạ thật! Để làm gì cơ chứ?”

“Chiếc áo của tôi,” Taran đáp nhanh. “Nó... nó không vừa với tôi. Tôi phải nhờ họ sửa lại.”

“Giữa đêm hôm thế này sao?” Rhun hỏi, khuôn mặt tròn như mặt trăng của cậu ta có vẻ bối rối. “Thật là đáng ngạc nhiên đấy!” Cậu ta chỉ về một phía của lâu đài bị khuất trong bóng tối. “Phòng của họ ở đằng kia. Nhưng tôi không nghĩ họ lại có lòng dạ nào để khâu vá khi bị anh dựng dậy giữa giấc ngủ đâu. Thợ may rất dễ tự ái, anh biết đấy. Tôi khuyên anh nên đợi đến sáng thì hơn.”

“Không, nó phải được sửa ngay bây giờ,” Taran nói, nóng lòng muốn thoát khỏi Rhun.

Chàng Hoàng tử nhún vai, vui vẻ chúc cậu ngủ ngon rồi lại túc tắc bước đi. Taran đi về phía khu nhà kho đằng sau chuồng ngựa. Nhưng ở đây cuộc tìm kiếm của cậu cũng chỉ vô ích. Chán nản, cậu đã toan quay về với Gurgi thì đột nhiên đứng sững lại. Một dáng người vừa vội vã chạy ngang qua sân, không hướng về phía cổng chính mà lại hướng về góc xa nhất của bức tường đá dày.

Chẳng lẽ Eilonwy đã tìm cách trốn được Gurgi và lẻn ra rồi sao? Taran định lên tiếng gọi. Rồi sợ đánh thức cả lâu đài dậy, cậu liền chạy theo dáng người ấy. Một lát sau, dường như nó đã hoàn toàn biến mất. Nhưng Taran vẫn cố dần tới. Khi đến chỗ bức tường, cậu vấp phải một khe hở nhỏ, chỉ vừa đủ rộng cho một người chui qua. Taran lao qua bức màn dây thừng xoắn che kín khe hở và thấy mình đang đứng bên ngoài lâu đài trên một bờ dốc đá nhìn xuống bến cảng.

Dáng người nọ, Taran chợt nhận ra, không phải là Eilonwy - quá cao, và cách bước đi cũng khác. Cậu nín thở khi cái bóng mặc áo choàng ấy quay lại để lén lút liếc nhìn về phía lâu đài và trong một khoảnh khắc, ánh trăng rơi lên gương mặt của hắn.

Đó là Magg.

Tựa như một con nhện, tên Tổng quản đang nhanh chóng bước xuống dốc. Lòng trào lên những mối nghi ngờ và sợ hãi, Taran mò mẫm trèo qua những hòn đá lởm chởm, cố hết sức để bám theo vừa nhanh vừa lặng lẽ. Mặc dầu màn đêm trong trẻo, con đường vẫn rất khó đi; những tảng đá bất thành linh liên ra lù lù trước mặt khiến cậu bị vấp. Cậu thầm ước có được ánh sáng từ quả cầu của Eilonwy trong khi đâm đầu bò theo Magg về phía bến cảng đang say ngủ.

Magg đã xuống được đất bằng từ lâu trước Taran và đang hối hả chạy dọc con đập chắn sóng cho tới khi y đến được chỗ đồng đá khổng lồ ở phía cuối đập. Với vẻ nhẹ nhàng khéo léo lạ thường, viên Tổng quản đu mình lên, bò qua đồng đá và một lần nữa lại biến khỏi tầm mắt Taran. Quảng sự thận trọng sang một bên, chỉ sợ mình sẽ để mất dấu Magg, Taran liền bắt đầu

chạy. Mặt nước lấp lánh ánh trăng đang vỗ bập bênh và thì thầm dọc theo con đập. Một bóng đen thoáng vụt qua giữa những cầu tàu được dựng trên cọc cao. Hoảng hốt, Taran vội ghì mình xuống, rồi lại vội vã lao tới. Mắt cậu đang giở trò chơi khăm cậu. Ngay cả những hòn đá đường như cũng vươn cao lên trước mặt cậu như những con thú đang khom mình đầy hăm dọa.

Nghiến chặt răng, Taran trèo qua hàng rào đá tối sẫm. Bên dưới, mặt nước xoáy tròn thành những cuộn sóng lấp lánh và nổi bọt trắng xóa giữa các phiến đá. Tiếng sóng ập vào tai cậu trong khi cậu đu mình trèo lên đỉnh đồng đá. Cậu bám vào đó, không dám đi xa hơn. Magg đã dừng lại cách đó có mấy bước chân, bên mép một mũi đất hẹp. Taran thấy y quý xuống và cử động thật nhanh. Một giây sau, một tia sáng bùng lên.

Tên Tổng quản đã thả một cây đuốc và đang giơ nó lên cao quá đầu, chậm chạp di chuyển ngon lửa bập bùng qua qua lại lại. Trong khi Taran nhìn theo, sợ hãi và bối rối không hiểu, một điểm nhỏ màu da cam bóng lóe lên ở ngoài biển. Taran đoán rằng tín hiệu trả lời này hẳn xuất phát từ một con tàu, mặc dù cậu không thể nhìn thấy hình dạng của nó hay biết được nó ở cách bao xa. Magg lại vẫy cây đuốc một lần nữa, theo cách khác. Tia sáng ở con tàu lặp lại tín hiệu này, rồi vụt tắt. Magg cúi cây đuốc của mình xuống nước, ở đó nó kêu lên xèo xèo và tàn đi; y quay lại và rảo bước về phía đồng đá nơi Taran đang nằm. Taran, chớp chớp mắt trong bóng tối bất ngờ, vội tìm cách trèo xuống trước khi Magg nhìn thấy cậu, nhưng không tìm được chỗ đặt chân. Trong lúc hoảng loạn cậu dò dẫm được một tảng đá chìa ra phía dưới, trượt chân và tuyệt vọng cố tìm một tảng đá khác. Cậu có thể nghe thấy Magg đang lộp cộp bước lên đầu bên kia của đồng đá và đành để mặc cho mình rơi xuống lớp đá bên dưới. Nhấn mặt vì cú ngã đau nhói, cậu cố tìm cách giấu mình vào bóng tối. Cái đầu của Magg mới chỉ vừa hiện ra trên đỉnh đồng đá thì Taran bỗng bị tóm chặt lấy từ phía sau.

Taran vội chộp lấy thanh gươm của mình. Một bàn tay bịt chặt miệng cậu, bóp nghẹt tiếng kêu của cậu, và cậu bị kéo xềnh xệch về phía những làn sóng gợn lăn tăn nổi bọt, để rồi bị lặn lẽ ném xuống giữa những hòn đá.

“Đừng gây ra tiếng động!” Giọng nói của Gwydion cất lên thì thầm ra lệnh.

Người Taran nhún ra vì nhẹ nhõm. Phía trên đầu cậu, Magg trèo từ đồng đá xuống và đi ngang qua chỗ hai dáng người đang khom mình ẩn nấp, chỉ cách họ chưa đầy chục bước chân. Gwydion bám chặt vào những tảng đá nhô lên khỏi mặt sóng, ra hiệu cho Taran ngồi nguyên ở chỗ nấp. Tên Tổng quản, không thèm liếc nhìn về phía sau lấy một lần, lại vội vã chạy theo con đập chắn sóng, hướng về phía lâu đài.

“Hãy bắt lấy hắn đi!” Taran giục giã. “Có một con tàu đang thả neo ngoài kia. Cháu đã thấy hắn phát tín hiệu cho nó. Chúng ta phải bắt hắn cho chúng ta biết hắn đang âm mưu điều gì.”

Gwydion lắc đầu. Cặp mắt xanh của ông dõi theo Magg đang rút lui và môi ông nhếch lên sát vào hàm răng thành một nụ cười như của con sói đang rình mồi. Ông vẫn đang mặc bộ quần áo rách rưới của người thợ giày; nhưng thanh gươm đen Dyrnwyn bây giờ đang được đeo bên thắt lưng ông. “Hãy để hắn đi,” ông lầm bầm. “Mưu đồ của hắn vẫn chưa được thực hiện đâu.”

“Nhưng còn tín hiệu,” Taran mở lời. Gwydion gật đầu. “Ta cũng đã nhìn thấy nó.

Ta đã để ý canh chừng tòa lâu đài từ khi rời chỗ cháu. Mặc dù một phút trước,” ông nói thêm với vẻ nghiêm khắc, “ta đã e là một chàng Phụ-Chấn Lợn sẽ rơi vào cái bẫy căng ra để bắt một tên phản trắc. Cháu muốn giúp ta ư? Vậy thì quay về lâu đài ngay lập tức đi. Hãy ở gần bên Công chúa.”

“Chúng ta có nên để mặc cho Magg tự do như vậy không?” Taran hỏi.

“Hắn phải được tự do, ít nhất là trong một thời gian,” Gwydion đáp. “Người thợ giày sẽ sớm

đặt chiếc dùi xuống và cầm gươm lên. Từ giờ tới lúc đó thì hãy im lặng. Ta sẽ không làm hỏng kế hoạch của Magg trước khi ta biết được thêm về nó. “Những người đánh cá đảo Mona đã kể cho người thợ giày tò mò vô hại một phần những gì mà ông ta muốn biết,” Gwydion tiếp tục. “Đủ để ta có thể chắc chắn một điều: Achren đang ở trên con tàu nọ.”

“Phải,” Gwydion nói tiếp khi Taran hít mạnh một hơi, “ta đã nghi ngờ điều này. Achren không dám trực tiếp tấn công Eilonwy. Tòa lâu đài vốn vững chãi và được canh gác cẩn mật, chỉ có sự phản bội từ bên trong mới giúp mở được những cánh cổng của nó. Achren cần có một kẻ làm theo lệnh mù ta. Giờ thì ta đã biết kẻ đó là ai.”

Gwydion cau mày và nói tiếp. “Nhưng tại sao chứ?” Ông lẩm bẩm như nói với chính mình. “Vẫn còn quá nhiều điều ta chưa tỏ tường. Nếu việc này đúng như ta lo ngại thì...” Ông vội lắc đầu. “Ta không muốn dùng Eilonwy làm miếng mồi cái bẫy mà không cho cô bé hay biết, nhưng ta không thể làm gì khác được.”

“Magg thì còn có thể canh chừng được,” Taran nói, “nhưng còn Achren thì sao?”

“Ta sẽ phải tìm ra một cách nào đó để biết được kế hoạch của mù cũng như của Magg,” Gwydion đáp. “Giờ cháu hãy đi nhanh đi,” ông ra lệnh. “Mọi chuyện sẽ sớm được làm rõ thôi. Ta hy vọng là thế, bởi vì ta sẽ không để cho Công chúa Eilonwy bị đe dọa lâu đâu.”

Taran vội vã làm theo lời Gwydion. Để Ông hoàng của Dòng họ Don lại bên bến cảng, cậu chạy hết tốc lực lên con đường ngoằn ngoèo dẫn về lâu đài, tìm lại khe hở ở bức tường thành và chui qua đó vào cái sân tối mịt mù. Cậu biết Eilonwy sẽ không được an toàn chừng nào Magg vẫn còn tự do đi lại trong lâu đài. Nhưng chí ít thì Magg cũng có thể theo dõi được. Nỗi kinh hoàng khiến tim Taran buốt lạnh đến từ con tàu đang rình rập trong màn đêm kia. Ký ức về Achren, xinh đẹp và tàn nhẫn, lại quay trở về với cậu. Từ cái ngày xa xưa trước kia cậu nhớ lại khuôn mặt tím bầm của mù, giọng nói của mù nhắc đến cực hình và cái chết sao mà dịu dàng. Chính là bóng đen của mù đang đứng sau tên Tổng quản phản trắc.

Cậu lặng lẽ đi ngang qua sân. Ánh sáng lờ mờ chiếu xuống từ một gian buồng nào đó. Taran rón rén đi về phía đó, nhón trên đầu ngón chân và nhòm qua cửa sổ. Trong ánh đèn dầu cậu nhìn thấy viên Tổng quản. Magg đang nắm chặt một con dao găm dài vung lên trên không, trong lúc liên tục nhắm mắt dữ tợn ghê gớm. Một lát sau y giấu món vũ khí vào trong áo, rồi lấy ra một chiếc gương nhỏ và mỉm cười với bóng mình, bĩu môi, và tự ngắm mình với vẻ hết sức tự đắc. Taran nhìn y vừa giận dữ vừa kinh hoàng, gần như không ngăn nổi mình xông vào tóm lấy y. Sau khi cười điệu một lần cuối, tên Tổng quản tắt ngọn đèn đi. Taran siết chặt nắm đấm, quay đi và bước vào lâu đài.

Trước cửa phòng Eilonwy, cậu thấy Gurgi đang cuộn tròn trên sàn đá. Lông tóc rối tung và đang ngủ gà gật, Gurgi chớp chớp mắt và vội đứng bật dậy. Quạc, lông cũng rối bù không kém Gurgi, thì thò đầu ra từ dưới cánh.

“Tất cả đều yên lặng,” Gurgi thì thầm. “Vâng, vâng, Gurgi cảnh giác đã không hề rời cửa! Gurgi can đảm tuy buồn ngủ nhưng vẫn bảo vệ Công chúa cao quý khỏi bị làm hại. Cái đầu yếu ớt khốn khổ của nó nặng trĩu, nhưng nó không hề gục xuống, ồ không!”

“Mi đã làm khá lắm,” Taran nói. “Hãy đi ngủ đi, anh bạn. Hãy để cho cái đầu yếu ớt khốn khổ của mi được nghỉ ngơi và ta sẽ ngồi đây cho đến khi trời sáng.”

Trong khi Gurgi vừa ngáp dài vừa dụi mắt rón rén đi xuôi hành lang, Taran thế chỗ nó trước cửa căn phòng. Cậu ngồi phịch xuống phiến đá lát sàn và tay nắm chặt gươm, gục đầu lên đầu gối và cố chống lại sự mệt mỏi của mình. Một hai lần gì đó, bất chấp cố gắng của mình, cậu vẫn thiếp đi, rồi lại giật mình bật dậy. Dãy hành lang che mái vòm dần dần sáng lên nhờ bình minh đang hé rạng. Taran nhẹ cả người khi nhìn thấy những tia nắng đầu tiên của buổi sáng sớm và

cuối cùng thì cũng tự cho phép mình nhắm mắt lại.

“Taran xứ Caer Dallben!”

Cậu loạng choạng bò dậy và nắm chặt thanh gươm của mình. Eilonwy, vẻ khỏe khoắn sau khi được ngủ một giấc say, đang đứng ở ngưỡng cửa.

“Taran xứ Caer Dallben!” Cô thốt lên. “Suýt nữa thì tôi đã vấp phải anh đấy. Anh đang làm cái trò gì vậy?”

Lúng túng, Taran chỉ biết lắp bắp đáp rằng cậu thấy nằm ở hành lang dễ chịu hơn là trong căn buồng của mình.

Eilonwy lắc đầu. “Đúng là điều ngốc nghếch nhất mà tôi đã được nghe sáng nay,” cô nhận xét. “Có lẽ tôi sẽ nghe được điều gì đó ngốc nghếch hơn, bởi vì hãy còn sớm, nhưng tôi nghi ngờ điều đó đấy. Tôi đã bắt đầu nghĩ rằng cách suy nghĩ của các anh chàng Phụ-Chấn Lợn vượt quá sự hiểu biết của tôi rồi.” Cô nhún vai. “Thôi, tôi chuẩn bị đi ăn sáng đây. Sau khi anh đã rửa mặt và chải tóc cho hết rối thì anh cũng nên đi ăn đi. Nó sẽ tốt cho anh đấy. Nom anh bõn chồn như một con ếch bị rận cắn vậy!”

Không đợi cho Taran tỉnh ngủ, và trước khi cậu kịp ngăn cô lại, Eilonwy đã chạy biến ra khỏi hành lang. Taran vội đuổi theo cô. Ngay cả giữa ánh sáng ban ngày rực rỡ cậu vẫn cảm thấy những bóng đen bám lấy mình như những tấm mạng nhện đen ngòm. Cậu hy vọng là đến lúc này thì Gwydion đã khám phá ra được âm mưu của Achren rồi. Nhưng Magg vẫn được tự do. Khi nhớ tới con dao găm được giấu kín của tên Tổng quản, Taran quyết định sẽ không để Eilonwy lọt ra khỏi tầm mắt mình một giây nào.

“Chào, chào!” Với khuôn mặt tròn xoe sáng rỡ như thể vừa được cọ rửa xong, Hoàng tử Rhun thò đầu ra khỏi phòng mình đúng lúc Taran đi qua.

“Anh đi ăn sáng đấy à?” Chàng Hoàng tử reo lên, vỗ vai Taran. “Hay quá! Tôi cũng thế.”

“Nếu vậy thì chúng ta sẽ gặp nhau trong Đại Sảnh,” Taran vội vã đáp, cố thoát khỏi bàn tay bám chặt về thân mật của Rhun.

“Thật đáng kinh ngạc là người ta có thể thèm ăn đến thế chỉ sau có một đêm,” Hoàng tử Rhun nói tiếp. “À, nhân tiện, anh có đánh thức được đám thợ may không thế?”

“Thợ may ấy à?” Taran sốt ruột trả lời. “Thợ may nào? Ồ-có, và họ đã làm việc tôi nhờ rồi,” cậu vội thêm vào trong khi nhìn xuôi ngược hành lang. “Tuyệt vời!” Rhun reo lên. “Ước gì tôi cũng may mắn như vậy. Anh có biết là lão thợ giày ấy không thèm khâu cho xong đôi dép của tôi không? Ông ta mới chỉ vừa bắt đầu, rồi biến đi mất, và đôi dép của tôi thế là xong đời.”

“Có thể là ông ta có việc quan trọng hơn phải làm,” Taran đáp. “Tôi cũng vậy...”

“Với một người thợ giày thì còn việc gì quan trọng hơn là đóng giày nữa?” Rhun hỏi. “Dù sao thì...” Cậu ta bật ngón tay đánh tách. “A! Tôi biết là có việc gì không ổn mà. Tôi để quên chiếc áo choàng của tôi rồi. Chờ chút, tôi sẽ chỉ mất một lát thôi.”

“Hoàng tử Rhun,” Taran kêu lên, “tôi phải đi gặp Công chúa Eilonwy đây.”

“Chúng ta sẽ đến đó ngay thôi mà,” Rhun nói vọng từ trong phòng ra. “Ôi, chết tiệt! Cái quai dép của tôi lại đứt rồi! Tôi thật sự ước là ông thợ giày đó đã làm cho xong việc đi!”

Để mặc cho chàng Hoàng tử đảo Mona loay hoay trong phòng mình, Taran lo lắng lao đến Đại Sảnh Đường. Vua Rhuddlum và Hoàng hậu Teleria đã ngồi bên bàn, xung quanh Hoàng hậu

vẫn là các thị nữ như mọi khi. Taran nhìn quanh thật nhanh. Magg, thường thường vẫn đứng hầu, giờ lại không có mặt ở đó.

Cũng chẳng thấy bóng dáng Eilonwy đâu hết.

Chương V: LỜI THỀ

“Eilonwy đâu?” Taran hét lên, trong khi Vua Rhuddlum và Hoàng hậu Teleria kinh ngạc nhìn cậu chăm chăm. “Magg đâu? Hẳn đã bắt cóc cô ấy rồi! Bệ hạ, tôi xin người. Hãy tập hợp các lính canh của người lại. Hãy giúp tôi tìm họ! Eilonwy đang bị nguy đến tính mạng!” “Cái gì, cái gì kia?” Hoàng hậu Teleria âm ừ. “Magg ư? Công chúa ư? Con bị căng thẳng quá rồi, chàng trai ạ. Có lẽ tại không khí biển... - đừng run rẩy và vung tay như thế -... đã ảnh hưởng đến đầu óc con rồi. Chỉ bởi vì ai đó không có mặt ở đây để ăn sáng không có nghĩa là họ đang gặp nguy hiểm. Có đúng vậy không hở ông?” Bà hỏi, quay sang Đức vua.

“Ta cũng nghĩ thế, ái khanh ạ,” Rhuddlum đáp. “Đó quả là lời cáo buộc nặng nề dành cho một viên tổng quản trung thành đấy,” ông nói thêm, nghiêm khắc nhìn Taran. “Tại sao cậu lại buộc tội y?”

Trong một lát, Taran đứng đó bối rối và bị giằng xé giữa hai đằng. Gwydion đã buộc cậu phải giữ bí mật. Nhưng giờ Magg đã ra tay rồi thì bí mật có còn tiếp tục cần được giữ kín nữa không? Cậu liền tự quyết định và mặc cho những lời lẽ vội vàng và lộn xộn tuôn ra khỏi miệng, kể lại tất cả những gì đã xảy ra từ khi nhóm bạn đến Dinas Rhydnant.

Hoàng hậu Teleria lắc đầu. “Nào là người thợ giày đóng giả làm Ông hoàng Gwy-dion - hay là ngược lại nhỉ - nào là tàu bè, nào là đánh tín hiệu bằng đuốc cho các mục phù thủy, quả là một câu chuyện điên rồ nhất mà ta đã từng được nghe đấy, chàng trai ạ.”

“Đúng là điên rồ thật,” Vua Rhuddlum nói. “Nhưng chúng ta sẽ dễ dàng biết được sự thật thôi. Hãy cho gọi người thợ giày đến đây và chúng ta sẽ sớm biết ông ta có đúng là Ông hoàng của Dòng họ Don thật không.”

“Ông hoàng Gwydion đang lòng kiếm Achren,” Taran kêu lên. “Tôi đã nói thật. Nếu không thì xin bệ hạ hãy lấy mạng tôi. Ngài muốn chứng minh lời tôi ư? Xin hãy cho gọi tên Tổng quản của ngài đến.”

Vua Rhuddlum cau mày. “Kể cũng lạ là Magg lại không có mặt ở đây,” ông thừa nhận. “Được thôi, Taran xứ Caer Dallben ạ. Ta sẽ cho người phái y tới và cậu sẽ nhắc lại câu chuyện của mình trước mặt y.” Ông vỗ tay và ra lệnh cho một người hầu đi gọi viên Tổng quản đến.

Điên lên vì lo lắng, biết rằng thời gian đang vùn vụt trôi qua và bất kỳ sự trì hoãn nào cũng có thể khiến Eilonwy mất mạng, Taran gần như không còn tự chủ được nữa khi rốt cuộc người hầu nọ cũng quay lại thưa rằng Magg không có mặt trong lâu đài, và cũng không thấy Eilonwy đâu hết. Trong khi Vua Rhuddlum vẫn đang còn ngần ngừ, bối rối vì những lời của Taran thì Gurgi, Quac và Fflewddur lao vào Đại Sân. Taran liền chạy tới bên họ.

“Magg! Cái con nhện già xấu xa ấy!” Chàng ca sĩ hét lớn khi Taran vừa dứt lời kể cho anh nghe việc gì đã xảy ra. “Nhân danh Belin Vĩ Đại, cô ấy đã cưỡi ngựa đi cùng với hẳn rồi! Tôi nhìn thấy họ phi nước đại qua cổng. Tôi gọi cô ấy nhưng cô ấy không nghe thấy. Trông cô ấy vui vẻ lắm mà. Tôi không hề nghĩ là có việc gì không ổn cả. Nhưng họ đã đi mất, và giờ hẳn đã đi xa rồi!”

Hoàng hậu Teleria tái nhợt đi như xác chết. Các công nương và phu nhân trong triều cũng sợ hãi thét lên. Vua Rhuddlum đứng bật dậy. “Đúng là cậu đã nói thật, Taran xứ Caer Dallben ạ.”

Miệng thét gọi lính gác, Đức vua bước ra khỏi Đại Sân. Nhóm bạn liền vội vã đi theo ông. Theo mệnh lệnh hối hả của Vua Rhuddlum, cửa chuồng ngựa được mở tung. Chỉ trong thoáng chốc, cả sân đã đầy các chiến binh và những con ngựa hí vang. Đúng lúc đó thì Hoàng tử Rhun

bước vào sân và ngó nhìn đội quân đang tập hợp lại.

“Chào, chào!” Cậu ta gọi Taran. “Chúng ta đang chuẩn bị đi săn sao? Một ý tưởng tuyệt vời. Tôi sẽ rất thích một cuộc cưỡi ngựa lúc sáng sớm đấy.”

“Chúng tôi đi săn tên tổng quản phản trắc của các người đây,” Taran vặc lại, đẩy Rhun sang một bên và đi đến bên Vua Rhuddlum. “Bê hạ, tư lệnh chỉ huy của ngài đâu ạ? Xin hãy cho phép chúng tôi được phục vụ dưới trướng của ông ấy.”

“Tư lệnh của ta ư, ta rất lấy làm phiền lòng phải trả lời cậu rằng đó không phải ai khác mà lại chính là Magg,” Đức vua trả lời. “Bởi vì chúng ta chưa bao giờ gặp phải chiến tranh ở Mona, chúng ta chẳng bao giờ cần đến một vị tư lệnh nào cả, và trao cho Magg cái danh hiệu ấy là có vẻ hoàn toàn hợp lệ. Ta sẽ đích thân thu thập một đội quân để đi tìm kiếm. Về phần cậu thì, phải, tất nhiên là xin hãy giúp một tay với bất kỳ nhiệm vụ nào cần làm.”

Trong khi Vua Rhuddlum lo hạ lệnh cho các binh lính, Taran và nhóm bạn làm việc thật nhanh, siết chặt các đai yên và chuyển vũ khí từ kho vũ khí ra. Taran thấy Hoàng tử Rhun đã trèo lên lưng một con ngựa khoang lưng võng xuống, con vật cứ khăng khăng chạy thành vòng tròn bất chấp những cố gắng của chàng Hoàng tử để điều khiển nó. Fflewddur và Gurgi đã dẫn ra ba con ngựa. Chỉ vừa liếc nhìn chúng, lòng Taran đã tràn ngập nỗi tuyệt vọng, bởi vì chúng nom ỉu xiu, chẳng có khí thế gì hết, và cậu thầm ước là có con Melynlas nhanh nhẹn ở đây, nhưng giờ nó lại đang bình yên gặm cỏ ở Caer Dallben.

Vua Rhuddlum nắm lấy cánh tay Taran và vội kéo cậu vào một gian chuồng ngựa trống. “Chúng ta phải nói chuyện với nhau,” vị Vua nói nhanh. “Các chiến binh đã sẵn sàng và được chia thành hai nhóm. Một nhóm ta sẽ dẫn về vùng đất phía nam sông Alaw. Cậu và các bạn đồng hành của mình sẽ đi cùng với con trai ta, nó sẽ chỉ huy việc tìm kiếm ở rặng Đồi Parys phía bắc dòng Alaw. Chính là ta muốn nói về nó.”

“Hoàng tử Rhun chỉ huy sao?” Taran bật lên.

“Sao vậy, Taran xứ Caer Dallben,” Vua Rhuddlum gay gắt hỏi. “Cậu nghi ngờ khả năng của Hoàng tử Rhun sao?”

“Khả năng ấy à!” Taran kêu lên. “Cậu ta chẳng có khả năng gì sất! Tính mạng của Eilonwy đang gặp nguy hiểm; chúng ta phải lên đường ngay không được chậm trễ. Giao quyền chỉ huy cho một tên ngốc hậu đậu ư? Cậu ta buộc quai dép của mình còn không nổi, nói gì đến chuyện cưỡi ngựa hay đánh gươm. Chuyển đi đến Mona đã cho tôi thấy đủ rồi. Xin hãy chọn một trong các chư hầu của ngài, một chiến binh, một người đi rừng, ai cũng được trừ Rhun...” Cậu ngừng lại. “Pháp sư Dallben đã bắt tôi thề phải bảo vệ Eilonwy, và tôi chỉ nói những điều tôi thật lòng nghĩ. Nếu không thì tôi sẽ không làm tròn trách nhiệm của mình. Nếu những lời ấy khiến tôi bị trừng phạt thì tôi cũng xin chịu.”

“Một lần nữa cậu lại nói lên sự thật,” Vua Rhuddlum trả lời. “Cậu sẽ không phải là người bị trừng phạt bởi điều đó, mà chính là ta.” Ông đặt tay lên vai Taran. “Cậu tưởng rằng ta không biết rõ ngay cả con trai của mình hay sao? Cậu đã xét đoán đúng. Nhưng ta cũng biết rằng Rhun sẽ phải lớn lên thành một người trưởng thành và một vị vua. Cậu phải mang một gánh nặng là lời thề với Dallben. Ta cầu xin cậu hãy mang thêm một gánh nặng nữa.

“Những lời kể về các chiến công của cậu đã bay đến tận Mona này,” Vua Rhuddlum nói tiếp, “và ta cũng đã tận mắt thấy rằng cậu là một chàng trai can đảm và đáng kính phục. Ta xin thố lộ với cậu một điều này: viên quan Giám Mã của ta là một người rất giỏi tìm dấu vết; ông ấy sẽ đi cùng với nhóm của cậu và thật ra sẽ là người chỉ huy cuộc tìm kiếm. Hoàng tử Rhun sẽ chỉ huy trên danh nghĩa mà thôi, bởi vì các chiến binh chờ đợi mệnh lệnh của một người thuộc Dòng dõi Vương gia. Ta xin giao con trai của ta cho cậu, và xin cậu đừng để nó bị nguy hại. Và

cũng đừng để nó biến mình thành một thằng ngốc,” Đức vua nói thêm, buồn bã mỉm cười. “Nó vẫn còn phải học rất nhiều, và có lẽ nó sẽ học được rất nhiều từ cậu. Một ngày kia nó sẽ trở thành Vua đảo Mona, và ta hy vọng là nó sẽ cai trị một cách khôn ngoan và uy danh, với Eilonwy là Hoàng hậu.”

“Eilonwy ư?” Taran kêu lên, “với Rhun là vị hôn phu của cô ấy sao?”

“Phải,” Vua Rhuddlum đáp. “Khi Công chúa đến tuổi, chúng ta mong là chúng sẽ thành hôn.”

“Công chúa Eilonwy,” Taran bối rối lắm bầm. “Cô ấy có biết việc này không ạ?”

“Chưa. Cả con trai ta cũng chưa biết,” Vua Rhuddlum nói. “Eilonwy cần có thời gian để làm quen với Mona và tập quán của chúng ta ở đây. Nhưng ta dám chắc chuyện đó sẽ được thu xếp một cách tốt đẹp. Dù sao thì cô bé cũng là một Công chúa và Rhun thì thuộc dòng dõi hoàng tộc.”

Taran cúi đầu. Nỗi đau đớn trong tim khiến cậu không thốt nên lời.

“Cậu nói sao, Taran xứ Caer Dallben?” Vua

Rhuddlum hỏi. “Cậu có hứa với ta không?”

Taran có thể nghe thấy tiếng ồn ào của các chiến binh và tiếng Fflewddur đang gọi tên cậu vọng từ ngoài sân vào. Thế nhưng những âm thanh ấy vắng tới tai cậu như từ một khoảng rất xa. Cậu vẫn lặng im, mắt nhìn xuống.

“Trong việc này, ta không nói như một lãnh chúa với một chư hầu,” Vua Rhuddlum thêm vào. “Ta nói như một người cha yêu thương con trai mình.” Ông ngừng lại và chăm chú nhìn Taran.

Cuối cùng Taran cũng ngược lên nhìn vào mắt Đức vua. “Tôi xin thề,” cậu chậm rãi nói. “Con trai người sẽ không gặp phải nguy hiểm nào nếu tôi có đủ sức để bảo vệ cậu ấy.” Taran đặt tay lên gươm. “Tôi xin lấy tính mạng mình ra thề.”

“Hãy ra đi với những lời tạ ơn của ta, Taran xứ Caer Dallben,” vua Rhuddlum nói. “Vả hãy giúp chúng ta đưa Công chúa Eilonwy an toàn trở về.”

Chàng ca sĩ và Gurgi đã lên ngựa khi Taran chạy khỏi chuồng ngựa. Trái tim trĩu nặng, cậu trèo lên yên cương. Quạc bay đến bên cậu. Hoàng tử Rhun cuối cùng thì cũng đã xoay sở bắt con ngựa của mình không chạy vòng tròn nữa và đang gào thét những lời ra lệnh mà như thường lệ, không ai để ý đến.

Khi hai đội quân tìm kiếm phi nước đại ra khỏi cổng, Taran nhấc Quạc từ trên vai mình xuống. “Mày có tìm được cô ấy không? Hãy lòng sục cho thật kỹ nhé, anh bạn của ta,” cậu khẽ nói, trong khi con quạ nghiêng đầu và nhìn Taran bằng cặp mắt tinh tường. Taran vung tay lên. Quạc lao mình lên không trung và tăng tốc bay lên cao. Cánh đập liên hồi, chú quạ lượn tròn trên đầu, hướng cao hơn về phía bầu trời, rồi biến khỏi tầm mắt.

“Đúng, đúng thế!” Gurgi hét lên và vỗ tay. “Hãy bay đi và thám thính đi! Hãy dẫn chúng ta đến chỗ tên tổng quản độc ác, xấu xa!”

Liếc nhìn về phía sau, Taran thấy đội quân của Vua Rhuddlum đang lao ra từ lâu đài và hướng về phía đông. Trước mặt cậu, viên quan Giám Mã đang dẫn nhóm binh lính của mình đến những khu đất cao bên trên Dinas Rhydnant và ra hiệu cho các kỵ sĩ mở đường rà soát tìm dấu vết. Mặt Taran đanh lại nghiêm nghị trong khi cậu lặng lẽ cưỡi ngựa đi bên Fflewddur.

“Đừng sợ,” chàng ca sĩ an ủi cậu, “chúng ta sẽ đem được Eilonwy trở về an toàn nguyên vẹn trước khi trời tối, và rồi tất cả sẽ coi chuyện phiêu lưu này là chuyện đùa vui. Tôi hứa sẽ sáng tác một bài hát mới để ăn mừng!”

“Ông nên biến nó thành một bài ca mừng việc hứa hôn thì hơn,” Taran cay đắng nói, “và hãy hát về lễ thành hôn của Hoàng tử xứ Mona ấy.”

“Rhun ấy à?” Fflewddur kinh ngạc kêu lên. “Sắp thành hôn ư? Thế mà tôi không biết đấy! Đó là một trong những cái bất lợi khi phải ngủ trong chuồng ngựa thay vì trong lâu đài, người ta bỏ lỡ mất bao nhiêu tin tức và chuyện phiếm. Hoàng tử Rhun thật ư! Ai sẽ là cô dâu của cậu ta vậy?”

Taran đau khổ kể cho chàng ca sĩ nghe về kế hoạch của Vua Rhuddlum và về lời thề bảo vệ Rhun khỏi nguy hiểm của cậu.

“Ôhô!” Fflewddur nói, khi Taran đã kể xong, “vậy là những ngọn gió lại thổi theo chiều ấy đấy! Lạ nhỉ,” anh ta nói thêm, liếc nhanh nhìn Taran, “tôi đã luôn hy vọng là nếu Eilonwy có hứa hôn với ai thì đó sẽ là, ờ... phải, ý tôi là mặc dù cậu và cô ấy luôn cãi cọ vặt vãnh với nhau, nhưng tôi vẫn mong là...” “Đừng có chế giễu tôi,” Taran kêu lên, mặt đỏ bừng. “Eilonwy là một Công chúa thuộc Dòng họ Llyr. Ông cũng biết địa vị của tôi rõ như chính tôi vậy. Tôi chưa bao giờ có một hy vọng như thế trong đầu. Việc Eilonwy hứa hôn với một người cùng tầng lớp với cô ấy là hoàn toàn thích hợp.” Cậu giận dữ kéo ngựa ra xa khỏi chàng ca sĩ và phóng nước đại lên phía trước.

“Đó là cậu nói vậy thôi,” Fflewddur lẩm bẩm, thúc ngựa đi theo cậu bé. “Hãy nhìn sâu hơn vào trong tim mình đi. Cậu sẽ thấy ý kiến của mình có phần khác biệt đấy.”

Không nghe thấy gì, Taran chỉ thúc ngựa phi nhanh hơn để bắt kịp đội quân.

Sau khi rẽ về phía bắc dọc theo những con dốc thoải của rừng Đồi Parys, đội quân tìm kiếm chia thành nhiều nhóm nhỏ, mỗi nhóm tự nhận lấy khoảng đất mà mình sẽ lùng sục. Các chiến binh được chia ra khắp nơi, di chuyển thành từng hàng dài ngoằn ngoèo, nhiều khi không nhìn thấy nhau, hết sức cẩn thận thăm dò bất kỳ nơi nào có thể ẩn nấp được. Thế nhưng, khi buổi sáng trôi qua và ánh nắng trưa cũng đã tắt, họ vẫn không tìm thấy dấu vết gì của viên Tổng quản hay Eilonwy cả.

Giữa các con dốc thoải xanh um cỏ cây là những lối mòn gập ghềnh đầy sỏi, nơi mà Magg đã có thể đi qua khi đang chạy trốn, ở đó ngay cả người tìm dấu vết giỏi nhất cũng không thể khám phá ra được manh mối nào. Tim Taran trĩu xuống; trong đầu cậu hiện lên nỗi sợ hãi rằng cậu đang bám theo một hy vọng hão huyền, và rằng Eilonwy đã bị đưa đi một hướng khác hẳn. Chốc chốc cậu lại lo lắng nhìn quanh bầu trời mong thấy bóng Quạc đem tin tức của Công chúa về.

Taran biết Gwydion là người duy nhất có thể phát hiện được âm mưu của Achren. Magg là chiếc chìa khóa để khám phá ra âm mưu đó, nhưng tên Tổng quản đã hành động mau lẹ đến nỗi có lẽ lúc này y đã hoàn toàn thoát khỏi tầm với của đội quân tìm kiếm rồi. Taran cố gắng gấp đôi để tìm cho ra một cành cây gãy, một viên đá vụn - bất kỳ cái gì có thể đưa họ đến gần Eilonwy hơn trước khi đêm xuống và cuộc tìm kiếm phải dừng lại.

Gurgi, đang cưỡi ngựa gần đó, bỗng cất tiếng gọi cậu. “Nhìn kìa, nhìn kìa! Chàng hoàng tử cao quý đã một mình đi xa, đi quá xa vào rừng rồi! Chàng sẽ bị lạc mất thôi. Khi đó thì những tiếng chào vui vẻ sẽ biến thành những tiếng rên rỉ và than vãn đau đớn!”

Taran, vừa xuống ngựa để xem xét một thứ có thể là dấu vết, ngẩng lên vừa đúng lúc để kịp thấy Hoàng tử Rhun đang phóng nước đại lên một sườn đồi. Cậu hét gọi cậu ta, nhưng Rhun ở

xa quá không nghe thấy, hay đúng hơn thì cậu ta chỉ đơn giản là không để ý tới, Taran nghĩ. Cậu vội nhảy lên lưng ngựa và cố bắt kịp chàng Hoàng tử. Cho đến giờ thì cậu đã luôn giữ cho Hoàng tử Rhun ở trong tầm mắt mình, nhưng khi Taran đến được ngọn đồi thì Rhun biến vào trong bóng tối của một đám cây tổng quán sủi. Bên dưới, cánh đồng đang nhanh chóng tối sầm lại, Fflewddur đang phóng ngựa tới và lên tiếng gọi cậu. Taran lại gào tên Rhun một lần nữa, rồi ra hiệu cho chàng ca sĩ và Gurgi đi theo mình.

“Hôm nay thì con nhện già kinh tởm ấy đã thoát được khỏi chúng ta rồi,” Fflewddur giận dữ nói, trong khi con ngựa thảm hại của anh hì hục trèo lên đỉnh đồi. “Nhưng ngày mai chúng ta sẽ tìm được hân và Eilonwy sẽ được an toàn nguyên vẹn. Nếu tôi hiểu đúng cô Công chúa thì Magg phải bắt đầu hối tiếc vì đã bắt cóc cô ấy rồi. Cô ấy giỏi bằng một tá binh lính ấy chứ, ngay cả khi bị trói chặt tay chân!” Bất chấp những lời nói can đảm của mình, gương mặt chàng ca sĩ vẫn tỏ vẻ hết sức lo ngại. “Đi nào,” Fflewddur nói, “quan Giám Mã đang thu quân về rồi. Đêm nay chúng ta sẽ cắm trại với họ.” Ngay khi chàng ca sĩ đang nói thì Taran đã nghe thấy âm thanh yếu ớt của tiếng tù và hiệu lệnh. Cậu cau mày. “Tôi không thể để Hoàng tử

Rhun lang thang một mình trong rừng được.” “Trong trường hợp đó thì,” Fflewddur đáp, liếc nhìn về phía vầng mặt trời đang lặn, “tốt hơn hết là chúng ta nên đi tìm cậu ta ngay không được chậm trễ. Một người họ Fflam luôn có cặp mắt tinh tường! Nhưng tôi không thích đi mò mẫm giữa đồng không mông quạnh lúc trời tối thế này, nếu có thể tránh được.”

“Hãy đi nhanh lên, vâng, vâng, hãy vội vã rảo bước đi!” Gurgi kêu lên. “Những bóng đen đáng sợ đang buông xuống, và Gurgi can đảm nhưng thận trọng không hay biết chúng che giấu những nguy hiểm gì!”

Nhóm bạn nhanh chóng phi vào khoảng rừng, nơi mà Taran dám chắc là họ sẽ tìm thấy chàng Hoàng tử. Tuy nhiên, sau khi đã vượt qua rặng tổng quán sủi mà vẫn không thấy bóng dáng cậu ta đâu, sự hốt hoảng của Taran tăng lên. Cậu gọi tên Hoàng tử một cách vô ích. Chỉ có những tiếng vọng đáp lại mà thôi.

“Cậu ta chưa thể đi xa được,” cậu bảo với chàng ca sĩ. “Ngay cả Rhun cũng có đủ trí khôn để dừng lại khi trời tối chứ.”

Bóng tối đã bao trùm cả khoảng rừng. Mấy con ngựa, vốn quen với những gian chuồng thanh bình của chúng ở Dinas Rhydant hơn là những khu rừng của đảo Mona, sợ hãi đi nước kiệu, lồng lên và chùn bước trước bất kỳ bụi cây nào bị gió thổi kêu xào xạc. Nhóm bạn bắt buộc phải xuống ngựa và đi bộ, dắt theo ba con ngựa khó bảo. Đến lúc này thì Taran đã trở nên hết sức lo lắng. Chuyện khởi đầu một cách đơn giản giờ lại hóa ra vô cùng trầm trọng.

“Có thể cậu ta đã bị ngã ngựa,” Taran nói. “Có khi ngay lúc này đây cậu ta đang bị thương hay bất tỉnh cũng nên.”

“Nếu vậy thì tôi đề nghị là chúng ta hãy quay lại với đội quân,” Fflewddur nói, “và nhờ họ giúp. Trong thứ bóng tối này thì càng có nhiều cặp mắt càng tốt.”

“Như thế thì chúng ta sẽ để mất nhiều thời gian quá,” Taran đáp lại, vẫn cố bước qua những bụi cây để dẫn tới. Gurgi đi theo, khe khẽ rên rỉ trong họng. Mặt đất dốc lên cho Taran biết họ đang trèo lên khỏi chân đồi. Không nghe thấy động tĩnh gì ngoài tiếng những cành cây non đập vun vút khi cậu đi qua và tiếng vó ngựa gõ lóc cóc trên những phiến đá xám xám. Taran bỗng đứng phắt lại, tim thót lên tận cổ. Ở khóe mắt cậu thoáng thấy một cái gì đó chạy vụt qua. Nó chỉ kéo dài một lát, tựa như một cái bóng lồng vào một cái bóng khác. Cổ ghìim nổi sợ, cậu mò mẫm đi tới trước. Đám ngựa càng trở nên bất kham hơn, và con ngựa của Taran cụp tai lại, hí lên một tiếng sợ hãi.

Gurgi cũng đã cảm thấy sự hiện diện của bóng đen nọ. Lông của con thú khiếp sợ dựng

ngược lên trên cổ và nó bắt đầu hú lên thê thảm. “Những thứ xấu xa độc ác đang rình mò Gurgi vô hại! Ôi, cậu chủ nhân từ, xin hãy cứu cho cái đầu yếu ớt khốn khổ của Gurgi khỏi những nguy hiểm đau đớn!”

Taran rút gươm ra và nhóm bạn vừa liên tục liếc nhìn về bóng tối phía sau lưng vừa vội vã đi tiếp. Lần này ba con ngựa không bước chậm rề rề nữa mà điên cuồng lao lên trước, suýt nữa lôi cả chàng ca sĩ theo.

“Belin Vĩ Đại ơi!” Fflewddur hét lên, anh ta đã bị đập vào một thân cây và phải vật lộn gỡ cây đàn hạc đang kêu lanh tanh của mình ra khỏi một bụi rậm, “dừng lại đi! Cứ thế này thì chẳng mấy chốc chúng ta cũng sẽ phải đi tìm cả lũ ngựa của mình lẫn Hoàng tử Rhun mất!”

Một cách khó khăn, Taran xoay sở an ủi được những con vật, giờ chúng lại không chịu nhúc nhích. Mặc cho cậu tha hồ dỗ dành, van nài và lôi kéo, ba con ngựa vẫn đứng ngay đơ, mắt tròn, lồng ngực run rẩy. Bản thân Taran cũng kiệt sức và phải ngồi phịch xuống đất.

“Cuộc tìm kiếm của chúng ta vừa mù quáng vừa vô ích,” cậu nói. “Ông đã nói đúng,” cậu tiếp tục, quay sang nhìn Fflewddur. “Lẽ ra chúng ta nên quay lại. Quãng thời gian tôi mong có thể tiết kiệm được giờ đã bị lãng phí gấp đôi, và mối hiểm họa Eilonwy sẽ gặp phải lại càng trở nên khủng khiếp hơn với mỗi phút chậm trễ của chúng ta. Giờ thì Hoàng tử Rhun lại còn bị lạc - và theo như những gì chúng ta biết thì có khi cả Quạc cũng bị lạc nữa.” “Tôi e là cậu nói đúng,” Fflewddur thở dài.

“Và trừ phi cậu hay Gurgi biết chúng ta đang ở đâu thì tôi nghĩ là chúng ta cũng bị lạc mất rồi.”

Chương VI: NHỮNG MÓN THẦN DƯỢC CỦA GLEW

Nghe thấy vậy, Gurgi rống lên một tiếng và bắt đầu lắc mình tới lui, hai tay ôm chặt quanh đầu. Taran đành phải gắng sức nén nỗi tuyệt vọng của chính mình và tìm cách an ủi con vật đang hoảng sợ.

“Chúng ta không thể làm gì khác ngoài việc đợi cho trời sáng,” Taran nói. “Viên quan Giám Mã không thể ở quá xa được. Các bạn hãy mau chóng đi tìm ông ấy. Hơn hết là không được lần lữa việc tìm kiếm Eilonwy. Còn tôi sẽ đi tìm Hoàng tử Rhun,” cậu chưa chút nói thêm. “Tôi đã thề sẽ bảo vệ cậu ta khỏi hiểm nguy và tôi không thể làm khác được. Nhưng khi đã tìm thấy cậu ta, tôi sẽ quay về với các bạn bằng cách nào đó.”

Nói xong cậu im lặng cúi đầu xuống. Fflewddur chăm chú nhìn cậu. “Đừng làm tim mình mệt mỏi vì đau buồn nữa,” chàng ca sĩ khẽ nói. “Magg không thể thoát khỏi chúng ta lâu đâu. Tôi không tin là hắn định làm hại Eilonwy mà chỉ đem cô ấy giao nộp cho Achren thôi. Và chúng ta sẽ bắt được hắn trước khi hắn kịp làm như vậy. Giờ hãy nghỉ ngơi đi. Gurgi và tôi sẽ thay phiên nhau thức canh chừng.”

Quá mệt mỏi để có thể phản đối, Taran nằm duỗi dài trên mặt đất và kéo áo choàng lên đắp. Mắt cậu vừa nhắm lại thì những nỗi khiếp sợ khi nghĩ về Achren lại kéo đến giày vò cậu. Trong cơn thịnh nộ của mình, để trả thù, mẹ Nữ hoàng ngạo mạn ấy có thể giết bất kỳ ai trong số nhóm bạn rơi vào tay mẹ. Và Eilonwy thì sao? Cậu không dám tưởng tượng ra cảnh cô đang bị Achren giam giữ nữa. Khi rốt cuộc cậu cũng rơi vào một giấc ngủ chập chờn, cậu có cảm giác như mình đang phải nằm ngủ dưới một thớt cối đá vậy.

Mặt trời chỉ vừa mới mọc khi cậu giật mình mở mắt ra. Fflewddur đang lay cậu. Mái tóc vàng của chàng ca sĩ dựng lên tua tủa khắp mọi phía, mặt anh ta tái xanh vì mệt mỏi, nhưng anh nhe răng cười sung sướng.

“Có tin vui!” Anh ta reo lên. “Gurgi và tôi đã tự mình đi sục sạo tìm kiếm một lát. Chúng ta không bị lạc đến mức như cậu tưởng đâu. Sự thật là chúng ta đã đi quanh thành vòng tròn. Cậu tự nhìn mà xem.”

Taran đứng bật dậy và đi theo chàng ca sĩ đến một đỉnh đồi thấp. “Ông nói đúng. Cụm tổng quán sủi đang ở kia. Đúng là nó rồi! Và kia - tôi còn nhớ cái cây bị đổ ấy, đó chính là chỗ tôi không nhìn thấy Rhun nữa. Đi nào,” cậu nói thêm, “chúng ta sẽ đi cùng nhau tới đó. Sau đó thì các bạn sẽ phải đi tiếp và bắt kịp với đội quân.”

Nhóm bạn nhanh chóng lên ngựa và giục đám chiến mã tiến về phía khoảng rừng. Nhưng họ chưa đến nơi thì con ngựa của Taran bỗng đột ngột đứng lại rồi bất thành linh rẽ sang trái. Một tiếng hí to vang lên giữa đám cây bên một sườn đồi. Kinh ngạc, Taran thả lỏng cương và để mặc cho con ngựa phóng nước kiệu về phía âm thanh ấy. Một lát sau cậu thoáng thấy một hình thù xám xám phía sau tán lá. Khi con ngựa đưa cậu lại gần hơn, cậu nhận ra đó là con ngựa cái lông vá của Rhun.

“Nhìn này!” Cậu cất tiếng gọi Fflewddur. “Rhun không thể ở xa được. Hắn đem qua chúng ta đã đi qua chỗ cậu ta.”

Cậu gò cương ghìm ngựa lại và nhảy xuống khỏi yên cương. Tim cậu thót lại. Con ngựa đứng đó mà không có người cưỡi. Khi nhìn thấy ba con ngựa kia, nó ngẩng đầu, lắc bờm và lo lắng khẽ hí lên.

Chỉ sơ đã xảy ra chuyện xấu nhất, Taran vội lao qua, con ngựa trong khi Fflewddur và Gurgi cũng xuống ngựa và đuổi theo cậu. Cậu đứng sững lại. Trước mặt cậu, trong một khoảng rừng trống, là một thứ mà mới thoát trông thì tưởng là cái đồ ong khổng lồ bằng rơm. Đúng lúc đó Fflewddur cũng đã đến đứng bên cậu. Taran giơ tay cảnh báo và thận trọng tiến đến căn lều kỳ lạ.

Giờ thì cậu mới thấy đó là cái mái rạ hình nón đã bị thủng nhiều chỗ. Những viên đá thô ráp xếp chồng lên nhau tạo thành bức tường thấp, một góc đã sụp xuống thành đồng sỏi đá vụn. Không có cửa sổ, và cánh cửa ra vào duy nhất thì xệch xeo gắn vào những bản lề da đã chùng. Cậu bước lại gần hơn. Những lỗ thủng trên lớp mái rạ nhìn cậu chăm chăm như những hốc mắt trống trơn.

Fflewddur nhìn xung quanh. “Tôi không thích thú gì lắm việc xông đến gõ cửa rồi hỏi bất kỳ người nào ở trong căn nhà ấy xem họ có tình cờ nhìn thấy Hoàng tử đảo Mona không,” anh ta thì thầm. “Không hiểu sao tôi lại nghĩ rằng đây là một chỗ mà ngay cả Rhun cũng sẽ rời xa. Nhưng tôi đoán không có cách nào khác để biết được cả.” Đúng lúc đó thì cánh cửa bật mở từ trong ra.

Gurgi, với một tiếng thét, hối hả trèo lên một thân cây tìm chỗ trú an toàn. Taran chớp lấy thanh gươm của mình.

“Chào, chào!” Hoàng tử Rhun đang đứng cười toe toét ở khung cửa. Trông cậu ta hơi ngái ngủ, nhưng ngoài ra thì cậu có vẻ vẫn bình thường và không bị thương tích gì. “Tôi hy vọng là các bạn có chút gì đó để ăn sáng,” cậu ta nói thêm, háo hức xoa hai tay vào nhau. “Tôi đói đến chết đi được. Các bạn có bao giờ nhận ra khí trời trong lành khiến người ta háu đói đến mức nào không? Thật là đáng kinh ngạc!”

“Vào đi, vào đi!” Rhun nói tiếp, trong khi Taran nhìn cậu chăm chăm không nói nổi nên lời. “Các bạn sẽ ngạc nhiên khi thấy nó tiện lợi đến mức nào đấy. Thoải mái và ấm cúng lạ thường. Thế các bạn đã qua đêm ở đâu vậy? Tôi hy vọng là các bạn cũng ngủ ngon như tôi. Các bạn không thể tưởng tượng được là...”

Taran không còn kiềm chế được bản thân mình nữa. “Anh đã làm gì vậy?” Cậu hét lên. “Tại sao anh lại rời khỏi đội quân? Hãy tự coi là mình đã gặp may đi, vì điều tồi tệ nhất xảy ra với anh chỉ là bị lạc đường thôi!”

Hoàng tử Rhun chớp chớp mắt và tỏ ra rất bối rối. “Rời khỏi đội quân ư?” Cậu ta hỏi. “Sao, tôi có rời khỏi đội quân đâu. Tôi không cố tình làm như vậy, anh hiểu chứ. Mọi chuyện xảy ra khi tôi bị ngã ngựa và phải đuổi theo nó khắp đồng không mông quạnh, cho đến khi tìm thấy nó ở gần túp lều này. Đến lúc ấy thì trời đã tối rồi, vì vậy tôi ngủ lại. Đó chỉ là lẽ thường thôi mà, phải không? Ý tôi là, tại sao lại phải ngủ ngoài trời khi có thể có một mái nhà che trên đầu?”

“Còn về chuyện bị lạc,” Rhun tiếp tục, “có vẻ là chính các bạn mới là người bị lạc thì đúng hơn. Tôi đi đến đâu thì đội quân tìm kiếm theo đến đấy, anh hiểu chứ. Dù sao thì người chỉ huy cũng là...”

“Phải, anh chỉ huy,” Taran tức tối vặc lại, “chỉ huy theo cái cách anh đã biết từ lúc mới chào đời, vì anh sinh ra đã là con vua.” Cậu bồng im bật. Chỉ thiếu chút nữa là cậu đã buột mồm thốt ra lời hứa của cậu với Vua Rhuddlum và lời thề sẽ bảo vệ chàng Hoàng tử ngốc nghếch này. Taran nghiêng chặt răng. “Hoàng tử Rhun,” cậu lạnh lùng nói, “anh không cần phải nhắc cho chúng tôi nhớ rằng chúng tôi phải tuân theo lệnh anh. Nhưng vì sự an toàn của chính mình, tôi xin anh hãy đi gần bên chúng tôi.”

“Và tôi cũng xin khuyên hoàng tử nên tránh xa những căn lều lạ,” Fflewddur xen vào. “Cái lần tôi chui vào một căn lều như thế, suýt nữa thì tôi đã bị biến thành cóc đấy.” Chàng ca sĩ lắc

đầu. “Hãy tránh xa chúng - ý tôi là những túp lều ấy mà,” anh ta thêm vào. “Ai mà biết được ta có thể gặp phải những thứ kinh khủng gì - và đến khi phát hiện ra thì đã quá muộn rồi.”

“Biến thành cóc ư?” Rhun kêu lên, hoàn toàn không tỏ ra sợ hãi chút nào. “Nghe có vẻ hay quá nhỉ. Một ngày kia tôi cũng muốn thử xem sao. Nhưng giờ thì không phải lo đến những chuyện như thế đâu. Chẳng có ai ở đây cả. Đã không có ai ở đây từ lâu rồi.”

“Vậy thì hãy nhanh lên,” Taran nói, quyết tâm từ giờ sẽ không để Hoàng tử Rhun lọt khỏi tầm mắt mình nữa. “Chúng ta phải quay lại với những người khác thôi. Chúng ta sẽ phải cưỡi ngựa một chặng dài và khó khăn thì may ra mới bắt kịp được với họ.”

“Xong ngay tức thì!” Rhun nói, cậu ta chẳng mặc gì khác ngoài chiếc áo sơ mi. “Để tôi thu xếp đồ đạc của mình lại đã.”

Trong lúc đó thì Gurgi đã trèo từ trên cây xuống. Sự tò mò đã chiến thắng tính cẩn thận của nó, và nó nhảy qua khoảng rừng trống rồi thò đầu vào khung cửa, cuối cùng còn đánh bạo đi vào trong cùng với Rhun. Fflewddur và Taran đang nóng lòng cũng đi theo nó.

Taran thấy bên trong lều đúng như chàng hoàng tử đã nói với họ. Một lớp bụi dày phủ trên những chiếc bàn và ghế dài bằng gỗ. Con nhện đã chằng tấm tơ khổng lồ ở một góc nhà, nhưng ngay cả tấm mạng nhện này cũng đã bị bỏ không. Trong lòng một cái lò sưởi lát đá chỉ còn lại mớ tro tàn của đồng lửa đã tắt từ lâu. Gần đó lổn nhổn một đồng nồi, giờ cạn khô và trống trơn, nằm úp sấp. Những chiếc bát và vại cao bằng đất nung bị vỡ thành từng mảnh vương vãi khắp sàn. Qua những cái lỗ trên mái nhà, lá khô của hơn một mùa thu đã rụng xuống, gần như phủ kín chiếc ghế đầu chân gầy vụn. Túp lều im ắng như tờ; mọi âm thanh của khu rừng không vọng đến chỗ này được. Taran lo lắng đứng nhìn trong khi Hoàng tử Rhun lóng ngóng thu lại đồ đạc của mình.

Gurgi, thích thú trước những đồ lật vật trong túp lều, đã không để mất chút thời gian nào mà xông tới lục lọi ngay lập tức. Đột nhiên nó kinh ngạc kêu lên. “Nhìn này, nhìn này!” Nó gọi, giơ lên một thẻ giấy da toại tử.

Taran quỳ xuống bên cạnh Gurgi và xem xét bó giấy rách tươm. Cậu nhận ra là đám chuột đồng đã khám phá ra cái bọc này trước họ rất lâu. Nhiều tờ giấy đã bị gặm thủng; những tờ khác bị ngấm nước mưa và bẩn cả. Trên những tờ ít ỏi không bị hư hại gì thì đầy những dòng chữ li ti khó đọc. Chỉ ở cuối tập giấy Taran mới tìm thấy mấy tờ còn tốt. Chúng đã được bọc cẩn thận bằng da để làm thành một tập sách nhỏ, nhưng mặt giấy lại sạch trơn không có dấu vết gì hết.

Hoàng tử Rhun, vẫn chưa đóng đai thanh gươm của mình cho xong, liền nhòm qua vai Taran. “Này!” Cậu ta reo lên. “Anh có cái gì đấy? Tôi không thể đoán được nó là cái gì, nhưng trông có vẻ thú vị đấy. Thật là một quyển vở nhỏ rất đẹp, phải không? Tôi sẽ rất vui lòng nếu có nó để viết ra những điều tôi phải nhớ để làm.”

“Hoàng tử Rhun,” Taran nói, trao tập giấy còn nguyên vẹn cho chàng Hoàng tử đảo Mona, cậu ta nhét nó vào trong áo, “xin hãy tin tôi, nếu có bất kỳ thứ gì có thể giúp anh làm được điều gì đó thì xin cứ tự nhiên lấy nó mà dùng.” Cậu quay lại xem xét tập giấy da. “Sau khi bị bọn chuột đồng và mưa nắng phá hoại,” cậu nói tiếp, “thì khó mà đoán được những dòng chữ nguệch ngoạc này viết gì. Đường như nó chẳng có bắt đầu hay kết thúc gì cả, nhưng theo như tôi thấy thì đây là các công thức để nấu thần dược.”

“Thần dược ấy à!” Fflewddur kêu lên.

“Nhân danh Belin Vĩ Đại, cái đó thì có ích gì cho chúng ta đâu.”

Tuy thế, Taran vẫn tiếp tục xem xét và sắp xếp lại những trang giấy. “Chờ chút, tôi nghĩ là tôi đã tìm ra tên của người viết chúng rồi. Nhìn như là Glew thì phải. Và các liều thần dược này, theo như viết ở đây, thì là để” - giọng cậu ngập ngừng và cậu lo ngại quay sang Fflewddur... “để khiến cho người ta trở nên to lớn hơn. Như thế có nghĩa là gì được nhỉ?”

“Thế là thế nào?” chàng ca sĩ hỏi. “To lớn hơn ấy à? Cậu có chắc là cậu đã đọc đúng không đấy?” Anh ta giành lấy những trang giấy từ tay Taran và tự mình xem chúng thật kỹ. Khi đọc xong, anh huýt lên một tiếng sáo dài.

“Trong những ngày làm ca sĩ lang thang của tôi,” Fflewddur nói, “tôi đã học được nhiều điều, và một trong những điều quan trọng nhất đó là đừng có xía mũi vào chuyện mà mình không tường tận. Tôi e rằng đó chính là điều mà anh chàng tên Glew này đã làm đấy. Đúng là hẳn ta đã tìm cách nấu ra một loại thần dược khiến cho mình trở nên to lớn và khỏe mạnh hơn. Nếu là đôi ủng của Glew ở đằng kia,” anh ta thêm vào, chỉ về một góc lều, “thì quả là hẳn ta cần một thứ thần dược như vậy thật, vì có lẽ hẳn phải là một anh chàng nhỏ con lắm.”

Bị phủ lấp một nửa dưới đồng lá là một đôi ủng đã mòn vẹt đang nằm chổng chơ. Chúng gần như không đủ rộng cho bàn chân trẻ con, và Taran thấy cái vẻ nhỏ bé và trống huyếch của chúng nom thật thảm hại.

“Hẳn ta hẳn là rất chịu khó,” Fflewddur nói tiếp. “Ít ra thì tôi cũng khen hẳn như vậy. Hẳn miêu tả tất cả những gì mình đã làm, và viết lại mọi công thức rất cẩn thận, đúng cách. Còn về các nguyên liệu của hẳn thì,” chàng ca sĩ nhả mặt nói, “tôi không muốn nghĩ tới chúng.”

“Này,” Hoàng tử Rhun hăm hờ ngắt lời, “có lẽ chúng ta nên tự mình thử nấu chúng xem sao. Sẽ rất thú vị khi biết được chuyện gì sẽ xảy ra.”

“Không, không!” Gurgi thét lên. “Gurgi không muốn phải uống biệt dược hay thần dược gì hết đâu!”

“Tôi cũng thế,” Fflewddur nói. “Và thật ra là cả Glew cũng không muốn nữa. Hẳn ta không muốn uống các thứ thuốc do mình chế ra chừng nào hẳn chưa hy vọng là chúng sẽ có tác dụng - điều đó thì tôi không thể trách hẳn được. Hẳn đã tìm ra được một cách rất thông minh.

“Theo như tôi thu thập được từ những gì viết ở đây,” chàng ca sĩ tiếp tục, “thì hẳn đã đi bắt một con mèo rừng - một con nhỏ nhỏ thôi, tôi đoán vậy, vì Glew cũng chỉ là một gã nhỏ con thôi mà. Hẳn đem nó về đây, nhốt nó vào một cái lồng và cho nó uống các thứ nước thuốc của mình ngay sau khi nấu xong chúng.”

“Tội nghiệp con vật,” Taran nói.

“Đúng thế,” chàng ca sĩ đồng tình. “Tôi sẽ không thích thú gì nếu phải ở vào địa vị của nó. Nhưng chắc hẳn là hẳn cũng đã yêu mến nó đến độ đặt tên cho nó. Đây, hẳn có viết ra đây này. Llyan. Ngoài việc bắt nó uống các món thuốc hổ lốn kinh tởm của mình thì tôi nghĩ là hẳn không đối xử tàn tệ với nó đâu. Có khi nó còn làm bầu bạn với hẳn nữa cũng nên, vì hẳn chỉ sống có một mình thôi mà.

“Cuối cùng thì hẳn cũng thành công,” Fflewddur nói tiếp. “Các bạn có thể thấy được qua chữ viết của hẳn rằng Glew đã phấn khích đến mức nào. Llyan bắt đầu lớn lên. Glew viết là hẳn đã phải làm một cái chuồng mới cho nó. Rồi lại làm một cái mới nữa. Hẳn hẳn phải hài lòng lắm. Tôi hoàn toàn có thể tưởng tượng ra anh chàng nhỏ con đó vừa cười khúc khích vừa miệt mài ráng hết sức mình bào chế và nấu thuốc.”

Fflewddur giở trang cuối cùng. “Và nó kết thúc ở đây,” anh ta nói, “bọn chuột đã ăn phần còn lại rồi. Chúng đã gặm mất công thức cuối cùng của Glew. Còn về Glew và Llyan thì - họ đã

biến mất cùng với công thức ấy.”

Taran im lặng nhìn đôi giày trống không và những chiếc nôi bị lật úp. “Glew thì chắc chắn là đã bỏ đi rồi,” cậu trầm ngâm nói, “nhưng tôi có cảm giác là ông ta đã không đi xa đâu.”

“Sao lại thế?” chàng ca sĩ hỏi. “Ồ, tôi hiểu rồi,” anh ta nói, rùng mình. “Phải, có vẻ như hắn đã ra đi một cách - tôi nên nói là có vẻ hơi đột ngột quá. Theo như tôi thấy thì Glew là một người gọn gàng ngăn nắp. Hắn không thể ra đi mà lại để túp lều của mình trong tình trạng này được. Và lại không đi giày nữa. Anh chàng bé nhỏ tội nghiệp,” anh ta thở dài. “Đây chính là bằng chứng của sự nguy hiểm khi xía vào việc không phải là của mình đấy. Sau khi chịu bao khổ sở, hắn Glew đã bị nuốt chửng rồi. Và nếu các vị hỏi tôi thì tôi nghĩ điều khôn ngoan nhất chúng ta có thể làm lúc này là đi ngay lập tức!”

Taran gật đầu và đứng dậy. Cậu vừa đứng lên thì những tiếng hí hoảng loạn và tiếng vó ngựa phi nước đại bỗng vang vọng khắp không gian. “Đàn ngựa!” Cậu kêu lên và chạy ra cửa.

Nhưng cậu chưa tới nơi thì cánh cửa đã bật ra khỏi bản lề. Taran nắm chặt lấy thanh gươm của mình và loạng choạng lùi lại vào trong lều trong khi một hình thù khổng lồ nhảy xổ vào cậu.

Chương VII: HANG Ồ CỦA LLYAN

Lưỡi gươm của Taran xoay tít bay ra khỏi tay cậu và cậu vội sụp xuống đất để tránh cú tấn công. Với một bước nhảy mạnh mẽ, con vật lao qua đầu cậu. Con thú khổng lồ gầm lên tức tối trong khi nhóm bạn kinh hoàng chạy tán loạn ra khắp mọi góc lều.

Giữa một đồng lộn xộn đầy những chiếc ghế bị lật đổ chỏng chơ và đám lá khô bốc lên thành một xoáy lốc, Taran nhìn thấy Fflewddur đã nhảy lên một chiếc bàn, vì vậy đã lao thẳng vào tấm mạng nhện, giờ anh ta đang bị bọc kín từ đầu đến chân. Hoàng tử Rhun đã cố gắng một cách vô ích để trèo lên ống khói, giờ núp giữa đồng tro trong lò sưởi. Gurgi thì cố thu mình lại nhỏ hết mức và đang rúc vào một góc lều, ở đó nó ré lên và kêu la, “Cứu, ôi, cứu với! Xin hãy cứu cho cái đầu yếu ớt khốn khổ của Gurgi khỏi bị cào cấu!”

“Đó là Llyan đấy!” Taran kêu lớn.

“Chắc chắn là nó rồi còn gì!” Fflewddur gào lên. “Giờ khi đã nhìn thấy nó, thì tôi tin là Glew đã bị nuốt chửng và tiêu hóa từ đời nào rồi.”

Một tiếng gầm kéo dài run rẩy phát ra từ cổ họng con vật và nó chần chừ một thoáng, như thể phân vân không biết tấn công vào đâu. Taran ngồi dậy trên sàn nhà, và lần đầu tiên mới được thấy con thú dữ tợn ấy hình dáng ra sao.

Mặc dù Glew đã viết về việc Llyan to lớn lên ra sao, Taran vẫn không bao giờ có thể tưởng tượng nổi một con mèo rừng to đến vậy. Con vật cao bằng một con ngựa nhưng dài và thanh mảnh hơn; chỉ riêng cái đuôi của nó, to hơn cả cánh tay của Taran, đã choán gần hết chỗ trong túp lều. Thân con mèo phủ một lớp lông dày óng mượt màu hung hung vàng điểm những đốm đen và da cam. Bụng nó trắng toát với những mảng đen. Hai cụm lông loăn xoăn mọc ra trên đầu cặp tai nó, và những đám lông bờm xồm viền quanh bộ hàm mạnh mẽ của nó. Những sợi râu dài của nó khê giật giật; cặp mắt vàng dữ dằn của nó liếc nhìn từ người này sang người khác. Với những đầu răng trắng nhọn hoắt, lấp lánh khi nó nhếch môi lên gầm gừ, Taran dám chắc là Llyan có thể nghiền gọn bất kỳ thứ gì phù hợp với sở thích của nó.

Con mèo khổng lồ quay cái đầu to lớn của mình về phía Taran và uyển chuyển bước qua sàn nhà. Đúng lúc ấy, Fflewddur tuốt gươm ra; bất chấp mạng nhện, anh nhảy từ trên bàn xuống, lấy hết hơi gào lên và khua tít món vũ khí trên đầu. Llyan liền lập tức quay ngoắt sang. Chiếc đuôi của nó quật một cú khiến Taran lại ngã đầu xuống đất; và trước khi Fflewddur kịp ra đòn thì bàn chân nặng nề của Llyan đã vung lên. Nó cử động nhanh đến mức Taran không kịp dõi theo; cậu chỉ thấy món vũ khí của chàng ca sĩ đang sừng sốt, bay lên không trung và đập vào khung cửa kêu loảng xoảng, trong khi bản thân Fflewddur thì ngã lộn nhào.

Phì ra một hơi và đôi vai vạm vỡ như so lại, Llyan quay về phía Taran. Nó khom mình xuống, vươn cổ ra và những sợi râu của nó rung rung trong khi bước đến gần cậu hơn. Taran không dám nhúc nhích một bắp cơ nào và nín thở. Llyan đi vòng quanh cậu, đánh hơi khìn khịt. Từ khóe mắt mình, Taran nhìn thấy chàng ca sĩ đang loay hoay cố đứng dậy, và ra hiệu cho Fflewddur hãy đứng yên.

“Nó tò mò hơn là tức tối,” Taran thì thầm.

“Nếu không thì giờ này nó đã xé xác chúng ta thành từng mảnh rồi. Đừng cử động. Có thể rồi nó sẽ bỏ đi.”

“Rất mừng khi nghe cậu nói vậy,” Fflewddur nói giọng ghen lại. “Tôi sẽ nhớ đến điều đó khi bị nó nuốt chửng. Đó sẽ là một an ủi lớn đối với tôi đấy.”

“Tôi không nghĩ là nó đang đói,” Taran nói. “Nếu nó đi săn cả đêm thì hẳn là nó đã ăn no rồi.” “Thế thì lại càng tồi tệ hơn cho chúng ta,” Fflewddur nói. “Nó sẽ giữ chúng ta ở đây cho đến khi cơn đói của nó trở lại. Tôi dám chắc đây là lần đầu tiên nó gặp may vớ được bốn bữa tối đang đợi sẵn trong hang.” Anh ta thở dài và lắc đầu. “Ở vương quốc của mình tôi luôn bỏ thức ăn thừa ra xung quanh cho chim và các muông thú khác, nhưng tôi không bao giờ nghĩ là có ngày chính tôi sẽ phải hiến, nếu các vị hiểu ý tôi.”

Cuối cùng thì Llyan nằm xuống chắn ngang cửa. Nó lè lưỡi liếm một bàn chân rồi bắt đầu đưa lên chùi tai. Mãi mê chải chuốt, nó có vẻ đã quên mất nhóm bạn đang ở đó. Bất chấp nỗi sợ của mình, Taran vẫn không thể không ngắm nhìn nó với vẻ thích thú và kinh ngạc. Ngay cả những chuyển động nhẹ nhàng nhất của Llyan cũng tràn đầy sức mạnh; cậu có thể hình dung được những bắp cơ mạnh mẽ của nó bên dưới lớp lông vàng, sáng óng lên dưới ánh mặt trời chiếu từ ngoài cửa. Nhưng cậu biết nó cũng có thể nguy hiểm chết người; và mặc dù giờ đây nó không tỏ ra có ý muốn làm hại nhóm bạn, tính khí của nó vẫn có thể thay đổi bất kỳ lúc nào. Taran tuyệt vọng nhìn quanh cố tìm một đường thoát, hay ít ra là một cách để lấy lại vũ khí của họ.

“Fflewddur,” cậu thì thầm, “hãy tạo ra một âm thanh gì đó, đừng to quá nhưng đủ khiến cho Llyan nhìn về phía ông.”

“Thế là thế nào?” Chàng ca sĩ bối rối hỏi. “Nhìn tôi ấy à? Chẳng mấy chốc nó sẽ làm thế thôi. Tôi đang lấy làm biết ơn là nó chưa nhìn đến tôi đấy.” Tuy thế, anh ta vẫn chà đôi ủng của mình xuống sàn nhà. Ngay lập tức, hai tai Llyan vểnh lên và nó đưa mắt nhìn chàng ca sĩ.

Khom mình xuống, Taran lặng lẽ bò về phía Llyan, tay chìa ra. Những ngón tay cậu thận trọng vươn về phía thanh gươm của cậu đang nằm gần chân Llyan. Nhanh như chớp, con mèo rừng tát cho cậu một cái và cậu ngã nhào xuống. Taran thót tim khi nhận ra rằng nếu nó xòe vuốt ra thì đã có thể quắp được cả cái đầu cậu cùng với thanh gươm rồi. “Không có cơ hội nào đâu, anh bạn ạ,”

Fflewddur nói. “Nó nhanh hơn bất kỳ ai trong số chúng ta.”

“Chúng ta không thể bị cản đường được nữa!” Taran kêu lên. “Thời gian là hết sức quý báu!”

“Ồ, đúng là như vậy,” chàng ca sĩ đáp, “và chúng ta càng có ít thời gian bao nhiêu thì nó càng quý báu bấy nhiêu. Tôi bắt đầu thấy ghen với Công chúa Eilonwy rồi đấy. Có thể Magg là một con nhện già kinh tởm, xấu xa và các thứ đại loại như vậy, nhưng khi nghĩ đến rằng và móng vuốt thì... tôi thích được đối mặt với hắn hơn là với Llyan nhiều. Không, không,” anh ta thở dài, “tôi bằng lòng được kéo dài những giây phút cuối đời của mình lâu hết mức có thể.”

Taran tuyệt vọng ấn tay lên trán. “Hoàng tử Rhun,” một lát sau cậu khẽ gọi, trong khi Llyan bắt đầu đưa chân lên chùi râu, “hãy đứng lên thật nhẹ nhàng. Anh xem có thể bò đến cái góc hổng của túp lều được không. Nếu được thì hãy trèo ra và chạy ngay đi.”

Chàng Hoàng tử xứ Mona gật đầu, nhưng cậu ta vừa đứng dậy thì Llyan liền gầm gừ cảnh cáo. Hoàng tử Rhun chớp mắt và lại vội vàng ngồi xuống. Llyan trừng mắt nhìn nhóm bạn.

“Nhân danh Belin Vĩ Đại!” Fflewddur thì thầm. “Đừng có chọc tức nó nữa! Như thế chỉ tổ làm nó mau háu đói hơn thôi. Nó sẽ không để cho chúng ta ra khỏi đây đâu, điều đó thì chắc chắn rồi.” “Nhưng chúng ta phải tìm cách trốn thoát chứ,” Taran giục giã. “Nếu tất cả chúng ta xông đến nó cùng một lúc thì sao? Có lẽ ít nhất một người trong số chúng ta cũng có thể thoát được.”

Fflewddur lắc đầu. “Sau khi nó đã xử lý xong những người kia,” anh ta đáp, “thì nó sẽ chẳng khó khăn gì mà không bắt kịp được kẻ sống sót duy nhất ấy đâu. Để tôi nghĩ, để tôi nghĩ xem

nào.” Lòng mày nhúu lại, anh đưa tay ra sau lưng và tháo cây đàn hạc của mình xuống. Llyan, vẫn còn găm gù, chăm chú theo dõi anh ta, nhưng không làm gì cả.

“Nó luôn khiến cho tôi bình tĩnh lại,” Fflewddur giải thích, đặt cây đàn lên vai và lướt ngón tay qua những dây đàn. “Tôi không biết nó có gọi ra được ý gì không; nhưng ít ra khi tôi chơi đàn thì mọi việc cũng có vẻ không quá tệ lắm.”

Khi một giai điệu du dương êm ái vang lên từ cây đàn, Llyan bắt đầu phát ra một âm thanh kỳ lạ. “Belin Vĩ Đại,” Fflewddur kêu lên và ngưng lại ngay tức thì, “tôi suýt nữa đã quên mất nó! Nó có thể làm tôi bình tĩnh hơn, nhưng ai mà biết được nó sẽ có ảnh hưởng gì đến một con mèo rừng!”

Llyan giờ bỗng kêu lên một tiếng ngoao lạ lùng vẻ van xin. Nhưng, khi thấy Fflewddur lại chuẩn bị đeo cây đàn lên vai, giọng nó biến đổi và trở nên gay gắt hơn. Nó găm gù vẻ hăm dọa.

“Fflewddur!” Taran thì thầm. “Chơi tiếp đi!” “Câu không nghĩ là con mèo thích nghe tiếng đàn đấy chứ,” chàng ca sĩ đáp. “Tôi thấy điều đó thật khó tin. Tại sao chứ, tôi đã phải nghe thậm chí cả con người nói những lời nặng nề về âm nhạc của tôi. Cậu không thể mong rằng một con mèo rừng mà lại thích nó hơn được.” Tuy nhiên, anh ta vẫn gảy những dây đàn một lần nữa.

Lần này thì Taran không còn nghi ngờ chút gì về việc Llyan đã bị cây đàn mê hoặc. Thân hình khổng lồ của con mèo duỗi ra, các bắp cơ của nó như bớt căng, và Llyan chớp mắt vẻ thư thái. Để cho chắc, Taran bảo Fflewddur dừng lại. Chàng ca sĩ vừa làm như vậy thì Llyan lại trở nên tức tối. Đuôi nó vẫy qua vẫy lại và râu nó rung lên với một vẻ khó chịu rõ ràng. Ngay khi chàng ca sĩ chơi trở lại, Llyan ngả đầu sang một bên, tai vểnh về phía trước, và nhìn anh ta vẻ âu yếm.

“Đúng, đúng rồi!” Gurgi reo lên. “Xin đừng ngừng tiếng đàn tiếng nhạc lại!”

“Xin hãy tin tôi,” chàng ca sĩ thiết tha đáp, “tôi không hề có ý đó đâu.”

Llyan gập hai chân lại bên dưới cái ức lổm đổm của mình và bắt đầu gừ gừ trong họng nghe như tiếng vo ve của một đàn ong vậy. Miệng nó nhếch cong lên như mỉm cười và chót đuôi nó khẽ ve vẩy theo tiếng nhạc.

“Câu trả lời đây rồi!” Fflewddur kêu lớn và đứng bật dậy. “Chạy đi, các bạn, khi nó còn đang nằm yên!” Nhưng anh ta vừa đứng lên thì Llyan cũng nhảy bật dậy một cách tức tối, và chàng ca sĩ lại ngồi xuống tiếp tục chơi đàn hòng thoát mạng. “Tiếng nhạc của ông khiến nó điềm tĩnh hơn,” Taran hốt hoảng kêu lên, “nhưng nó vẫn không để cho chúng ta đi.”

“Không hẳn thế đâu,” chàng ca sĩ nói, những ngón tay lướt vun vút trên dây đàn. “Tôi nghĩ các bạn sẽ không gặp khó khăn gì hết. Than ôi,” anh ta ảo não nói thêm, “tôi e rằng tôi mới chính là người nó muốn giữ lại!”

Chương VIII: CÂY ĐÀN HẠC CỦA FLEWDDUR

Hãy chạy khỏi đây đi!” Chàng ca sĩ giục giã, tay vẫn không ngừng gảy đàn. “Đi ngay đi! Tôi không biết nó muốn nghe trong bao lâu - hay là tôi còn tiếp tục chơi trong bao lâu được nữa!”

“Phải có cách khác chứ,” Taran kêu lên. “Chúng tôi không thể bỏ ông lại được.”

“Tôi cũng chẳng thích thú chuyện này hơn các bạn đâu,” chàng ca sĩ đáp. “Nhưng đây là cơ hội của các bạn. Hãy chớp lấy nó ngay lúc này.”

Taran ngần ngừ. Khuôn mặt Fflewddur đánh lại kiên quyết, và anh có vẻ đã thấm mệt rồi.

“Đi đi!” Fflewddur nhắc lại. “Tôi sẽ cố chơi lâu hết mức có thể. Đến lúc đó, nếu nó quyết định không ngốn ngẫu tôi thì có lẽ nó sẽ bỏ đi sẵn. Đừng lo. Nếu cây đàn hạc không làm được chuyện gì thì tôi sẽ nghĩ ra cách khác.”

Lòng đau đớn, Taran đành quay đi. Llyan đang nằm nghiêng trên ngưỡng cửa, một bàn chân duỗi ra, bàn chân kia nhẹ nhàng cuộn lại bên thân mình hung vàng của nó. Cổ nó cong lên và cái đầu đồ sộ của nó hướng về phía Fflewddur. Con thú hung dữ nom có vẻ hết sức thoải mái và bình thản. Với cặp mắt vàng khép hờ, nó chỉ dõi theo có một mình chàng ca sĩ trong khi Taran rón rén bò tới bên Gurgi và Hoàng tử Rhun. Thanh gươm của Taran vẫn nằm với các món vũ khí khác bên dưới bàn chân của nó, và cậu không dám liếc cướp lấy chúng, chỉ sợ sẽ phá mất phép màu từ cây đàn của Fflewddur.

Những viên đá bị vỡ ở góc lều đã mở ra một khe hở hẹp cho họ thoát ra ngoài khoảng rừng trống. Taran vội vã ra hiệu cho chàng Hoàng tử bò qua. Gurgi nhón trên đầu ngón chân theo sau, hai mắt mở lớn khiếp hãi; nó phải ôm chặt bộ hàm của mình bằng cả hai tay để giữ cho răng khò va vào nhau lập cập.

Taran vẫn chần chừ nán lại, và lại quay về phía chàng ca sĩ, anh ta liền rời rít ra hiệu.

“Ra, ra ngay đi!” Fflewddur ra lệnh. “Tôi sẽ cố đi tìm các bạn thật mau chóng. Chẳng phải tôi đã hứa với cậu một bài hát mới đấy sao? Cậu sẽ được nghe nó từ chính miệng tôi. Từ giờ cho đến lúc đó thì, xin tạm biệt!”

Giọng nói và cái nhìn của Fflewddur không để chỗ cho những lời chất vấn nữa. Taran lao mình qua những hòn đá. Chỉ một giây sau cậu đã thoát ra khỏi túp lều.

Đúng như Taran lo ngại, đám ngựa đã giật đứt dây buộc và chạy trốn khi Llyan xuất hiện. Gurgi và Hoàng tử Rhun đã chạy qua khoảng trống và biến vào trong rừng. Lao hết tốc lực, Taran nhanh chóng bắt kịp được họ. Bước chân của Rhun đã bắt đầu chậm lại, cậu ta thở hổn hển khó nhọc, và trông có vẻ như sắp khuỵu xuống đến nơi. Taran và Gurgi xốc lấy chàng Hoàng tử đang loạng choạng và gắng sức kéo cậu ta theo thật nhanh.

Suốt một hồi lâu, cả ba vật lộn lao qua các bụi rậm. Rừng cây đã thưa hơn và Taran thoáng nhìn thấy một thảo nguyên rộng. Khi đến bên mép cánh đồng, cậu dừng lại. Cậu biết Hoàng tử Rhun đã kiệt sức, và chỉ dám hy vọng là họ đã cách Llyan một khoảng xa an toàn.

Chàng Hoàng tử đảo Mona ngồi phịch xuống đám cỏ vẻ biết ơn. “Tôi sẽ đứng lên đi lại ngay được thôi mà,” cậu ta khẳng khái nói một cách yếu ớt. Da cậu tái nhợt và rúm ró lại bên dưới lớp lông hóng bầm đầy trên mặt, nhưng cậu ta vẫn can đảm cố sức cười toe toét vui vẻ như thường lệ. “Thật đáng ngạc nhiên là chạy lại khiến người ta mệt đến thế. Tôi sẽ rất mừng khi chúng ta tìm được quan Giám Mã và tôi lại được cười ngựa.”

Taran không trả lời ngay mà chỉ chăm chú nhìn Rhun. Chàng Hoàng tử đảo Mona cúi đầu xuống.

“Tôi có thể đoán được anh đang nghĩ gì,” Rhun thấp giọng nói. “Nếu không vì tôi thì các bạn đã không rơi vào cảnh khốn khổ này. Và tôi e là anh nghĩ đúng. Mọi chuyện xoay ra như thế này là lỗi tại tôi cả. Tôi chỉ có thể xin các bạn tha thứ mà thôi. Tôi không phải là người thông minh nhất trên đời,” Rhun nói thêm, buồn bã mỉm cười. “Ngay cả bà vú già của tôi cũng thường bảo rằng bàn tay tôi chỉ toàn ngón cái. Nhưng tôi rất ghét phải làm một tên hậu đầu như vậy. Đó không phải là điều mà người ta chờ đợi ở một Hoàng tử. Nhưng tôi đâu có đòi hỏi được sinh ra trong Dòng dõi Hoàng tộc, chỉ ít thì điều đó cũng không phải là lỗi của tôi. Nhưng bởi vì sinh ra đã thuộc dòng dõi hoàng tộc rồi, nên tôi...tôi rất muốn được xứng đáng với địa vị ấy.”

“Nếu anh muốn thì anh hoàn toàn có thể,” Taran nói, đột nhiên thấy xúc động một cách kỳ lạ vì sự chân thành của chàng Hoàng tử đảo Mona, và không phải là không có phần xấu hổ với những ý nghĩ không hay về Rhun của mình. “Tôi cũng xin được anh tha thứ. Nếu tôi có ghen tỵ với địa vị của anh thì đó là vì tôi nghĩ anh coi nó là một món quà may mắn và là chuyện đương nhiên. Anh đã nói sự thật. Để bất kỳ người nào có thể xứng đáng với địa vị của mình thì trước hết người đó phải là một con người chân chính đã.”

“Phải, đó chính là điều tôi muốn nói đấy,” Rhun hăng hái nói. “Đó là lý do tại sao chúng ta phải hết sức nhanh chóng đi tìm quan Giám Mã. Anh có hiểu không? Tôi đã hy vọng sẽ không thất bại trong việc này. Tôi muốn... ờ... tôi muốn được là người tìm thấy Công chúa Eilonwy. Dù sao thì tôi cũng sẽ được hứa hôn với cô ấy.”

Taran kinh ngạc nhìn cậu ta. “Làm sao mà anh biết được việc này? Tôi đã ngỡ là chỉ có cha mẹ anh...”

“Ồ, đã có rất nhiều lời đồn đại lan truyền quanh lâu đài,” Rhun trả lời, “và đôi khi tôi đã nghe được nhiều hơn những gì tôi nên nghe. Tôi đã biết sẽ có chuyện hứa hôn thậm chí trước cả khi tôi được cử đi đón Công chúa Eilonwy đến Mona kia.” “Bây giờ thì đưa Eilonwy an toàn trở về mới là việc quan trọng,” Taran mở lời. Cậu nói chậm rãi, từ trong thâm tâm cậu biết rằng chính mình cũng mong được là người giải cứu cho Eilonwy không kém gì Rhun. Nhưng cậu nhận ra rằng có một quyết định mà cậu phải đối mặt, không được chùn bước. “Đội quân tìm kiếm giờ này đã đi xa rồi,” Taran nói, phải cố gắng lắm mới thốt ra được từng lời, nhưng mỗi lời lại bắt cậu phải lựa chọn một điều vừa khó khăn vừa rõ ràng. “Không có ngựa thì chúng ta không mong gì bắt kịp họ được. Nếu chúng ta tự đi bộ tìm kiếm thì quá khó nhọc và nguy hiểm. Chúng ta chỉ còn có thể đi theo một con đường duy nhất mà thôi: con đường sẽ dẫn chúng ta về Dinas Rhydnant.”

“Không, không!” Rhun kêu lên. “Tôi không quan tâm đến nguy hiểm. Tôi phải đi tìm Eilonwy.” “Hoàng tử Rhun,” Taran nhẹ nhàng nói, “tôi cũng phải nói cho anh biết điều này. Phụ hoàng của anh đã xin tôi thề, và tôi đã thề với ông, là sẽ bảo vệ anh khỏi mọi nguy hiểm.”

Mặt Rhun xịu xuống. “Tôi cũng đoán là như vậy. Tôi đã biết chắc ngay từ đầu, cho dù phụ thân tôi có nói gì về việc giao quyền chỉ huy cho tôi đi chẳng nữa thì tôi vẫn không phải là người chỉ huy thật sự. Tôi không chỉ huy được gì hơn lúc này. Tôi xin nghe theo lệnh anh. Có bất kỳ việc gì phải làm thì anh cũng sẽ là người quyết định.”

“Còn có những người khác có thể hoàn thành sứ mệnh này,” Taran nói. “Về phần chúng ta thì...” “Nhìn kia!” Gurgi bắt kêu lên, từ nãy đến giờ nó vẫn lom khom bên một thân cây tần bì đồ rap. “Nhìn kia, có người đang chạy đến!” Nó hớn hở vẫy tay và chỉ về phía dãy đồi thấp. Taran thấy một dáng người đang chạy hết tốc lực về phía họ.

Với cây đàn hạc nảy lên nảy xuống trên vai, chiếc áo choàng cuộn lại cặp một bên cánh tay, và đôi chân khẳng khiu đang gắng sức chạy thật nhanh, chàng ca sĩ lao vùn vụt xuống dốc. Anh

ta ngồi phịch xuống đất và lau khuôn mặt ròng ròng mồ hôi.

“Ôi Belin Vĩ Đại!” Fflewddur hỗn hển nói. “Tôi rất mừng được gặp lại tất cả các bạn.” Từ trong chiếc áo choàng của mình, anh ta lôi ra những thanh gươm đã bị bỏ lại và trao chúng cho nhóm bạn đồng hành. “Và tôi nghĩ là chúng ta đều sẽ rất mừng được thấy lại những món vũ khí này.” “Ông có bị thương không?” Taran hỏi. “Làm sao mà ông trốn thoát được? Làm cách nào mà ông tìm thấy chúng tôi?”

Vẫn còn thở hồng hộc, chàng ca sĩ giơ một bàn tay lên. “Hãy cho tôi một phút để lấy lại hơi đã, bởi vì tôi đã để mất nó đâu đó dọc đường rồi ấy. Bị thương ấy à? Ờ, có, nói theo một cách nào đó,” anh ta thêm vào, nhìn những ngón tay phồng rộp của mình. “Nhưng tôi không gặp khó khăn gì khi đi tìm các bạn. Rhun hân đã mang theo tất cả tro bếp ở trong lò của Glew. Tôi không thể bị mất dấu được.” “Về phần Llyan,” Fflewddur tiếp tục, “các ca sĩ sẽ hát về việc này cho mà xem, các bạn có thể chắc chắn đấy. Hân là tôi đã chơi, hát, huýt sáo và ngâm nga tất cả những bản nhạc mà tôi biết, và chơi lại hai lần nữa. Tôi đã ngỡ là mình sẽ phải gảy đàn cho đến hết đời, cho dù phần còn lại của đời tôi ngắn ngủi đến đâu chăng nữa. Hãy nhớ kỷ cảnh tuyệt vọng của tôi!” Anh ta nói lớn, đứng bật dậy. “Một mình với một con quái vật hung dữ. Ca sĩ chống lại dã thú! Dã thú chống lại ca sĩ!”

“Ông đã giết được nó,” Taran kêu lên. “Quả là một hành động can đảm - nhưng kể cũng đáng tiếc, vì nó là một con vật đẹp đẽ, theo cách riêng của mình.”

“À...ờ, sự thật là,” Fflewddur vội vàng nói, bởi vì những sợi dây đàn đang căng ra như thể chúng sắp sửa đứt tung cùng một lúc, “cuối cùng thì nó cũng ngủ thiếp đi. Tôi vò lấy mấy thanh gươm của chúng ta và vắt chân lên cổ mà chạy thoát thân.”

Fflewddur lại ngồi phịch xuống bãi cỏ và lập tức ngấu nghiến chỗ thức ăn mà Gurgi đưa cho anh ta.

“Nhưng tôi không thể đảm bảo cho tính khí của Llyan khi nó thức dậy đâu đấy,” chàng ca sĩ nói tiếp. “Chắc chắn là nó sẽ đuổi theo tôi. Loài mèo là những kẻ săn tìm dấu vết bẩm sinh; và bởi vì Llyan to gấp mười lần một con mèo rừng thường, chắc chắn nó cũng tinh ranh gấp mười. Nó sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu. Tôi có cảm giác lòng kiên nhẫn của nó cũng chỉ dài như cái đuôi của nó mà thôi. Nhưng tôi ngạc nhiên là các bạn đã chưa đi xa hơn đấy. Tôi cứ ngỡ các bạn đã trên đường đi tìm lại đội quân tìm kiếm rồi.”

Taran lắc đầu. Cậu nói cho chàng ca sĩ biết quyết định quay trở về Dinas Rhydnant của mình. “Tôi đoán đó là điều tốt nhất chúng ta có thể làm được,” Fflewddur miễn cưỡng đồng ý. “Nhất là lúc này, khi mà Llyan có thể đang gầm gừ rồi cũng nên.”

Taran nhìn quanh rặng đồi tìm con đường dễ dàng và an toàn nhất để đi theo. Cậu bỗng nghệt thở. Một hình thù đen sẫm đang bay tới phía trên đầu. Nó quay lại, chao liệng, rồi lao thẳng về phía cậu.

“Quạc đấy!” Taran chạy tới trước và chìa cánh tay ra. Chú quạ nhanh chóng hạ xuống và đậu lên cổ tay đang chìa ra của Taran. Chú chim có vẻ đã phải bay một quãng đường dài gian khổ; lông xơ xác cả và nom nó như một mớ giẻ rách, nhưng nó quệt mỏ lách cách và nói liên thoảng về phần khích.

“Eilonwy!” Quạc kêu lên. “Eilonwy!”

Chương IX: VẬN MAY CỦA RHUN

Nó đã tìm được cô ấy rồi!” Taran reo lớn, trong khi nhóm bạn vây lấy chú quạ đang hớn hở. “Magg đã đưa cô ấy đến đâu?”

“Alaw!” Quac kêu. “Alaw!”

“Dòng sông ư!” Taran kêu lên. “Có xa không?” “Gần! Gần!” Quac trả lời.

“Giờ thì không thể bàn đến chuyện quay về Dinas Rhydnant nữa rồi,” Hoàng tử Rhun nói lớn. “Magg đã nằm trong tay chúng ta rồi. Chúng ta sẽ cứu được Công chúa về chỉ trong nháy mắt.”

“Đó là nếu Llyan không vồ được chúng ta trước,” Fflewddur lẩm bẩm. Anh quay sang Taran.

“Quac có thể đem tin này đến cho quan Giám Mã được không nhỉ? Tôi không ngại ngừng gì khi phải nói với cậu rằng tôi sẽ thấy an toàn hơn nếu sau lưng có được vài người chiến binh hộ tống.”

“Chúng ta không thể để mất thêm thời gian được,” Taran trả lời. “Hoàng tử Rhun nói đúng. Phải hành động ngay nếu không Magg sẽ tuột khỏi tay chúng ta mất. Nhanh lên nào, anh bạn,” cậu nói với Quac, tung chú quạ lên cao, “hãy dẫn bọn ta đến sông Alaw đi.”

Họ vội vã lên đường. Chú quạ bay từ cây này sang cây khác, sốt ruột gọi liên thoảng cho đến khi nhóm bạn lại gần hơn. Thế rồi, lại vụt lên không trung, Quac lao về hướng mà nó muốn họ đi theo. Taran biết chú quạ đang cố hết sức mình để dẫn nhóm bạn ra khỏi dãy đồi càng nhanh càng tốt; nhưng nhiều lúc rừng cây và các bụi rậm mọc kín thành một hàng rào chẳng chịt đến nỗi nhóm bạn phải rút gươm ra chém cây để mở đường.

Mãi đến quá trưa con đường của họ mới trở nên dễ dàng hơn, khi Quac dẫn họ qua một cánh đồng dốc, trải dài xuống những hẻm núi đầy sỏi. Cỏ ở đây ngắn và lởm chởm như gốc rạ, đây đó điểm những khoảng đất trống với những tảng đá trắng muốt nhô lên vương vãi như những cục đá từ trận mưa đá khổng lồ.

“Với tất cả binh lính của Rhuddlum đang lục soát khắp Mona này,” Fflewddur giận dữ nói, khi họ bắt đầu xuống dốc và đi về phía bờ sông, “làm sao mà con nhện già ấy lại thoát khỏi chúng ta lâu đến thế được nhỉ?”

“Magg quý quyết hơn chúng ta tưởng nhiều,” Taran cay cú đáp. “Tôi dám chắc là hắc đã đưa Eilonwy đến rừng Đồi Parys. Nhưng hắc hắc đã ẩn nấp ở đó và không di chuyển cho đến khi biết đội quân tìm kiếm đã đi qua khỏi chỗ hắc.”

“Cái tên bất lương ấy!” Fflewddur phì một tiếng. “Hắc là thế rồi. Trong khi chúng ta đi tìm dấu vết ngày càng xa lâu dài hơn thì tên Magg xấu xa thảnh thơi ngồi đợi cho đến khi chúng ta đã đi thật xa và bỏ hắc lại phía sau! Không sao. Chúng ta sẽ sớm bắt kịp hắc và rồi hắc sẽ phải trả giá cho cái trò gian xảo đó!”

Quac, vẫn đang chao liêng thành những vòng tròn rộng trên đầu nhóm bạn, đã trở nên phần khích hơn và bắt đầu kêu lên quàng quac. Taran thoáng nhìn thấy dòng sông Alaw đang lấp lóa chảy bên dưới. Quac bắt thần tăng tốc và lao về phía đó. Với Hoàng tử Rhun thở hổn hển phì phò phía sau họ, nhóm bạn chạy xuống dốc. Quac đậu xuống một cành cây và đập cánh như điên.

Tim Taran trối xuống. Chẳng thấy có dấu vết gì của Eilonwy hay Magg cả. Một lát sau cậu bỗng quỳ một đầu gối xuống. "Fflewddur!" Cậu hét gọi. "Nhanh lên! Có vết móng này. Vết chân của hai con ngựa." Cậu bám theo dấu vết đi mấy bước, rồi dừng lại vẻ bối rối.

"Nhìn này," cậu nói với chàng ca sĩ và Gurgi, họ đã chạy lại bên cạnh cậu. "Vết chân đi theo hai đường khác nhau. Tôi không hiểu chuyện gì có thể đã xảy ra nữa. Hoàng tử Rhun," cậu gọi, "anh có nhìn thấy dấu vết gì của lũ ngựa không?"

Không thấy chàng Hoàng tử xứ Mona trả lời. Taran nhảy bật dậy và quay phắt lại phía sau. "Rhun!" Cậu gọi lớn. Nhưng chẳng thấy bóng dáng chàng Hoàng tử đâu hết. "Cậu ta lại lang thang đi mất rồi!" Taran tức tối hét lên. "Đồ đần độn vụng về! Cậu ta đã chạy đi đâu được cơ chứ?" Lo lắng cất tiếng gọi Rhun, cả ba người bạn chạy đến bên bờ sông. Taran đang định tự mình đi tìm cậu ta thì chàng Hoàng tử xứ Mona bỗng hiện ra sau một rừng liễu.

"Chào, chào!" Rhun chạy tới trước, tươi cười một cách vui vẻ. Trước khi Taran, nhẹ người nhưng vẫn còn giận dữ, kịp quở trách cậu ta, chàng Hoàng tử đã kêu lên, "Hãy nhìn mà xem này! Thật là lạ! Đáng ngạc nhiên hết sức!"

Hoàng tử Rhun xòe tay ra. Trong bàn tay cậu ta là quả cầu của Eilonwy.

Tim đập thình thịch, Taran nhìn chăm chăm vào quả cầu vàng. "Anh tìm thấy nó ở đâu thế?"

"Ở đằng kia," Rhun trả lời, chỉ về phía một hòn đá phủ rêu. "Khi các bạn đang xem xét vết vó ngựa thì tôi nghĩ là tôi nên đi lục soát ở một chỗ nào đó khác để tiết kiệm thời giờ. Và đây là vật mà tôi đã tìm thấy." Cậu ta trao quả cầu cho Taran và cậu cẩn thận nhét nó vào trong áo.

"Cậu ta đã dẫn chúng ta đến những dấu vết còn mới nguyên," Fflewddur nói, cúi xuống xem kỹ lớp cỏ. "Có một cái gì khá to và phẳng đã bị kéo ngang qua đây." Anh ta trầm ngâm gãi gãi cằm. "Tôi tự hỏi không biết...một con thuyền chẳng? Có thể thế được không nhỉ? Chẳng lẽ con nhện già khinh khỉnh ấy đã có sẵn một con thuyền ở đây sao? Tôi sẽ không lấy làm kinh ngạc nếu biết hắn đã lên kế hoạch tất cả những việc này từ trước khi Eilonwy đến Mona."

Taran bước xuống bờ sông. "Tôi nhìn thấy vết chân," cậu gọi to. "Mặt đất đã bị giẫm nát cả. Hắn Eilonwy đã vật lộn với hắn...đúng thế, ngay ở chỗ này. Và hắn cô ấy đã đánh rơi quả cầu ở kia." Cậu chán nản ngẩng lên nhìn dòng sông Alaw rộng, nước chảy xiết. "Ông đã đoán đúng các dấu vết đấy, Fflewddur ạ," cậu nói. "Magg đã có một con thuyền đợi sẵn ở đây. Hắn đã thả hai con ngựa ra và để mặc cho chúng thích chạy đi đâu thì chạy." Taran đứng nhìn dòng nước cuộn cuộn dữ dằn hồi lâu, rồi rút gươm ra. "Nào, hãy lại đây giúp tôi một tay," cậu gọi Gurgi và chàng ca sĩ, rồi chạy tới bên rừng liễu.

"Anh định làm gì vậy?" Rhun kêu lên, trong khi Taran vội vã chặt lấy mấy cành liễu mọc ở dưới thấp. "Nhóm lửa ư? Chúng ta đâu có cần lửa."

"Chúng ta có thể làm một chiếc bè," Taran đáp, ném những cành cây đã được chặt lên mặt đất. "Dòng sông đã giúp Magg. Giờ nó cũng phải giúp chúng ta."

Nhóm bạn kéo dây leo quấn quanh các thân cây xuống và buộc các cành cây vừa chặt lại với nhau, nối thêm vào những đoạn dây tạm bằng các dải vải xé ra từ quần áo của chính mình. Mặc dù được làm một cách vụng về và nom giống một nắm củi nồm hơn, chiếc bè rốt cuộc rồi cũng mau chóng thành hình. Nhưng Taran vừa mới bắt đầu buộc cái nút cuối cùng giữa một đám dây leo và dải vải rồi tung thì Gurgi bỗng ré lên khiếp hãi. Taran đứng bật dậy và quay phắt lại trong khi Gurgi rồi rít chỉ về phía hàng cây xa hơn phía trên bờ sông.

Llyan đã xông từ rừng ra. Con mèo rừng màu hung vàng khổng lồ dừng lại một giây, một bàn chân giơ lên, đuôi quạt qua quạt lại, mắt nảy lửa nhìn nhóm bạn, trong khi họ kinh hoàng

lùi lại. “Chiếc bè!” Taran hét lên. “Đẩy nó xuống sông đi!” Cậu túm lấy một đầu chiếc bè làm vung và vật lộn để kéo nó xuống nước. Miệng vẫn còn la hét, Gurgi chạy tới trợ giúp cậu. Hoàng tử Rhun cũng cố hết sức mình làm những gì có thể để giúp. Chàng ca sĩ thì đã lội bì bõm xuống sông, ở đó anh ta đứng trong dòng nước cao ngập đến hông và gõ lưng kéo những cành cây.

Cặp tai với túm lông ở trên đầu của Llyan cụp tới trước và những sợi râu của nó giật giật khi ánh mắt nó chạm phải chàng ca sĩ. Từ họng nó vang lên không phải là một tiếng gầm man rợ mà là một tiếng kêu dò hỏi như tiếng chuông. Mắt lóe lên một ánh sáng kỳ lạ, nó nhảy về phía trước trên những bàn chân có đệm thịt. Kêu gừ gừ thật to, còn mèo rừng đi thẳng về phía chàng ca sĩ đang hoảng loạn. “Ôi Belin Vĩ Đại!” Fflewddur kêu lên. “Nó muốn bắt tôi lại đây!”

Đúng lúc đó thì Quac, đang đậu trên một cành cây thấp, liền vỗ cánh lao tới Llyan. Lấy hết hơi kêu lên quàng quac, chú quạ bồ nhào xuống con thú đang sừng sốt. Llyan dừng lại giữa đường và tức tối gào lên. Phóng hết tốc lực, Quac lao vọt qua cái đầu đồ sộ của Llyan, chỉ cách một sợi tóc, đập cánh và mổ lên đầu nó bằng cái mỏ sắc nhọn của mình.

Bị bất ngờ, Llyan ngồi bệt xuống và quay đầu đánh trả chú quạ. Quac liệng thành một vòng tròn hẹp và lại bồ nhào xuống. Llyan nhảy bật lên không trung, vuốt xòe ra tát một cú. Taran hoảng hốt kêu lên khi thấy một đám lông lả tả rụng xuống, nhưng một giây sau cậu thấy chú quạ vẫn còn ở trên không và lại đang lao về phía Llyan một lần nữa. Bay lượn trước mặt nó tựa một con ong bắp cày lớn màu đen, Quac xất xược kêu lên liên thoảng như thể thách thức con thú nhảy lên bắt nó, đập cánh vào mặt con mèo, rồi lại vụt đi. Khi lao trở lại, gần đến nỗi hăm räng của Llyan đớp được một chiếc lông đuôi của nó, Quac liền chộp lấy một sợi râu quăn lên của con mèo và kéo mạnh.

Gào lên giận dữ, quên bằng chàng ca sĩ và nhóm bạn đang vật lộn, Llyan đuổi theo chú quạ, nó đã bay từ bờ sông vào rừng. Llyan chạy theo, và tiếng gầm của nó vang vọng mãi giữa những thân cây.

Với một cú đẩy cuối cùng, nhóm bạn kéo được chiếc bè xuống sông và vội vã trèo lên. Dòng chảy túm lấy chiếc bè và đẩy nó xoay tít, suýt nữa lật úp nó xuống trước khi Taran kịp chống một cây sào xuống nước. Fflewddur và Gurgi giữ cho chiếc bè tránh được một tảng đá nhô lên hăm dọa.

Hoàng tử Rhun, ướt lướt thướt như chuột lột, thì tuyệt vọng cố chèo bằng hai bàn tay. Một phút sau chiếc bè lấy lại thăng bằng và nhóm bạn nhanh chóng lướt đi xuôi theo dòng sông.

Fflewddur, mặt mũi tái mét như người chết, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm. “Tôi đã sợ là chắc chắn nó sẽ chộp được tôi! Xin hãy tin tôi, tôi không thể nào chịu nổi một chầu gầy đàn như ban nãy nữa đâu! Tôi hy vọng là Quac sẽ không sao,” anh lo lắng thêm vào.

“Quac sẽ tìm lại được chúng ta thôi,” Taran an ủi anh ta. “Nó đủ thông minh để bay ngoài tầm với của Llyan cho đến khi nó biết chúng ta đã được an toàn. Nếu con mèo vẫn tiếp tục đuổi theo nó thì tôi dám chắc ả mèo ta mới là kẻ phải chịu thua cuộc.”

Fflewddur gật đầu, rồi quay lại và ngó qua vai mình. “Theo một cách nào đó,” anh ta nói với một thoáng tiếc nuối trong giọng nói, “đó là lần đầu tiên tiếng nhạc của tôi đã thật sự...ờ...được hâm mộ, nói theo một cách nào đó. Trong trường hợp này, nếu không có nhiều nguy hiểm đến vậy thì tôi phải coi đó là một lời ca ngợi rõ ràng rành rành đấy!”

“Này,” Hoàng tử Rhun gọi, lom khom ở đầu chiếc bè, “tôi không có ý than phiền sau khi anh đã phải làm việc vất vả, nhưng tôi nghĩ là cái gì đã tuột ra mất rồi thì phải.”

Taran, đang bận lái cho chiếc bè đi thẳng, hoảng hốt liếc nhìn xuống. Những sợi dây leo buộc vội vàng đã bắt đầu tuột ra. Chiếc bè run rẩy giữa dòng nước chảy xiết. Với cây sào của

mình, Taran thọc sâu xuống lòng sông hòng ghìm chiếc bè lại. Dòng chảy đẩy nó tới trước và những cành cây cong vắn lại, trong khi nước tràn qua các khe hở. Một trong những sợi dây leo bị kéo giãn, một cành cây tách ra, rồi một cành nữa. Ném cây sào vô dụng sang một bên, Taran quát bảo nhóm bạn hãy nhảy ra khỏi bè. Túm lấy áo Hoàng tử Rhun, cậu lao xuống sông.

Trong khi dòng nước phủ ngập đầu cậu ta, Hoàng tử Rhun điên cuồng đá và vùng vẫy. Taran nắm chặt hơn lấy áo chàng Hoàng tử đang chìm xuống và cố ngoi lên mặt nước. Với bên tay kia cậu bám vào một tảng đá và tìm được chỗ đặt chân giữa những hòn đá đang lăn tròn. Cố kéo hết sức mình, cậu lôi Rhun vào chỗ cạn và ném cậu ta lên bờ.

Gurgi và Fflewddur đều đã bám được vào những gì còn lại của chiếc bè và giờ đang kéo chúng tới chỗ nước nông. Hoàng tử Rhun ngồi dậy và nhìn quanh.

“Tôi chưa bao giờ suýt chết đuối,” cậu ta hỗn hển. “Tôi vẫn thường tự hỏi không biết nó cảm giác như thế nào, nhưng giờ thì tôi không nghĩ là tôi còn muốn biết nữa.”

“Chết đuối ấy à?” Fflewddur nói, nhìn chiếc bè tan tành. “Còn tệ hơn thế nữa kia! Tất cả mọi công sức của chúng ta đã hóa thành công dã tràng cả rồi.”

Taran mệt mỏi đứng dậy. “Phần lớn những cành cây này vẫn còn dùng lại được. Chúng ta sẽ chặt thêm dây leo và làm lại từ đầu.”

Nhóm bạn chán nản bắt tay vào sửa lại chiếc bè, giờ chỉ còn lại mấy mảnh vương vãi dọc bờ sông. Họ làm việc chậm chạp hơn lúc trước, vì ở đây cây mọc thưa, dây leo cũng hiếm hơn.

Chàng Hoàng tử đảo Mona đã đi về phía một bụi liễu gai, và Taran thoáng thấy cậu ta hì hục kéo để nhổ bật rễ chúng. Chỉ một giây sau, Rhun bỗng biến mất.

Hét lên một tiếng hoảng hốt, Taran ném bó dây leo trong tay xuống và chạy tới chỗ đó, miệng gọi tên Rhun.

Chàng ca sĩ ngẩng đầu lên. “Lại chạy đi rồi sao!” Anh ta kêu lên. “Nếu trên cả cánh đồng chỉ có một hòn đá duy nhất thì thế nào cậu ta cũng vấp phải nó! Một người họ Fflam luôn kiên nhẫn, nhưng cái gì cũng chỉ có chừng mực thôi!” Tuy thế, anh ta vẫn vội vã chạy đến bên Taran, cậu đã quỳ xuống giữa những cây liễu gai.

Ở chỗ Rhun vừa đứng ban nãy chỉ còn là một cái hố toang hoác. Chàng Hoàng tử đảo Mona đã biến mất.

Chương X: CHIẾC HANG

Không để ý đến tiếng kêu cảnh báo của Fflewddur, Taran nhảy xuống cái hố và trượt qua một đám rễ cây đứt. Chiếc hố rộng ra một chút rồi dốc thẳng tuột xuống. Cất tiếng gọi chàng ca sĩ thả xuống một đoạn dây leo, cậu để cho mình rơi tự do, rồi bò dậy và cố sức nhấc Rhun lên, cậu ta đã bất tỉnh với một vết rách bên thái dương đang chảy máu ròng ròng.

Đầu sợi dây leo đang lơ lửng phía trên đầu cậu. Taran tóm lấy nó và buộc nó thật chắc bên dưới cánh tay của chàng Hoàng tử, rồi gọi cho Fflewddur và Gurgi lôi cậu ta lên. Sợi dây kéo thẳng, căng ra, rồi bật đứt. Đất đá rơi xuống rào rào từ bên mép hố không có gì chặn lại.

“Cẩn thận!” Taran kêu lên. “Mặt đất đang sụp xuống đấy!”

“E là cậu nói đúng,” Fflewddur gào đáp lại. “Trong trường hợp đó thì tôi nghĩ là chúng tôi nên giúp cậu một tay từ dưới lên thì hơn.”

Taran nhìn thấy đế giày của Fflewddur đang lao về phía cậu. Chàng ca sĩ nhảy xuống với một tiếng kêu bật ra trong họng, và Gurgi, với bộ lông nom như thể nó đã quét theo gần hết chỗ đất trong cái hố, lăn theo sau anh ta.

Mi mắt Hoàng tử Rhun khẽ chớp chớp rồi mở ra. “Chào, chào!” cậu ta lẩm bẩm. “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Mấy cái rễ ấy mọc mới sâu làm sao chứ!”

“Hắn đất dọc bờ sông đã bị xói mòn,” Taran nói. “Khi anh cố nhổ cụm cây lên, sức nặng và lực kéo đã làm cái hố này mở ra. Đừng sợ,” cậu vội vã nói thêm, “chúng tôi sẽ nhanh chóng kéo anh lên thôi. Hãy giúp chúng tôi lật anh sang bên nào. Anh có cử động được không?”

Chàng Hoàng tử gật đầu, nghiêng chặt răng, và với nhóm bạn đẩy phía sau, bắt đầu trèo lên vách hố một cách khó nhọc. Nhưng chưa bò được nửa đường thì cậu ta bị tuột tay. Taran vội vàng chạy tới để đỡ cú ngã của cậu ta. Rhun hoảng hốt vớ đại lấy một rễ cây và lơ lửng trong không khí một lát.

Chiếc rễ đứt ra và Rhun lao thẳng xuống. Một bức tường đất rung chuyển ầm ầm trong khi chiếc hố sụp xuống quanh họ. Taran vội đưa tay lên chặn luồng đất đá đang tuôn xuống. Cậu bị đẩy ngã, mặt đất rạn nứt dưới chân cậu, tách ra, và cậu quay tít rơi xuống một bóng tối hư vô.

Một cú sốc dữ dội khiến cậu choáng váng. Đất rơi đầy mũi và miệng cậu. Phổi như sắp nổ tung, cậu cố vật lộn thoát ra khỏi sức nặng đang đè cậu chết ngạt. Mãi đến lúc đó cậu mới nhận ra là mình đã ngừng rơi. Đầu cậu vẫn còn quay cuồng, nhưng cậu vịn mình và bò ra khỏi đồng đất đá. Cậu ráng sức vùng dậy, và lại có thể thở trở lại.

Hồn hển và run rẩy, cậu nằm xoài ra trên lớp đá dốc thoải thoải, trong bóng tối đen đặc đến nỗi dường như đang bóp nghẹt cậu. Khi rốt cuộc cũng có đủ sức để ngẩng đầu lên, cậu cố gắng một cách vô ích để nhìn qua bóng tối đang tràn đầy trong mắt mình. Cậu cất tiếng gọi nhóm bạn, nhưng không có tiếng ai đáp trả. Giọng cậu vang lên với một tiếng vọng trống rỗng nghe thật lạ. Tuyệt vọng, cậu lại gào lên một lần nữa.

“Chào, chào!” Một giọng khác kêu lên. “Hoàng tử Rhun!” Taran gọi to. “Anh ở đâu vậy? Anh có sao không?”

“Tôi không biết,” chàng Hoàng tử trả lời.

“Nếu tôi có thể nhìn được rõ hơn thì tôi sẽ có thể trả lời anh rõ hơn.”

Nhóm dậy trên hai tay và đầu gối, Taran bò về phía trước. Những ngón tay mò mẫm của cậu chạm phải một đám lông bồm xồm, nó chuyển dịch và bật lên tiếng rên rĩ.

“Kinh khủng, ôi kinh khủng quá!” Gurgi than vãn. “Những rung chuyển và đổ vỡ ầm ầm đã ném Gurgi vào bóng tối đáng sợ. Nó không nhìn thấy gì hết!”

“Ôi Belin Vĩ Đại,” giọng Fflewddur vang lên trong bóng tối, “tôi rất mừng khi nghe như vậy. Trong một lát tôi tưởng là mình đã bị mù rồi chứ. Tôi thề là nhắm mắt lại có khi tôi còn nhìn được rõ hơn!” Ra lệnh cho Gurgi bám lấy thắt lưng mình, Taran bò về hướng giọng nói của chàng ca sĩ phát ra. Chẳng mấy chốc nhóm bạn đã lại tìm thấy nhau, và Hoàng tử Rhun cũng đã xoay sở lê được đến chỗ họ.

“Fflewddur,” Taran lo lắng nói, “tôi sợ là vụ đất lở đã lấp kín cái hố lại mất rồi. Chúng ta có nên đào đường ra không nhỉ?”

“Tôi không nghĩ chuyện đào đường ra quan trọng bằng chuyện tìm đường ra đâu, nếu cậu hiểu ý tôi,” chàng ca sĩ trả lời. “Chúng ta có thể đào qua đồng đất ấy được không thì... nói nhẹ nhàng nhất là không chắc chắn chút nào. Ngay cả một con chuột chũi có khi cũng gặp khó khăn, mặc dù tôi thì rất sẵn lòng thử xem sao. Một người họ Fflam không bao giờ nản lòng cả! Nhưng,” anh ta thêm vào, “khi không có ánh sáng soi đường, chúng ta có thể sẽ mất cả ngày tìm một vị trí đúng để đào cũng nên.”

Taran gật đầu và nhú mày. “Đúng vậy. Ánh sáng với chúng ta cũng quý giá như không khí vậy.” Cậu quay sang Gurgi. “Hãy thử dùng những hòn đá lửa của mi xem. Ở đây chúng ta không có bụi nhùi, nhưng nếu ta dùng áo choàng đón lấy những tia lửa thì may ra lửa có thể bùng lên được.” Cậu nghe thấy những tiếng loạt xoạt và lục đục, như thể Gurgi đang tìm kiếm khắp người mình, và rồi một tiếng rên rĩ ảo não vang lên.

“Các viên đá lửa đã biến mất rồi!” Gurgi khóc than. “Gurgi khốn khổ không thể nhóm lên những đồng lửa sáng rực nữa! Nó đã đánh mất chúng rồi, ôi đau đớn và khốn khổ biết bao! Gurgi sẽ tự mình đi tìm chúng.”

Taran khẽ vỗ vỗ lên vai con vật. “Hãy ở lại đây với chúng ta,” cậu nói. “Đối với ta mạng sống của mi quý giá hơn những viên đá lửa nhiều. Chúng ta sẽ tìm ra cách gì khác. Khoan đã!” cậu kêu lên. “Quả cầu của Eilonwy! Giá mà nó tỏa sáng cho chúng ta nhỉ!”

Cậu vội thọc tay vào áo và lôi quả cầu ra. Cậu ôm nó trong hai bàn tay một hồi lâu, chỉ sợ sẽ bị thất vọng khi quả cầu không tỏa sáng được.

Cậu nín thở và chậm chậm buông một bên tay ra. Quả cầu vàng nằm trong lòng bàn tay cậu; cậu có thể cảm thấy bề mặt nhẵn mịn lạnh lạnh của nó và sức nặng của nó, mà không hiểu sao nó lại như không nặng chút nào. Cậu cảm thấy cặp mắt của những người bạn đồng hành đang dồn vào mình và có thể đoán được cái nhìn đầy hy vọng của họ. Nhưng bóng tối chỉ đè nặng lên họ ngọt ngào hơn bao giờ hết. Quả cầu không le lói lên một tia sáng nhỏ nào.

“Tôi không thể làm được,” Taran lẩm bẩm. “Tôi sợ là một tên Phụ-Chăn Lợn thì không có quyền điều khiển một vật đẹp đẽ và thần diệu đến nhường này.”

“Tôi có thử thì cũng chẳng ích gì,” Hoàng tử Rhun nói. “Tôi biết là tôi sẽ không thể khiến nó hoạt động được. Lần đầu tiên tôi cầm nó, nó đã vụt tắt ngay khi tay tôi chạm vào. Thật là lạ! Công chúa Eilonwy có thể thắp sáng nó một cách dễ dàng lắm sao.”

Taran dò dẫm bò về phía Fflewddur và đặt quả cầu vào tay anh ta. “Ông biết rõ mọi tri thức của các ca sĩ và mọi phép thuật,” cậu van vãn. “Có lẽ nó sẽ nghe theo lời ông. Hãy thử xem, Fflewddur. Tính mạng của chúng ta phụ thuộc vào nó đấy.”

“Ờ, được thôi,” Fflewddur đáp. “Tôi phải thú nhận là tôi không thành thạo những chuyện này lắm. Tri thức thật sự của các ca sĩ thì, thật đáng tiếc, luôn vượt quá tầm hiểu biết của tôi một chút. Có quá nhiều thứ phải biết và tôi không thể nhét hơn một hay hai điều vào đầu mình được. Nhưng, một người họ Fflam thì luôn quyết tâm!”

Một thoáng trôi qua, rồi Taran nghe thấy Fflewddur thở dài chán nản. “Không thể làm gì được,” chàng ca sĩ lẩm bẩm. “Tôi thậm chí còn thử gõ nó xuống đất nữa, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì. Đây, hãy để anh bạn Gurgi của chúng ta thử xem sao.”

“Đau buồn và thống khổ làm sao!” Gurgi rên lên, sau khi đã được chàng ca sĩ trao cho quả cầu và cầm nó trong tay một hồi lâu. “Ngay cả khi van xin và siết chặt, ngay cả khi đập và gõ, Gurgi khốn khổ cũng không thể đem đến những tia sáng vàng rực rỡ được!”

“Một người họ Fflam không bao giờ tuyệt vọng cả!” Fflewddur kêu lên. “Nhưng,” anh ta ủ rũ nói thêm, “tôi đã bắt đầu nhanh chóng tin rằng cái hồ này sẽ là mồ chôn chúng ta, thậm chí còn không có một tấm bia tử tế để đánh dấu nữa. Một người họ Fflam luôn tỏ ra vui vẻ - nhưng đây quả là một tình cảnh khiến người ta nhụt chí, cho dù nhìn theo cách nào đi chăng nữa.”

Gurgi lẳng lặng trả quả cầu lại cho Taran, và với trái tim trĩu nặng, cậu lại khum bàn tay ôm lấy nó. Giờ cậu cầm nó với một lòng mong mỏi thiết tha, và ý nghĩ của cậu chuyển từ cảnh ngộ khốn cùng của chính mình sang Eilonwy. Cậu nhìn thấy khuôn mặt cô và lại nghe thấy tiếng cười vui vẻ của cô vang lên còn trong trẻo hơn cả tiếng đàn hạc của Fflewddur. Cậu mỉm cười, ngay cả khi nhớ lại những lời huyền thuyên và tiếng gặt gồng của cô.

Taran toan nhét quả cầu lại vào trong áo, nhưng bỗng dừng phắt lại và nhìn chăm chăm vào tay mình. Một tia sáng đã bắt đầu le lói lóe lên trong lòng quả cầu. Trong khi cậu nhìn, không dám thở nữa, thì nó từ từ lớn lên và tỏa sáng lấp lánh.

Taran đứng bật dậy, kêu lên một tiếng không phải đặc thủng mà là kinh ngạc. Những tia sáng vàng rực tỏa ra quanh cậu, yếu ớt nhưng đều đặn. Run rẩy, cậu giơ quả cầu lên cao quá đầu.

“Cậu chủ nhân từ đã cứu chúng ta!” Gurgi reo lên. “Phải, phải! Cậu ấy đã kéo chúng ta ra khỏi cảnh tăm tối! Vui sướng và hạnh phúc biết bao! Bóng tối đáng sợ đã biến mất! Gurgi lại có thể nhìn được rồi!”

“Thật đáng ngạc nhiên!” Hoàng tử Rhun kêu lên. “Kỳ lạ quá! Nhìn cái hang này mà xem! Tôi không hề biết là ở Mona lại có chỗ như thế này đấy!”

Taran lại kinh ngạc kêu lên. Mãi đến tận lúc này, cậu vẫn ngỡ là họ đã rơi vào một cái gì đó tựa như một cái hang cáo rỗng. Nhưng ánh sáng từ quả cầu của Eilonwy đã cho thấy thực ra họ đang ở bên mép một cái động khổng lồ. Nó trải dài trước mặt họ như một cánh rừng sau cơn bão tuyết. Hàng hàng cột đá nhô lên như những thân cây và uốn cong lại trên trần hang, nơi thạch nhũ lòng thông rủ xuống. Dọc theo hai bên vách hang tối đen, những vĩa đá đồ sộ nhô ra như những cây táo gai đang ra hoa và lóng lánh phản chiếu lại tia sáng vàng của quả cầu. Những dải màu đỏ thắm và xanh biếc xoắn xuýt chạy qua những tảng đá dạ quang. Các phiến pha lê trắng uốn lượn theo vách hang xù xì, lấp lánh những dòng nước nhỏ. Vẫn còn một khúc hang khác nằm phía sau cái động này, và Taran nhìn thấy những hồ nước rộng, phẳng lì và sáng bóng như gương. Một vài cái hồ tỏa ra quầng sáng xanh lá cây lơ mờ, những cái khác lại tỏa ra màu xanh lơ nhạt.

“Chúng ta đã tìm thấy cái gì thế này?” Taran thì thào. “Liệu đây có phải là một phần vương quốc của người dân Mỹ Tộc không?”

Fflewddur lắc đầu. “Đúng là người Mỹ Tộc có hang động và đường hầm ở những nơi ta ít

nghe tới nhất, nhưng tôi nghĩ chỗ này thì không phải. Nó hoàn toàn chẳng có dấu hiệu gì của sự sống cả.”

Gurgi không nói gì, chỉ nhìn quanh cái động với cặp mắt mở tròn xoe. Hoàng tử Rhun, với vẻ thích thú hiện trên nét mặt, bước tới trước. “Tôi phải nói là chuyện này quả rất đáng sửng sốt!” Cậu ta nói. “Tôi sẽ phải kể cho phụ thân tôi về nơi này mới được, để xem ông có chịu mở cửa cho mọi người đến thưởng ngoạn không. Thật đáng tiếc nếu cứ để nó bị giấu kín như thế này.”

“Đây đúng là một nơi đẹp tuyệt vời,” Taran khe khẽ nói.

“Và là một nơi chết người đối với chúng ta,” Fflewddur đáp lại. “Một người họ Fflam luôn biết thưởng ngoạn cảnh đẹp - đó là một trong những cái lợi của việc làm ca sĩ lang thang - nhưng đó là từ... ờ... bên ngoài nhìn vào kia, nếu các bạn hiểu rõ lời tôi, và tôi tin là chúng ta nên tìm cách thoát ra ngoài càng sớm càng tốt.”

Nhóm bạn đi trở lại đường cũ cho đến chỗ đồng đất lở đã vùi họ xuống. Đúng như Taran đã lo sợ, ánh sáng của quả cầu vàng cho họ thấy rằng có đào đường hầm cũng chỉ là vô ích, bởi vì những tảng đá to tướng đã lấp đầy cái hốc, chặn kín nó hoàn toàn. Trong khi Hoàng tử Rhun ngồi nghỉ trên một trong những tảng đá nom như một cái bàn, và Gurgi sục sạo trong chiếc túi đựng thức ăn của mình, thì Taran và Fflewddur vội vã bàn bạc với nhau.

“Chúng ta phải tìm ra một lối đi khác thôi,” Taran nói. “Giờ thì Vua Rhuddlum và quân lính của người sẽ không thể nào bắt kịp với Eilonwy được nữa. Chúng ta là những người duy nhất biết Magg đã đi về hướng nào.”

“Đúng là như vậy,” Fflewddur rầu rầu đáp. “Nhưng tôi sợ là điều ấy sẽ cũng bị nhốt lại đây với chúng ta thôi. Ngay cả Achren cũng không thể ném chúng ta vào một nhà ngục nào chắc chắn hơn được. “Hắn là có đường khác để đi vào và chui ra,” chàng ca sĩ nói tiếp, “nhưng ai mà biết được những cái động này trải dài bao xa. Ở dưới đất thì chúng có thể rất to - còn lối vào thì lại chẳng lớn hơn một cái lỗ chui vào hang thỏ.”

Mặc dù thế, họ vẫn nhất trí rằng không còn lựa chọn nào khác ngoài đi sâu hơn vào bên trong động và tìm đường dẫn lên trên mặt đất. Giữ cho chàng Hoàng tử xứ Mona đi giữa cho an toàn, Taran và chàng ca sĩ lên đường xuyên qua cánh rừng đá, với Gurgi lóc cóc theo sau, tay bám chặt lấy thắt lưng của Taran.

Bất thành linh Hoàng tử Rhun bỗng khum tay lên miệng và lấy hết hơi sức gào lên “Chào! Chào!” thật to. “Có ai ở đây không! Chào!”

“Rhun!” Taran kêu lên. “Im đi! Anh sẽ khiến chúng ta gặp nhiều nguy hiểm hơn đấy!”

“Tôi không nghĩ thế đâu,” Rhun ngây thơ trả lời. “Tôi nghĩ là tìm thấy một người hay một cái gì đó thì còn tốt hơn là không tìm thấy gì cả.”

“Và đem tính mạng của chúng ta ra đánh liều hay sao?” Taran vặn lại.

Cậu không đi tiếp cho đến khi những tiếng vọng ngưng lại. Không thấy có tiếng động gì khác vang lên giữa bốn vách hang, và Taran thận trọng ra hiệu cho nhóm bạn tiến lên phía trước.

Mặt đất dốc xuống và họ thấy mình đứng giữa những tảng đá như những chiếc răng lược xù từ mặt đất nhô lên. Sâu hơn bên trong hang, mặt đất gồ lên lồi xuống thành những gợn sóng cao và những lòng chảo sâu hoắm, như thể cả đại dương đang nổi sóng đã bị hóa đá vậy. Một cái hang khác lại chứa đầy những đồng đá đồ sộ và các mô đá cao có hình thù kỳ dị tựa như những đám mây bất động.

Đến đây nhóm bạn mệt mỏi dừng lại nghỉ một lát, bởi vì con đường đã hẹp lại và khó đi hơn.

Không khí nặng nề, ngột ngạt như hơi nước tù ở đầm lầy, khiến họ lạnh buốt tột tận xương. Taran giục cả nhóm đi tiếp, nóng lòng muốn tìm thấy một lối đi dẫn lên trên, nhưng mỗi lúc cậu lại thêm sợ là cuộc tìm kiếm của họ sẽ kéo dài và hết sức gian khổ. Nhìn mặt chàng ca sĩ, Taran biết Fflewddur cũng cùng chia sẻ nỗi sợ của cậu.

“Này, có cái gì trông lạ quá,” Rhun lên tiếng, chỉ vào một đồng đá.

Quả thực, đó là một trong những hình thù kỳ quái nhất mà Taran đã nhìn thấy trong động, bởi vì nó trông giống như một quả trứng nhô một nửa ra khỏi tổ. Tầng đá ấy trắng, tròn nhẵn và hơi nhọn ở trên đỉnh, đây đó bán đầy địa y, và cao gần bằng chính Taran. Cái đồng mới thoát nhìn nom giống cái tổ chim thì là một mớ bù xù những sợi dài thô ráp màu bàng bạc, dường như chúng nằm trên mép một cái dốc dựng đứng.

“La quá!” Rhun kêu lên, cậu ta cứ khăng khăng bước lại gần để nhìn cho kỹ. “Nó không phải là đá!” Cậu ta kinh ngạc quay sang nhóm bạn. “Thật là không thể tin được, nhưng nó gần như là...”

Taran tóm lấy Rhun vẫn còn đang sửng sốt và kéo giật cậu ta lại đột ngột đến nỗi chàng Hoàng tử suýt nữa ngã chống vó. Gurgi kinh hoàng thét lên.

Hình thù nọ đang bắt đầu chuyển động.

Hai cặp mắt không có màu sắc gì rõ rệt hiện ra trên một khuôn mặt tái mét như cá chết; hai hàng lông mày lấp lánh những mấu pha lê vụn; râu mọc bám quanh đôi tai dài rộng và phủ lên bộ râu mọc bên dưới cái mũi to đùng.

Gương tuốt trần cầm tay, nhóm bạn túm tụm lại với nhau tựa vào bức tường lởm chởm đá. Cái đầu khổng lồ từ từ ngẩng lên và Taran thấy nó lắc lư trên một cái cổ khẳng khiu. Một tiếng khùng khục vang lên trong họng sinh vật nọ trong khi nó gầm lên, “Hỡi lũ còi cọc kia! Hãy run rẩy trước ta đi! Run rẩy đi, ta ra lệnh cho các ngươi đấy! Ta là Glew! Ta là Glew!”

Chương XI: VỊ VUA ĐÁ

Gurgi nằm bẹp xuống đất, đưa hai tay lên ôm đầu và rên rỉ thảm thương. Sinh vật nọ gác một cẳng chân dài gầy nhằng qua gờ đá và bắt đầu chậm chạp đứng lên. Y cao gấp ba Taran, và hai cánh tay eo ợt của y buông dài quá đôi đầu gối củ lặc phủ đầy rêu. Với dáng đi xiêu vẹo, y lóng ngóng bước về phía nhóm bạn.

“Glew!” Taran há hốc miệng. “Nhưng tôi cứ ngỡ là...”

“Không thể là hắn được,” Fflewddur thì thầm. “Không thể nào! Không thể là gã Glew nhỏ con được. Hoặc nếu đây đúng là hắn thì quả là tôi đã có ấn tượng hết sức sai lầm về hắn rồi.”

“Run rẩy đi!” Giọng nói lại vang rền lên. “Các người sẽ phải run rẩy!”

“Ôi Belin Vĩ Đại!” Chàng ca sĩ lẩm bẩm, anh ta quả là đang run lẩy bẩy đến nỗi suýt đánh rơi cả thanh gươm của mình, “tôi không cần đợi bảo đâu!” Gã khổng lồ cúi xuống, đưa tay lên che cặp mắt trắng dã khỏi ánh sáng của quả cầu và ngắm nhìn nhóm bạn. “Các người đang thật sự run rẩy đấy chứ?” Y lo lắng hỏi. “Không phải là các người chỉ làm thế để tỏ ra lịch sự thôi đấy chứ?”

Trong lúc đó thì Gurgi đã đánh liều nhấc tay ra khỏi đầu, nhưng khi nhìn thấy tên khổng lồ sừng sừng phía trên mình, nó lại chụp tay ôm lấy đầu và càng rên lên to hơn lúc trước. Tuy vậy, Hoàng tử Rhun, sau khi đã vượt qua sự choáng váng ban đầu, thì lại ngắm nghía gã quái vật nọ với vẻ hết sức tò mò. “Này, đây là lần đầu tiên tôi thấy một người có nắm mọc trên râu đấy,” cậu ta nhận xét. “Ông ta cố ý làm thế hay là chúng chỉ tình cờ mọc lên thôi?”

“Nếu đó đúng là gã Glew mà chúng ta biết,” chàng ca sĩ nói, “thì quả thực là hắn đã thay đổi đáng kể.”

Cặp mắt nhợt nhạt của gã khổng lồ mở lớn hơn. Cái mà trên một khuôn mặt bình thường sẽ chỉ là một nụ cười đã biến thành một cái cười toe toét ngoác ra dài hơn cả cánh tay của Taran. Glew chớp mắt và cúi xuống gần hơn.

“Vậy là các vị đã nghe nói đến tôi?” Y háo hức hỏi.

“Chính thế,” Rhun xen vào. “Quả là đáng ngạc nhiên, nhưng chúng tôi cứ ngỡ Llyan đã...” “Hoàng tử Rhun!” Taran quát.

Nhưng trong lúc này thì Glew không có vẻ muốn làm hại họ. Thay vào đó, rõ ràng là rất hài lòng vì sự khiếp hãi mình đã gây ra cho nhóm bạn, y cúi xuống nhìn họ với một vẻ tự đắc càng thêm dữ dội bởi vì nó to lớn quá. Tuy nhiên, cho đến khi cậu hiểu rõ hơn về kẻ kỳ dị này thì Taran nghĩ rằng sẽ khôn ngoan hơn nếu không nhắc gì đến cuộc tìm kiếm của họ.

“Llyan ư?” Glew vội hỏi. “Các người biết gì về Llyan?”

Vì Rhun đã buột mồm, nên Taran không còn lựa chọn nào khác ngoài thú thật là nhóm bạn đã tình cờ đi lạc vào túp lều của Glew. Cố không kể nhiều hơn những gì cậu bắt buộc phải nói ra, Taran nhắc đến việc tìm thấy những công thức nấu thần dược. Glew có bằng lòng khi biết chuyện người lạ lục lọi đồ đạc của mình không thì Taran không biết; cậu nhẹ nhõm cả người thì thấy tên khổng lồ không tỏ ra quan tâm đến việc đó bằng số phận của con mèo rừng.

“Ôi, Llyan!” Glew kêu lên. “Giá mà có nó ở đây. Bất kỳ thứ gì để làm bạn với tôi cũng được!” Nói đoạn y vui mặt vào lòng bàn tay và tiếng nức nở của y vang vọng khắp hang.

“Thôi nào,” Fflewddur nói, “đừng quá đau buồn như vậy. May cho ông là ông đã không bị nuốt chửng đấy.”

“Nuốt chửng ấy à?” Glew sut sit và ngẩng đầu lên. “Thà thế còn hơn! Bất kỳ điều bất hạnh nào cũng còn hơn là cái hang khốn khổ này. Ở đây nhiều dơi lắm, các vị biết đấy. Chúng luôn làm tôi khiếp sợ, đâm bổ xuống và kêu lên chít chít thật là kinh tởm. Những con giun trắng thò đầu ra khỏi những tảng đá và nhìn tôi chăm chăm, khiến tôi sồn cả gai ốc. Và những thứ nghêu ngoào như nhện! Và còn cả những thứ mà chỉ là... - những gì gì đó thôi! Chúng tồi tệ hơn cả. Chỉ thế thôi đã đủ khiến cho máu người ta đông lại rồi, tôi xin nói với các vị như vậy! Vừa mới ngày hôm trước thôi, nếu tôi có thể gọi nó là ngày, ở dưới này thì chẳng có khác biệt gì hết...”

Gã khổng lồ cúi về phía trước. Giọng y hạ thấp xuống thành một tiếng thì thào rền vang, và y có vẻ rất háo hức được kể lại những việc này thật tỉ mỉ.

“Glew ạ,” Taran ngắt lời, “chúng tôi rất thông cảm với cảnh khốn cùng của ông, nhưng tôi xin ông, hãy chỉ cho chúng tôi đường ra khỏi động.” Glew lắc lư mái đầu bù xù to tướng của mình sang bên này lại bên nọ. “Đường ra ư? Tôi chưa bao giờ thôi tìm đường ra. Chẳng có đường nào cả. Ít nhất là không có đường nào dành cho tôi.”

“Hắn là phải có chứ,” Taran nài nỉ. “Làm sao mà trước kia ông lại tìm được đường vào động? Xin làm ơn hãy chỉ cho chúng tôi.”

“Tìm đường ấy à?” Glew đáp lại. “Tôi không nghĩ đó là chuyện tìm kiếm đâu. Tất cả là lỗi của Llyan hết. Giá mà nó không trốn ra khỏi chuồng đúng vào cái lần mà liều thuốc của tôi đang có tác dụng hiệu quả nhất. Nó đuổi tôi ra khỏi lều. Nó làm vậy thật là vô ơn, nhưng tôi tha thứ cho nó. Tôi vẫn còn cầm bầu thuốc trong tay. Ôi, sao mà tôi ước là tôi đã quẳng cái liều thuốc đáng ghét ấy đi đến thế! Tôi đã gắng sức chạy nhanh hết mức có thể, với Llyan đuổi theo sát gót.” Glew run run đưa tay lên vỗ trán và rầu rĩ chớp mắt. “Cả đời tôi chưa bao giờ chạy nhanh và xa đến thế,” y nói. “Tôi vẫn còn mơ về việc ấy, khi tôi không mơ thấy những chuyện đáng sợ hơn. Cuối cùng, tôi tìm thấy một cái hang và thế là tôi xông thẳng vào.”

“Tôi chẳng được nghỉ lấy một phút nào,” Glew nói tiếp, nặng nề thở dài. “Tôi đã nuốt trọn liều thuốc. Giờ khi có thời gian nghỉ kỹ về chuyện ấy, tôi nhận ra rằng lẽ ra tôi không nên làm thế. Nhưng nó đã khiến cho Llyan trở nên to lớn biết bao. Tôi nghĩ nó cũng sẽ có tác dụng tương tự với tôi, và tôi sẽ có thể có cơ hội địch lại nó. Và đúng là liều thuốc đã làm được vậy,” y thêm vào. “Thật ra, nó có tác dụng nhanh đến nỗi tôi suýt nữa vỡ đầu vì đập vào trần hang. Và tôi cứ tiếp tục lớn lên mãi. Tôi phải co quắp người lại hết mức, chui rúc vào sâu hơn và sâu hơn mãi, để đi tìm một cái hang to hơn, cho đến khi tôi dừng lại ở đây. Cho đến lúc đó thì, than ôi, không còn lối đi nào đủ rộng cho tôi chui lọt qua nữa.”

“Tôi đã nghĩ về việc đó rất nhiều kể từ cái ngày bất hạnh ấy. Tôi thường nhớ lại nó,” Glew tiếp tục. Y nhắm hờ mắt lại và nhìn về đằng xa, mãi mê với những ký ức của mình. “Giờ thì tôi tự hỏi,” y lẩm bẩm, “tôi tự hỏi không biết nếu...”

“Fflewddur này,” Taran thì thầm vào tai chàng ca sĩ, “chẳng lẽ không có cách nào khiến hắn ta thôi nói và chỉ cho chúng ta một lối đi sao? Hay là chúng ta nên khe khẽ chuồn đi và tự mình tìm đường lấy?”

“Tôi không biết,” Fflewddur trả lời. “Xét theo những tên khổng lồ mà tôi đã gặp thì... ờ, sự thật là tôi chưa bao giờ gặp một tên nào, nhưng tôi đã được nghe rất nhiều về bọn họ, thì Glew nom hơi, nói thế nào được nhỉ, nom hấn hơi nhỏ con! Tôi không biết tôi nói thế có rõ ràng không, nhưng khi trước hấn là một gã nhỏ con yếu đuối và giờ thì hấn là một tên khổng lồ nhỏ con yếu đuối! Và rất có thể là một tên hèn nhát. Tôi dám chắc là chúng ta có thể đánh lại hấn, nếu như chúng ta có thể với tới hấn. Điều nguy hiểm nhất chúng ta có thể gặp phải là bị giẫm lên và đè bẹp rúm.”

“Tôi thật sự lấy làm tiếc cho hẳn,” Taran mở lời, “nhưng tôi không biết chúng ta có thể giúp hẳn bằng cách nào, và chúng ta lại không thể tiếp tục trì hoãn cuộc tìm kiếm thêm nữa.”

“Các vị đâu có nghe tôi nói!” Glew kêu lên, từ nãy đến giờ y đã lải nhải nói một hồi lâu trước khi nhận ra rằng y đang nói chuyện một mình. “Phải, mọi việc lại vẫn như cũ,” y nức nở. “Ngay cả khi tôi đã là một người khổng lồ rồi mà cũng chẳng ai thèm để ý đến tôi cả! Ô, tôi có thể kể cho các vị nghe về những tên khổng lồ sẽ bẻ gãy xương các vị và bóp chặt các vị cho đến khi mất các vị lõi ra. Chắc chắn các vị sẽ lắng nghe chúng rồi. Nhưng Glew thì không! Ô, với hẳn thì chẳng có gì khác biệt hết, khổng lồ hay không cũng vậy! Tên khổng lồ Glew, bị mắc kẹt trong một cái hang chết tiệt và ai thèm quan tâm cơ chứ? Ai thèm nhìn đến cơ chứ?”

“Xem này,” Fflewddur trả lời với một chút sốt ruột, bởi vì gã khổng lồ đã bắt đầu khóc nức nở và làm nước mắt rơi lộp độp xuống đầu nhóm bạn, “ông chỉ có thể tự trách chính bản thân vì đã để mình lâm vào cảnh khốn khổ này mà thôi. Ông đã xía mũi vào những việc mình không biết rõ, và như tôi đã nói rất nhiều lần rồi đấy, nó chỉ dẫn đến những kết quả đáng buồn mà thôi.”

“Tôi đâu có muốn biến thành người khổng lồ,” Glew cãi lại, “ít ra thì không phải ngay từ đầu. Đã có lúc tôi nghĩ tôi có thể trở thành một chiến binh nổi tiếng. Tôi đã tham gia vào đội quân của Ông hoàng Goryon khi người hành quân đến tấn công Ông hoàng Gast. Nhưng tôi không thể chịu nổi khi nhìn thấy máu. Nó khiến tôi xanh mặt, xanh mét đi như cỏ ấy. Và những trận chiến đó! Đủ khiến cho đầu óc người ta quay cuồng! Những tiếng đâm chém và đánh đập chan chát ấy! Chỉ riêng tiếng hỗn loạn thôi đã không thể chịu đựng được rồi! Không, không, hoàn toàn không thể được.”

“Cuộc sống của một người chiến binh là hết sức gian khổ,” Taran nói, “và phải có một trái tim kiên cường thì mới có thể theo đuổi nó được. Chắc chắn phải có những cách khác để ông tìm kiếm danh tiếng cho mình chứ.”

“Sau đó thì tôi nghĩ là tôi có thể trở thành một ca sĩ,” Glew nói tiếp. “Mọi chuyện cũng xoay ra tôi tệ không kém. Những học vấn ta phải có, những kiến thức ta phải học tập...”

“Tôi rất đồng ý với ông về chuyện này, ông bạn ạ,” Fflewddur lẩm bẩm với một tiếng thở dài tiếc nuối. “Tôi cũng đã có một kinh nghiệm tương tự.”

“Không phải là vì những năm tháng phải bỏ ra để học tập,” Glew giải thích, giọng y đã có thể rất sàu sảo nếu nó không vang rền to đến thế. “Tôi biết là tôi có thể học được nếu chịu khó bỏ ra chút thời gian. Không, vấn đề là đôi chân của tôi. Tôi không sao chịu nổi những chuyện đi lại và lang thang từ đầu này đến đầu kia của Prydain như thế. Và lúc nào cũng phải ngủ ở những chỗ khác nhau. Rồi phải dùng nước lã. Và cây đàn hạc khiến cho vai phồng rộp cả...”

“Chúng tôi rất lấy làm buồn cho ông,” Taran ngắt lời, bõn chồn cựa quậy, “nhưng chúng tôi không thể nấn ná lại đây được.”

Glew đã cúi thấp xuống trước mặt nhóm bạn và Taran tuyệt vọng cố nghĩ ra cách tốt nhất để có thể chuồn qua y.

“Làm ơn, xin đừng đi!” Glew kêu lên, như thể đọc được ý nghĩ của Taran, mắt chớp chớp liên hồi. “Đừng đi vội! Tôi sẽ chỉ đường cho các vị ngay thôi, tôi hứa đấy.”

“Phải, phải!” Gurgi kêu lên, rốt cuộc nó cũng đã bắt mình mở mắt ra và bò dậy. “Gurgi không thích hang động. Và cái đầu yếu ớt khốn khổ của nó tràn đầy những tiếng kêu, tiếng gõ đập ầm ầm!” “Sau đó thì tôi quyết định sẽ trở thành một người anh hùng,” Glew hăm hờ kể tiếp, bỏ qua vẻ sốt ruột của nhóm bạn, “để đi giết rồng và làm những việc đại loại như vậy ấy mà. Nhưng các vị khổng tưởng tượng được là nó khó khăn đến thế nào đâu. Sao ư, chỉ riêng đi tìm cho

được một con rồng đã gần như là không thể rồi! Nhưng tôi đã tìm thấy một con ở Vương quốc Mawr.”

“Nó là một con rồng nhỏ,” Glew thừa nhận. “Khoảng bằng một con chồn. Những người nông dân đã nhốt nó vào một cái chuồng thỏ và bọn trẻ con vẫn thường đến xem nó khi chúng không có trò gì khác để chơi. Nhưng dù sao thì nó vẫn là một con rồng. Lẽ ra tôi đã có thể giết được nó,” y nói thêm, với một tiếng thở dài thườn thượt. “Tôi đã cố. Nhưng con quái hung dữ ấy đã cắn tôi. Tôi vẫn còn sẹo đây.”

Taran nắm chặt thanh gươm của mình hơn. “Glew,” cậu kiên quyết nói, “một lần nữa tôi xin ông hãy chỉ cho chúng tôi một lối đi. Nếu ông không chịu thì...”

“Sau đó tôi lại nghĩ là tôi có thể trở thành một vị vua,” Glew vội vã nói tiếp trước khi Taran kịp dứt lời. “Tôi nghĩ nếu tôi có thể thành hôn với một nàng công chúa - nhưng không, họ đuổi tôi đi ngay khi tôi mới đặt chân đến cổng lâu đài.”

“Tôi còn có thể làm gì khác được chứ?” Glew rên rỉ, lắc đầu vẻ khổ sở. “Còn lại việc gì cho tôi thử ngoài học làm phép thuật? Cuối cùng thì tôi cũng gặp được một lão phù thủy nói rằng lão có một cuốn sách thần chú. Lão không chịu nói cho tôi biết làm sao mà nó lại rơi vào tay lão được, nhưng lão đảm bảo với tôi rằng những phép thần chú đựng trong nó là hết sức mạnh mẽ. Trước kia nó đã từng thuộc về Dòng họ Llyr.”

Taran nín thở khi nghe thấy những lời này. “Eilonwy là một Công chúa của Dòng họ Llyr,” cậu thì thầm với chàng ca sĩ. “Glew đang kể cho chúng ta chuyện gì đây? Liệu hẳn có nói thật không nhỉ?” “Nó được đem đến từ chính Caer Colur cơ đấy,” Glew nói tiếp. “Dĩ nhiên, tôi...”

“Glew, ông hãy cho tôi biết ngay,” Taran kêu lên, “Caer Colur là cái gì? Nó thì có liên quan gì đến Dòng họ Llyr?”

“Sao ư, nó liên quan đến tất cả mọi thứ,” Glew trả lời, như thể ngạc nhiên trước câu hỏi của Taran. “Caer Colur là cố đô của Dòng họ Llyr. Tôi tưởng là ai cũng phải biết điều đó chứ. Đó đúng là một kho báu chứa đầy những bùa phép và những câu thần chú. Ôi, trời ơi, đúng vậy. Thế, như tôi đang nói ban nãy đấy, dĩ nhiên tôi tin rằng rốt cuộc tôi đã tìm được một thứ có thể giúp được mình. Lão phù thủy rất nóng lòng tổng khứ cuốn sách đi, cũng nóng lòng như tôi muốn có được nó vậy.”

Hai tay Taran bỗng run lên. “Caer Colur ở đâu?” Cậu hỏi. “Làm sao chúng tôi có thể tìm được nó?”

“Tìm nó ư?” Glew nói. “Tôi không biết là nơi ấy có còn lại mấy để bỏ công đi tìm nữa không. Người ta bảo rằng tòa lâu đài đã thành một đồng đồ nát từ lâu rồi. Và nó cũng bị phù phép, đúng như các vị có thể đoán được đấy. Và các vị sẽ phải chèo thuyền rất vất vả nữa.”

“Chèo thuyền trên cạn ấy ư?” Fflewddur nói. “Đừng có bắt chúng tôi phải tin vào chuyện đó.”

“Phải, chèo thuyền,” Glew nhắc lại, ủ rũ gật đầu. “Cách đây rất lâu rồi, Caer Colur cũng là một phần của Mona. Nhưng nó tách ra khỏi hòn đảo sau một trận lũ. Giờ thì nó không hơn gì một mẩu đảo bé tẹo. Nhưng thôi không nói đến chuyện ấy nữa,” Glew tiếp tục, “tôi đã thu hết chút của cải ít ỏi dành dụm được...”

“Hòn đảo đó ở đâu?” Taran gặng hỏi. “Glew, ông phải cho chúng tôi biết. Việc này rất quan trọng.”

“Nó nằm ở cửa sông Alaw,” Glew đáp, rõ ràng là rất bực mình vì lại bị ngắt lời một lần nữa.

“Nhưng nó chẳng liên quan gì đến những chuyện đã xảy ra với tôi cả. Các vị thấy đấy, lão phù thủy...”

Tâm trí Taran căng thẳng. Magg đã đem Eilonwy đến sông Alaw. Y đã cần có một con thuyền. Nơi quê cha đất tổ của Eilonwy có phải đích đến của y không? Ánh mắt cậu bắt gặp mắt Fflewddur, và vẻ mặt của chàng ca sĩ cho cậu biết là anh ta cũng đang có cùng một ý nghĩ.

“... lão phù thủy,” Glew tiếp tục, “vội vàng đến nỗi tôi không có cơ hội nào để xem qua cuốn sách. Đến khi tôi mở nó ra thì đã quá muộn. Lão ta đã lừa tôi. Nó là một cuốn sách... một cuốn sách không có gì cả! Chỉ toàn những trang giấy trắng thôi!”

“Thật là đáng kinh ngạc!” Hoàng tử Rhun kêu lên. “Đúng là cuốn sách chúng tôi đã tìm thấy!”

“Nó chẳng có giá trị gì hết,” Glew thở dài, “nhưng vì các vị đã tìm thấy nó thì xin cứ giữ lấy. Nó là của các vị. Một món quà. Một thứ gì đó để nhắc các vị nhớ đến tôi. Để các vị không quên mất gã Glew khốn khổ này.”

“Chuyện đó thì khó lắm,” Fflewddur lầm bầm.

“Cuối cùng, tôi xoay sang tự bào chế thần dược,” Glew nói. “Tôi muốn trở nên thật dữ tợn!”

Tôi muốn trở nên mạnh mẽ, để khiến cho cả Mona phải run rẩy! Ôi, đó là một công việc hết sức gian khổ, tôi xin nói với các vị như vậy. Và than ôi, các vị đã thấy kết quả của nó đấy. Và mọi hy vọng của tôi cũng chấm dứt luôn,” gã khổng lồ ủ rũ nói tiếp. “Cho đến khi các vị xuất hiện. Các vị phải giúp tôi thoát khỏi cái hang đáng sợ này. Tôi không thể chịu nổi lũ dơi và những con vật bò lổm ngổm làm tôi sờn cả gai ốc nữa. Thật quá mức, tôi xin nói với các vị như vậy, quá mức! Nó thật kinh tởm, ghê rợn, nhóp nhép lại còn ẩm ướt,” y rống lên tuyệt vọng. “Tôi không chịu nổi năm và mốc nữa! Năm và mốc! Tôi đã phải chịu chúng đủ lắm rồi!” Y lại bắt đầu khóc nức nở và những tiếng rên rỉ thê thảm của y làm cả cái hang rung lên.

“Dallben, thầy của tôi, là vị pháp sư cao cường nhất toàn Prydain này,” Taran nói. “Có thể thầy ấy sẽ tìm được cách giúp ông. Nhưng lúc này, chúng tôi lại cần đến sự giúp đỡ của ông. Chúng tôi càng thoát ra khỏi đây sớm chừng nào thì tôi càng có thể quay về với thầy Dallben sớm chừng ấy.”

“Đời thế thì lâu quá,” Glew than vãn. “Đến lúc ấy thì tôi cũng đã hóa thành một cây nấm mốc rồi.” “Xin hãy giúp chúng tôi,” Taran van vãn. “Xin hãy giúp chúng tôi và chúng tôi sẽ cố gắng giúp ông.”

Glew không nói gì hồi lâu. Trán y nhăn lại và môi y giật giật vẻ lo lắng. “Được thôi, được thôi,” y thở dài và đứng dậy. “Hãy đi theo tôi. Ô, còn việc này các vị có thể làm được,” y thêm vào. “Nếu nó không phiền hà quá với các vị, nó chỉ là một việc rất nhỏ thôi, nếu các vị thật sự không phản đối. Như thế thì ít ra tôi cũng được toại nguyện chút ít, cho dù là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đến đâu đi chăng nữa. Một ơn huệ nhỏ xíu thôi mà. Các vị có thể gọi tôi là... Vua Glew được không?”

“Ôi BelinVĩ Đại!” Fflewddur hét lên, “tôi sẽ gọi ông là vua, là hoàng tử, là cái gì cũng được. Chỉ miễn là ông chỉ đường cho chúng tôi ra khỏi đây thôi, thưa Bệ hạ!”

Glew tỏ ra phấn khởi hơn trong khi loạng choạng bước về những khúc hang mờ tối. Nhóm bạn loay hoay trèo xuống khỏi gờ đá và chạy vội để theo kịp sải chân dài của y. Vì từ khi bị giam hãm ở đây chưa từng được nói chuyện với ai, nên Glew nói luôn miệng không ngừng. Y giải thích là y đang nấu những liều thần dược mới, lần này là để biến mình nhỏ trở lại. Ở trong một khúc hang thậm chí y còn dựng nên cái gì tựa tựa như một xưởng bào chế, nơi một hồ

nước nóng sôi sùng sục được dùng để nấu các liều thuốc của y. Sự khéo léo của Glew trong việc chế tạo chày, cối, nồi và chậu từ những hòn đá được khoét thủng hết sức dụng công khiến Taran ngạc nhiên và làm lòng cậu tràn ngập một nỗi thán phục đầy trắc ẩn dành cho gã khổng lồ tuyệt vọng. Nhưng đầu óc cậu vẫn mãi lật đi lật lại, tìm kiếm câu trả lời đang lẫn trốn cậu như một con ma trôi mỗi khi cậu đến gần nó. Cậu dám chắc rằng lời giải đáp nằm ở gian đại sảnh điêu tàn của Caer Colur, và dám chắc rằng nhóm bạn sẽ tìm thấy Eilonwy ở đó.

Sốt ruột mong sớm thoát ra ngoài, cậu chạy lên trước, khi Glew dừng lại trước một khối đá có hình thù như một cái ống khói. Sát gần mặt đất là cái miệng đen ngòm há hốc của một đường hầm.

“Tạm biệt,” Glew sụt sịt nói, rầu rĩ chỉ vào đường hầm. “Cứ thẳng lối ấy mà đi. Các vị sẽ tìm ra đường thôi.”

“Tôi xin hứa với ông,” Taran đáp, trong khi Gurgi, Fflewddur, và Hoàng tử Rhun chui vào miệng hầm. “Nếu thầy Dallben có thể thì chắc chắn thầy ấy sẽ giúp ông.”

Ôm chặt quả cầu, Taran cúi xuống và len lỏi chui qua cái vòm cung lõm chồm. Đàn dơi bỗng bay vụt lên thành một đám mây kêu chí chöhe. Cậu nghe thấy Gurgi thét lên sợ hãi và vội chạy tới trước. Một giây sau, cậu đụng phải một bức tường đá và lao đảo ngã về phía sau trong khi quả cầu tuột khỏi tay cậu và rơi xuống đồng sỏi phủ trên mặt đất gồ ghề. Với một tiếng kêu Taran quay ngoắt lại vừa kịp lúc trông thấy một tảng đá khổng lồ đang bị đẩy vào khe hở và liền lao về phía ấy.

Glew đã lấp kín đường hầm.

Chương XII: NĂM MỒ

Cũng như Taran, chàng ca sĩ đã đâm đầu lao thẳng vào bức tường đá, và giờ đang loạng choạng đứng dậy. Tiếng la của

Gurgi vang lên át cả tiếng rít của bày dơi. Hoàng tử Rhun lao đảo chạy tới bên cạnh Taran và lao mình vào đẩy tảng đá không xê dịch nổi. Quả cầu đã lăn vào một góc, nhưng chỉ liếc nhìn một cái dưới ánh sáng của nó, Taran cũng đã thấy rằng không có đường nào khác để đi vào hay ra khỏi cái hốc này. “Glew!” Taran gọi, cố vận hết sức đẩy lối đi đã bị chặn kín. “Cho chúng tôi ra! Ông đã làm gì thế này!”

Trong khi Gurgi giân dữ quát tháo và nắm tay đấm lên tảng đá tro tro thì Taran lại lao mình vào nó một lần nữa. Bên cạnh, cậu nghe thấy Hoàng tử Rhun cũng đang thở hổn hển vì cố gắng. Fflewddur đẩy một cú thật mạnh, trượt chân, rồi ngã lăn nhào ra đất.

“Đồ giun già xấu bụng!” Chàng ca sĩ lấy hết hơi gào lên. “Đồ dối trá! Mi đã phản bội chúng ta!” Từ bên kia tảng đá vắng tới giọng nói bị bóp nghẹt lại của Glew, “Tôi rất lấy làm tiếc. Xin tha lỗi cho tôi. Nhưng tôi còn biết làm gì khác được?” “Hãy cho chúng tôi ra!” Taran lại ra lệnh, cậu vẫn ráng sức để di chuyển tảng đá. Với một tiếng nức nở nửa vì giân dữ nửa vì tuyệt vọng, cậu ngồi sụp xuống đất và điên cuồng cào bới lớp sỏi vụn.

“Hãy đẩy tảng đá nặng nề này ra, tên khổng lồ nhãi gian xảo kia!” Gurgi thét lên. “Hãy đẩy vật chắn đường chắn lối này ra! Nếu không thì Gurgi điên tiết sẽ đập lên cái đầu to tướng mềm oặt của mi đấy!”

“Chúng tôi đã có thể giúp ông,” Taran nói lớn. “Vậy mà ông lại đền ơn cho chúng tôi bằng sự phản bội thế này đây.”

“Đúng như vậy,” Hoàng tử Rhun kêu lên. “Làm sao ông có thể mong được người khác giúp đỡ khi họ đang bị chôn vùi ở đây chứ?”

Mặc dù yếu ớt, một tiếng nức nở vẫn vọng vào từ phía sau lối đi bị chặn kín. “Lâu quá!” Giọng nói của Glew rên rỉ. “Như vậy lâu quá! Tôi không thể đợi lâu hơn trong cái hang kinh khủng này được! Ai biết được liệu rồi Dallben có quan tâm đến số phận của tôi không? Rất có thể là không. Nó phải được làm ngay bây giờ. Ngay bây giờ!”

“Glew,” Taran nói, cố bắt mình phải tỏ ra bình tĩnh và kiên nhẫn hết sức có thể, bởi vì cậu tin rằng gã khổng lồ đã chia tay với lý trí của mình mất rồi, “không còn việc gì chúng tôi có thể làm giúp ông được nữa, nếu không thì chúng tôi đã làm từ trước rồi.”

“Nhưng có mà! Có mà!” Glew kêu lên. “Các vị sẽ giúp cho liều thần dược của tôi. Tôi đã dám chắc là tôi có thể bào chế một loại thuốc giúp tôi trở lại kích cỡ lúc trước. Tôi chỉ đòi hỏi có vậy thôi. Như vậy có là quá đáng không?”

“Nếu mi muốn bọn ta giúp mi nấu ra một trong những món hổ lốn kinh tởm mà mi bắt Llyan phải uống,” Fflewddur gọi to, “thì mi đã dùng một cách thật kỳ quái để giành được tình bạn của chúng ta đấy.” Chàng ca sĩ ngằn ngừ và mắt anh ta bỗng bất thần mở lớn với vẻ khiếp hãi. “Ôi Belin Vĩ Đại,” anh ta lẩm bẩm, “như hấn đã làm với Llyan...!”

Ngay khi chàng ca sĩ còn đang nói thì chân Taran đã bắt đầu run lên, bởi vì cậu cũng vừa nghĩ đến điều đó. “Fflewddur,” cậu thì thầm, “quả là hấn ta mất trí rồi. Cái hang này đã làm hấn phát điên rồi.”

“Không hề,” chàng ca sĩ đáp. “Điều này hoàn toàn hợp lý, theo một cách hết sức kinh khủng. Hẳn đâu có ai khác để thí nghiệm liều thuốc của hẳn!” Anh ta áp mình vào tảng đá và khum tay lên miệng. “Mi sẽ không làm được thế đâu, đồ sâu bọ rền rĩ ghê tởm kia!” Anh ta gào lên. “Chúng ta sẽ không uống các thứ thuốc xấu xa của mi đâu! Cho dù mi có bắt bọn ta chết đói đi chẳng nữa! Và nếu mi tìm cách nhồi chúng xuống họng bọn ta thì mi sẽ học được rằng một người họ Fflam cũng biết cần đấy!”

“Tôi xin hứa,” Glew van vủ, “các vị sẽ không phải uống bất kỳ thứ gì đâu. Tôi sẽ tự mình mạo hiểm thử hết. Mà đó lại cũng là những điều mạo hiểm rất khủng khiếp. Giả thử tôi hóa thành một cụm khói và bay đi mất thì sao? Không ai có thể nói trước được khi phải thử những công thức như thế. Điều đó rất có thể sẽ xảy ra.”

“Tôi ước là nó xảy ra thật,” Fflewddur lầm bầm.

“Không, không,” Glew nói tiếp, “các vị sẽ không phải chịu chút đau đớn nào đâu, các vị hoàn toàn có thể chắc chắn về điều đó. Các vị sẽ không mất nhiều thời gian hơn một chốc lát đâu. Một nửa chốc lát thôi ấy chứ! Và tôi chỉ cần một người trong số các vị. Chỉ một người mà thôi! Các vị không thể nói như thế là đòi hỏi quá đáng được, các vị không thể ích kỷ đến vậy được...”

Giọng Glew đã dâng cao điên loạn và y bắt đầu kêu gào than khóc to và nhanh đến nỗi Taran gần như không nghe rõ nỗi từng lời nữa; nhưng trong khi cậu lắng nghe, Taran thấy như máu đang bị rút cạn khỏi tim mình, một cảm giác ớn lạnh tóm chặt lấy cậu và khiến cậu run rẩy trong khi Glew tiếp tục lải nhải.

“Glew,” cậu kêu lên, một nỗi tuyệt vọng dâng đầy trong lòng cậu, “ông định làm gì với chúng tôi vậy?”

“Xin làm ơn, xin làm ơn hiểu cho,” giọng nói của Glew đáp lại. “Đây là cơ hội duy nhất của tôi. Tôi biết chắc là nó sẽ có hiệu quả. Tôi đã nghĩ về việc ấy rất kỹ càng kể từ khi tôi rơi vào cái hố kinh khủng này. Tôi biết tôi có thể bào chế được liều thuốc đúng mà; tôi đã có tất cả những thứ tôi cần. Chỉ trừ một thứ. Một nguyên liệu nhỏ tí xíu thôi. Sẽ không đau chút nào đâu; các vị sẽ không cảm thấy gì hết. Tôi xin thề đấy.”

Taran há hốc miệng kinh hoàng. “Ông định giết một người trong chúng tôi ư!”

Im lặng một hồi lâu. Cuối cùng giọng nói của Glew lại vang đến chỗ nhóm bạn; nghe như thể Glew đã bị xúc phạm vậy. “Cậu nói thế nghe... nghe thô bạo quá!”

“Nhân danh Belin Vĩ Đại,” Fflewddur quát, “ta mà túm được cái cổ gầy nhẳng của mi thì ta sẽ cho mi biết thế nào là thô bạo!”

Lại im lặng một hồi. “Xin làm ơn,” Glew yếu ớt, “hãy thử nhìn từ phía của tôi mà xem.”

“Rất vui lòng,” Fflewnói nói. “Chỉ việc đẩy tảng đá này đi thôi.”

“Xin đừng nghĩ việc này đối với tôi là dễ dàng,” Glew nói tiếp. “Tôi rất quý tất cả các vị, nhất là anh bạn nhỏ lông bù xù ấy; và tôi cảm thấy thật kinh khủng về việc này. Nhưng có thể sẽ không có ai khác đi xuống đây nữa. Các vị hiểu điều đó chứ? Các vị sẽ không giận chứ? Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình nếu tôi đã làm các vị giận.”

“Ngay cả lúc này,” y ảo não thêm vào, “tôi cũng không biết làm sao tôi có thể bắt mình chọn một người trong số các vị được. Không, không, tôi không thể. Tôi không có lòng dạ nào làm vậy. Xin đừng bắt tôi phải chịu đựng cái cực hình ấy. Không, các vị sẽ tự quyết định với nhau vậy. Đó là cách hay hơn cả.”

“Xin hãy tin tôi,” Glew tiếp tục, “chuyện này đối với tôi tồi tệ hơn là đối với các vị nhiều. Nhưng tôi sẽ nhắm mắt lại để khỏi phải thấy người bị chọn là ai. Rồi, sau khi tất cả đã xong xuôi, chúng ta sẽ cố quên nó đi. Chúng ta sẽ là những người bạn thân thiết nhất đời - có nghĩa là với những người còn lại ấy mà. Tôi sẽ dẫn các vị ra khỏi đây, tôi hứa đấy. Chúng ta sẽ đi tìm Llyan... - ôi, sẽ thật vui khi được gặp lại nó - và tất cả rồi sẽ ổn thỏa hết.

“Đừng bỏ đi nhé,” Glew nói. “Tôi sẽ đi chuẩn bị sẵn sàng vài thứ. Tôi sẽ không để các vị phải đợi đâu.”

“Glew, xin hãy nghe tôi!” Taran gọi. “Ông đang định làm một việc hết sức xấu xa đấy. Hãy thả chúng tôi ra đi!”

Không nghe thấy tiếng trả lời. Tầng đá không hề nhúc nhích.

“Đào đi, các bạn!” Fflewddur kêu lên, rút gươm ra. “Hãy đào thoát thân đi!”

Taran và Gurgi đều rút gươm ra và, quỳ bên cạnh nhau, cùng tấn công mặt đất bên dưới tảng đá nặng trĩu. Họ vận hết sức đâm xuống lớp đất cứng như đá. Mũi gươm của họ đập lên sỏi kêu chan chát, nhưng có cố đến mấy họ cũng không thể đào hơn một cái hố nông choén. Hoàng tử Rhun thử dùng thanh gươm của mình để bẩy tảng đá lên, nhưng chỉ khiến cho mũi gươm gãy đánh rắc một cái.

Taran nhặt quả cầu lên. Quỳ xuống trên hai bàn tay và đầu gối, cậu sầm soi thật kỹ từng góc của nhà ngục này, hy vọng có thể tìm thấy một khe hở hay một lỗ hổng nhỏ xíu nào mà họ có thể mở rộng ra được. Các vách hang vươn lên dốc ngược và không gờ ghề một chút nào.

“Hắn đã nhốt chúng ta kín quá,” Taran nói, ngồi phịch xuống đất. “Chỉ có một đường ra duy nhất thôi. Con đường mà Glew đã đề nghị với chúng ta.”

“Theo như tôi thấy,” Rhun nói, “thì hắn chỉ đòi có một người trong số chúng ta mà thôi. Như vậy thì sẽ còn lại ba người để tiếp tục đi tìm Công chúa.”

Taran trầm ngâm suy nghĩ một hồi. “Lần đầu tiên,” cậu chua chát nói, “tôi tin rằng tôi đã đoán được Magg định đưa Eilonwy đến đâu. Đến Caer Colur. Đó là manh mối chắc chắn nhất mà chúng ta có được. Giờ thì với chúng ta nó chỉ là vô dụng mà thôi.”

“Vô dụng ư?” Rhun hỏi. “Không hề. Chúng ta chỉ cần làm theo lời Glew đề nghị, và thế là những người khác có thể lên đường.”

“Cậu nghĩ là lão giun già mềm oặt ấy sẽ giữ lời sao?” Fflewddur giận dữ hỏi. “Tôi tin hắn cũng chỉ bằng tôi tin Magg mà thôi.”

“Mặc dù thế,” Rhun nói, “nếu chưa thử thì chúng ta không thể biết chắc được.”

Nhóm bạn lặng ngắt trước những lời ấy của chàng Hoàng tử đảo Mona. Gurgi, từ nãy đến giờ vẫn khom mình trên mặt đất và vòng đôi tay lông lá ôm lấy đầu gối, liền nhìn Taran một cách đáng thương. “Gurgi sẽ đi,” con vật yếu ớt khe khẽ rên lên, mặc dù nó run lấy bầy đến nỗi gần như không nói nổi nên lời nữa. “Vâng, vâng, nó xin dâng cái đầu yếu ớt khốn khổ của mình cho việc nấu thuốc.” “Gurgi gan dạ,” Taran khẽ nói. “Quả thật ta biết là mi sẽ tự nguyện từ bỏ cái đầu yếu ớt khốn khổ của mình.” Cậu vỗ vỗ lên người Gurgi đang hoảng sợ. “Nhưng chuyện đó là không thể. Chúng ta phải đoàn kết bên nhau. Nếu Glew muốn lấy một mạng người trong số chúng ta thì hắn sẽ phải trả giá đắt.”

Fflewddur lại bắt đầu đào bới bên dưới tảng đá. “Tôi hoàn toàn đồng ý với cậu,” anh ta nói. “Chúng ta phải đồng lòng như một - cho tới khi không còn sự lựa chọn nào khác. Ngay khi gã

nhỏ con đó quay lại - ôi, chết tiệt - tôi không hiểu tại sao tôi lại cứ nghĩ hắn là một gã nhỏ con, ngoại trừ việc hắn cứ gây cho tôi cái ấn tượng ấy, bất kể kích cỡ của hắn ra sao. Chắc chắn là hắn sẽ tóm lấy một người trong số chúng ta. Hắn không có được danh dự của một con rận hay trái tim của một con muỗi, và hắn lại đang bị dồn vào đường cùng nữa. Nếu chúng ta chống trả lại hắn, rất có thể tất cả chúng ta sẽ bị giết hết.”

“Ông không định nói là chúng ta nên chấp nhận lời đề nghị của Glew đấy chứ,” Taran nói.

“Chắc chắn là không rồi,” Fflewddur trả lời. “Tôi sẽ đứng vững với thanh gươm trong tay và đập vào đầu gối gã nhỏ con đó, vì tôi không thể với tới đầu hắn được. Tôi chỉ muốn chỉ ra những điều mạo hiểm chúng ta có thể gặp phải mà thôi. Còn cái ý tưởng nực cười của hắn về chuyện chúng ta tự quyết định chọn ra lấy một người thì tôi không nghĩ là đáng cho chúng ta bận tâm đến đâu.”

“Tôi thì có,” Hoàng tử Rhun.

Taran ngạc nhiên quay sang nhìn Rhun, không hiểu rõ cậu ta định nói gì. Chàng Hoàng tử đảo Mona nhe răng cười với cậu vẻ gần như ngượng ngùng.

“Đó là điều duy nhất khiến Glew hài lòng,” Rhun nói, “và vì vậy tôi nghĩ đó là một việc đổi chác khá rẻ đấy chứ.”

“Không có mạng sống nào là quá rẻ cả,” Taran mở lời.

“Tôi e là anh nhầm rồi,” Rhun trả lời. Cậu ta mỉm cười và lắc đầu. “Tôi đã nghĩ về việc này rất nhiều kể từ khi chúng ta vào trong hang, và chẳng có ích gì hết khi không đối mặt với sự thật. Tôi...tôi thấy rằng tôi đã không giúp được gì cả. Trái lại, tôi còn chẳng đem đến gì khác ngoài chuyện xui xẻo. Không phải là tôi cố ý, nhưng dường như mọi chuyện với tôi đều hóa ra như thế cả. Vì thế, nếu không cần đến một người trong số chúng ta, thì tôi phải nói rằng người đó chính là...bản thân tôi.

“Đúng thế,” Rhun vội vã nói tiếp, bỏ qua tiếng kêu phản đối của Taran. “Tôi rất vui được tỏ ra có ích ít ra là một lần, nhất là nếu nó giúp được Eilonwy. Tôi xin đảm bảo với các bạn là tôi không hề bận tâm đâu. Như Glew đã nói đấy, nó chỉ mất một chốc thôi mà.

“Không có ai trong số các bạn mà lại không sẵn sàng liều mạng vì một người bạn đồng hành,” Rhun thêm vào. “Fflewddur Fflam đã liều mạng vì chúng ta khi ở hang ổ của Llyan. Thậm chí vừa rồi Gurgi tội nghiệp cũng còn định liều cả mạng mình nữa.” Cậu ta ngẩng đầu lên. “Một ca sĩ hát rong, một sinh vật hèn mọn của rừng sâu, một chàng Phụ-Chấn Lợn.” Mắt Rhun bắt gặp mắt Taran và cậu ta thấp giọng nói, “Chẳng lẽ một Hoàng tử lại không thể làm như vậy sao? Tôi nghĩ rằng tôi sẽ không bao giờ được đánh giá là một Hoàng tử chân chính. Ngoại trừ trong chuyện này.”

Taran nhìn Rhun một lúc lâu. “Anh nói đến chuyện đánh giá ư,” cậu nói. “Tôi đã đánh giá anh chỉ là một ông vua con hậu đậu vụng về. Tôi đã nhầm. Anh là một Hoàng tử chân chính và một người tốt hơn tôi tưởng nhiều. Nhưng anh không thể hy sinh như thế này được. Anh biết rõ lời thề của tôi với phụ thân của anh rồi đấy.”

Hoàng tử Rhun lại nhe răng cười. “Đó quả là một lời thề nặng nề,” cậu ta nói. “Được thôi, tôi sẽ giải thoát cho anh khỏi lời thề ấy. Nay,” cậu ta bỗng thêm vào, “lạ thật, nhưng tôi tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với bọn dơi vậy nhỉ?”

Chương XIII: CHIẾC THANG

Sao, chúng đã bay mất rồi!” Taran vội chiếu “ ánh sáng của quả cầu vàng quanh hang.

“Bay hết không còn một con nào cả!” “Đúng, đúng thế,” Gurgi kêu lên. “Không còn tiếng kêu và tiếng rít nữa!”

“Tôi không thể nói rằng tôi lấy làm buồn vì chuyện đó được,” chàng ca sĩ xen vào. “Tôi khá là hòa thuận với lũ chuột, và tôi luôn yêu quý chim chóc, nhưng khi ghép hai loài vào với nhau thì tôi thích tránh xa chúng hơn.”

“Bầy dơi có thể là những người bạn tốt nhất và người dẫn đường chắc chắn nhất của chúng ta đấy,” Taran nói. “Rhun đã đoán ra được điều gì đó rồi. Lũ dơi đã tìm được đường ra. Nếu chúng ta khám phá ra nó thì chúng ta có thể đi theo chúng.” “Có thể thế,” chàng ca sĩ nói và nhăn mặt.

“Việc đầu tiên phải làm là biến thành dơi cái đã. Sau đó thì tôi dám cá là chúng ta sẽ không gặp khó khăn gì hết.”

Taran vội vã bước từ đầu này đến đầu kia của khúc hang. Cậu chiếu ánh sáng của quả cầu lên vách hang, rọi những tia sáng lên trần hang dốc đứng, nhìn kỹ từng kẽ nứt và từng khối đá trôi lên, nhưng chỉ nhìn thấy vài cái hốc nông choèn nơi mấy hòn đá cũ đã rơi xuống.

Cậu quét tia sáng qua lại quanh hang nhiều lần. Dường như có một vệt tối lơ mờ nằm giữa những tảng đá cao bên trên đầu cậu. Cậu lùi lại và ngắm nhìn nó thật cẩn thận. Vệt tối sẫm lại, và Taran nhận ra nó là bóng của một gờ đá hẹp, một khe hở trên mặt đá. “Nó kia rồi!” Cậu kêu lên, cố giơ quả cầu lên cho vũng hết mức mà đôi tay run rẩy của cậu cho phép. “Kia kìa...gần như không thể nhìn thấy nó, vách hang đã uốn cong lên và che mất nó. Nhưng nhìn xem chỗ vách đá dốc xuống và nứt ra kia kìa...”

“Thật đáng kinh ngạc hết sức!” Rhun kêu lên. “Thật đáng sửng sốt! Đúng là một lối ra rồi. Lũ dơi đã bay qua đó. Anh nghĩ là chúng ta cũng chui được qua nó không?”

Đặt quả cầu vàng xuống đất, Taran bước đến bên vách đá và cố trèo lên bằng cách níu vào gờ đá hơi gợn lên, nhưng vách hang quá dốc, tay cậu tuột ra, tìm kiếm chỗ bám một cách tuyệt vọng, và cậu đã ngã xuống trước khi kịp đu mình lên. Gurgi cũng tìm cách trèo lên mặt đá phẳng lì. Mặc dù rất khéo léo, nó cũng chẳng trèo cao hơn Taran được bao nhiêu, và nó ngồi phịch xuống, thở phì phò, rên rĩ.

“Đúng như tôi đã nói đấy,” Fflewddur ảo não nhận xét. “Chúng ta chỉ cần vài cặp cánh mà thôi.” Taran vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào lối đi ở tít trên cao như đang chế giễu, hứa hẹn tự do nằm ngoài tầm với của cậu. “Chúng ta không thể trèo lên vách hang được,” cậu nhíu mày nói, “nhưng có thể vẫn còn hy vọng.” Cậu đưa mắt nhìn từ gờ đá trên cao đến nhóm bạn đồng hành của mình rồi lại quay trở lại. “Một sợi thừng cũng chẳng giúp gì chúng ta được, cho dù chúng ta có một sợi thừng đi chăng nữa. Không có chỗ nào để buộc nó cả. Nhưng một chiếc thang thì...”

“Đúng là thứ chúng ta cần,” Fflewddur nói. “Nhưng trừ phi cậu định đóng một cái thang ngay tại chỗ, không thì chúng ta không nên bỏ phí thời gian than thở vì một thứ chúng ta không có nữa.”

“Chúng ta có thể dựng một cái thang,” Taran khẽ nói. “Phải, lẽ ra tôi đã phải thấy ngay từ đầu mới phải.”

“Cái gì, cái gì kia?” Chàng ca sĩ kêu lên. “Người dòng họ Fflam rất thông minh, nhưng lời nói của cậu vượt quá tầm hiểu biết của tôi rồi đây.” “Chúng ta có thể làm được,” Taran trả lời, “và không phải tìm kiếm gì thêm nữa. Chính bốn người chúng ta sẽ chồng lên nhau làm thang.”

“Ôi Belin Vĩ Đại!” Fflewddur reo lên, vỗ hai tay vào nhau. “Tất nhiên rồi! Đúng thế, chúng ta sẽ trèo lên vai nhau.” Anh chạy đến bên vách hang và ước lượng nó bằng mắt. “Vẫn còn cao quá,” anh ta lắc đầu nói. “Ngay cả người đứng trên cùng cũng chỉ vừa kịp với tới nó thôi.”

“Nhưng dù sao người đó cũng có thể với được nó,” Taran khẳng định. “Đó là đường thoát duy nhất của chúng ta.”

“Đường thoát duy nhất của người đó thì đúng hơn,” chàng ca sĩ sửa lại. “Bất kỳ ai trèo lên sẽ khiến cái thang của chúng ta ngắn đi một đoạn bằng đúng chiều cao của anh ta. Lựa chọn của chúng ta cũng chẳng khá khẩm hơn đề nghị của Glew là bao nhiêu,” anh ta thêm vào. “Chỉ một người duy nhất trong số chúng ta có thể tự cứu mình được thôi.”

Taran gật đầu. “Có lẽ anh ta sẽ ròng được một sợi dây leo xuống cho những người khác,” cậu nói. “Theo cách ấy thì...” Cậu bỗng ngừng lại.

Giong Glew lại vọng vào trong hang. “Mọi việc trong đó đều ổn cả đấy chứ?” Gã khổng lồ hỏi to. “Ở ngoài này tất cả đều hết sức tuyệt vời. Tôi đã chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng hết rồi. Tôi hy vọng các vị không buồn phiền quá. Một người trong số các vị bước tới trước được không? Đừng nói cho tôi biết là ai; tôi không muốn biết đâu. Tôi cũng đau lòng như các vị mà thôi.”

Taran vội quay sang chàng Hoàng tử đảo Mona. “Tôi biết rõ trong lòng họ đang nghĩ gì và tôi sẽ nói thay cho tất cả các bạn đồng hành của tôi. Chúng tôi đã quyết định rồi. Giờ có hy vọng cứu được tất cả chúng ta thì cũng đã quá muộn. Hãy cố gắng tìm đường đến Caer Colur. Nếu Quac tìm thấy anh, nó sẽ dẫn anh đến đó.”

“Tôi không có ý định để bất kỳ ai lại phía sau đâu,” Rhun trả lời. “Nếu đó là quyết định của các bạn thì nó không phải là quyết định của tôi. Tôi sẽ không...”

“Hoàng tử Rhun,” Taran kiên quyết nói. “Chẳng phải anh đã nói là sẽ tuân theo lệnh của tôi hay sao?” Tảng đá đã bắt đầu kêu lên ken két khi nó bị đẩy ra khỏi đường hầm và Taran có thể nghe thấy tiếng khụt khịt đầy lo lắng của Glew. “Anh cũng phải cầm lấy vật này nữa,” cậu nói, dúi quả cầu vào bàn tay miễn cưỡng của Rhun. “Nó thuộc về Eilonwy và anh phải trả nó lại cho cô ấy.” Cậu đưa mắt nhìn đi nơi khác. “Cầu mong cho nó tỏa sáng rực rỡ trong ngày hôn lễ của hai người.”

Gurgi đã trèo lên vai chàng ca sĩ, anh ta đang tựa lưng vào vách hang. Rhun vẫn còn ngần ngừ. Taran túm lấy cổ áo cậu ta và lôi cậu ta tới trước.

Taran trèo lên lưng Fflewddur, rồi lên lưng Gurgi. Chiếc thang người chao đảo một cách đáng sợ. Bên dưới sức nặng của hai người bạn đồng hành, chàng ca sĩ hét gọi Rhun hãy nhanh chân lên. Taran cảm thấy bàn tay của Rhun túm lấy mình, rồi lại tuột xuống. Từ bên dưới vang lên tiếng thở phì phò khó nhọc của Gurgi. Taran chộp lấy thắt lưng của Rhun và xốc cậu ta lên, trong khi một bên đầu gối của cậu ta, rồi đến bên kia, trèo lên vai cậu.

“Lối đi cách xa quá,” Rhun hốt hển nói.

“Đứng lên đi,” Taran kêu lên. “Giữ vững nhé. Anh sắp với tới nơi rồi.”

Bằng một nỗ lực cuối cùng, cậu ráng sức vươn lên cao hết mức có thể. Rhun loay hoay với lên được gờ đá. Bỗng nhiên gánh nặng trên vai Taran biến mất.

“Tạm biệt, Hoàng tử đảo Mona,” cậu gọi với lên, trong khi Rhun đu mình lên gò đá hẹp và chui vào đường hầm.

Fflewddur kêu lên một tiếng báo động và Taran thấy mình ngã xuống. Nằm xoài ra trên nền đá, choáng váng và nghệt thở, cậu cố gắng đứng dậy. Khúc hang tối đen như mực. Cậu loạng choạng dựa vào chàng ca sĩ, anh ta kéo cậu ra xa chỗ mà Taran nhận ra chính là lối vào hang. Một luồng hơi lạnh thốc vào cho Taran biết rằng Glew đã đẩy hòn đá sang bên, và cậu cảm thấy, hơn là nhìn thấy, một hình thù tối sẫm hơn đang thò vào trong hang. Taran tuốt gươm ra và chém bừa một nhát. Nó đập phải cái gì rất cứng.

“A! Ui!” Glew kêu lên. “Không được làm thế!”

Cánh tay bị rút lại một cách đột ngột. Taran nghe thấy tiếng Fflewddur tuốt lưỡi gươm của mình ra. Gurgi đã hồi hả chạy tới bên cạnh Taran và đang nhặt đá ném lia lịa.

“Chúng ta phải chống trả lại hắc ngay bây giờ thôi!” Taran kêu lên. “Chúng ta sẽ xem hắc có phải là một tên hèn nhát cũng như hắc là một kẻ nói dối hay không. Nhanh lên! Đừng cho hắc có cơ hội nhốt chúng ta lại nữa!”

Gươm giơ lên, nhóm bạn lao ra khỏi khúc hang. Taran biết Glew đang đứng vờn cao đầu đó bên trên họ; nhưng trong bóng tối cậu không dám vung vũ khí lên chém, chỉ sợ sẽ làm bị thương Gurgi hay Fflewddur đang dò dẫm chạy bên mình. “Các vị làm hỏng hết rồi!” Glew rên rỉ. “Tôi sẽ phải tự bắt lấy một người trong số các vị thôi. Tại sao các vị lại buộc tôi làm thế này chứ? Tôi tưởng là các vị hiểu! Tôi tưởng là các vị muốn giúp tôi!”

Một hơi gió rít qua đầu Taran trong khi Glew thò tay ra toan tóm lấy cậu. Cậu nằm bẹp xuống giữa lớp đá sắc. Ở một bên cậu nghe thấy Fflewddur hét lên, “Ôi Belin Vĩ Đại, tên quý nhãi ấy nhìn được trong bóng tối tốt hơn chúng ta!” Cho đến lúc này thì nhóm bạn vẫn túm tụm lại sát bên nhau, nhưng cú nhảy đột ngột của Taran đã đẩy cậu ra xa khỏi hai người kia. Cậu mò mẫm để bò lại bên họ và, cùng lúc đó, để thoát khỏi những ngón tay của Glew đang điên cuồng bổ nhào xuống.

Cậu vấp phải một đồng đá khiến chúng lóc cọc đổ ra và trượt chân ngã vào một dòng chất lỏng gì đó bốc mùi hết sức kinh tởm.

Glew tuyệt vọng gào lên một tiếng vang rền. “Giờ thì các vị đã gây ra chuyện gì thế này! Các vị đã đánh đổ nồi thuốc của tôi rồi! Dừng lại, dừng lại ngay, các vị làm tất cả lộn tung pheo lên mất!”

Một thứ có lẽ là bàn chân của Glew giẫm xuống suýt nữa thì đè bẹp cậu, trong khi Taran vung gươm ra. Lưỡi gươm nảy bật lên trong tay cậu, nhưng Glew thét lên khủng khiếp. Trên đầu Taran dường như có một cái bóng gần như vô hình đang nhảy lò cò trên một chân. Chàng ca sĩ đã nói đúng, Taran kinh hoàng nghĩ; mỗi nguy hiểm lớn nhất mà Glew có thể gây ra chính là giẫm bẹp họ. Mặt đất rung chuyển dưới chân gã khổng lồ và Taran, không nhìn thấy gì, vội vàng nhảy ra xa tiếng động ấy.

Điều tiếp theo cậu nhận biết được là cậu đã ngã đánh úm xuống một trong những hồ nước rải rác đây đó trong động. Cậu vùng vẫy như điên và giơ tay ra cố với tìm một chỗ bám trên bờ hồ đầy đá. Làn nước lấp lánh một ánh sáng mờ nhạt, lạnh lẽo. Trong khi Taran trèo lên, những giọt nước nhỏ sáng rực trong bóng tối bám vào bộ quần áo ướt sũng của cậu, bám vào mặt, vào tay, vào tóc cậu. Giờ thì cậu không còn hy vọng gì trốn thoát được; quãng sáng này sẽ khiến cậu lộ ra cho dù cậu có trốn ở đâu đi chăng nữa.

“Chạy đi!” Taran thét lên với hai người bạn đồng hành. “Hãy để cho Glew đuổi theo tôi!”

Chỉ bằng một bước chân gã khổng lồ đã tới bên hồ. Bằng ánh sáng phát ra từ chính thân thể ướt lướt thướt của mình, Taran có thể nhìn thấy hình dáng đồ sộ của y. Cậu vùng lưới gươm đâm tới. Glew dùng tay gạt nó sang bên.

“Xin làm ơn, xin làm ơn, tôi cầu xin cậu đấy,” Glew kêu lên, “đừng làm cho mọi việc tồi tệ hơn nữa! Giờ tôi sẽ phải nấu lại liều thuốc. Cậu không quan tâm tới tôi hay sao? Cậu không biết nghĩ tới người khác à?”

Gã khổng lồ vươn tay ra tóm lấy cậu. Taran giơ gươm lên cao quá đầu hông cố gắng tự vệ vô ích một lần cuối.

Những tia sáng vàng rực bùng tỏa ra quanh cậu, sáng chói như ánh mặt trời lúc giữa trưa.

Với một tiếng thét đau đớn, Glew chộp hai tay lên mắt. “Ánh sáng!” Y la lên. “Tắt ánh sáng ấy đi!” Vừa kêu gào gầm rống, tên khổng lồ vừa đưa hai cánh tay lên ôm đầu. Tiếng thét inh tai của y vang vọng khắp hang. Những dải thạch nhũ rung lên và rơi rầm rầm xuống đất; những phiến pha lê nứt ra và các mảnh vỡ đổ rào rào lên đầu Taran. Đột nhiên Glew không còn đứng thẳng nữa mà lại duỗi dài ra, nửa người bị phủ lấp bởi đá vụn, y nằm bất động nơi một tảng pha lê vỡ đã sụt qua đầu y. Taran, vẫn còn hoa cả mắt, nhảy bật dậy.

Đứng ở cửa hang là Hoàng tử Rhun, quả cầu tỏa sáng chói rực cầm trong tay.

Chương XIV: CUỐN SÁCH TRẮNG

“Chào, chào!” Rhun nói to và vội vã chạy đến bên nhóm bạn. “Cả đời tôi chưa bao giờ ngạc nhiên đến vậy! Tôi không có ý làm trái lệnh, nhưng sau khi bỏ ra khỏi đường hầm, tôi...tôi không thể bỏ mặc cho các bạn bị đem ra để luyện thuốc được. Tôi cứ nhắc đi nhắc lại với mình là không ai trong số các bạn sẽ bỏ chạy như thế...” Cậu ta do dự ngừng lại và lo lắng nhìn Taran. “Anh không giận tôi đấy chứ?”

“Anh đã cứu mạng chúng tôi,” Taran đáp. Cậu siết chặt bàn tay Rhun. “Tôi chỉ trách anh vì đã đánh liều tính mạng của chính mình mà thôi.”

“Hân hoan và vui sướng biết bao!” Gurgi reo lên. “Cái đầu yếu ớt khốn khổ không còn sợ bị giẫm đạp lên nữa! Và cậu chủ nhân từ cũng đã thoát khỏi bị chế biến và hầm nhừ!”

“Nhưng điều đáng sửng sốt nhất là quả cầu này,” Hoàng tử Rhun nói tiếp, tự hào mỉm cười. “Ánh sáng không hề tắt mất, ngay cả sau khi tôi nắm được nó. Đáng kinh ngạc làm sao!” Cậu ta tò mò ngắm nhìn quả cầu vàng, những tia sáng của nó đã bắt đầu mờ đi, rồi trao nó lại cho Taran. “Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Nó bất thành linh sáng lên mỗi lúc một chói lọi hơn, tự bản thân nó. Thật không thể tin được!”

“Đó chính là điều đã chặn hẩn lại,” Fflewddur nói. Tay chống nạnh, chàng ca sĩ cúi xuống ngó Glew đang nằm sóng soài. “Hắn đã bị giam hãm ở đây lâu đến nỗi không chịu nổi ánh sáng nữa, đồ giòi bọ nhãi nhép kinh tởm. Đây, tôi lại gọi hắn là ‘nhãi nhép’ nữa rồi,” anh ta nói thêm. “Nhưng tôi vẫn phải thừa nhận là so với một gã khổng lồ thì hẩn quả là hết sức nhỏ nhen.” Anh ta quỳ xuống và nhìn vào mặt Glew. “Hắn đã bị đập một cú ra trò vào đầu đấy, nhưng hẩn vẫn còn sống.” Fflewddur đặt tay lên thanh gươm của mình. “Có lẽ tốt hơn hết chúng ta nên...ờ, đảm bảo là hẩn sẽ không tỉnh dậy nữa.”

“Tha cho hẩn đi,” Taran nói, giữ tay Fflewddur lại. “Tôi biết hẩn đã tìm cách làm hại chúng ta, nhưng tôi vẫn thương hại gã khốn khổ đó và tôi định sẽ hỏi thầy Dallben xem thầy ấy có thể giúp hẩn được không.”

“Thôi được rồi,” Fflewddur nói vẻ hơi miễn cưỡng. “Hẩn sẽ không giúp chúng ta được gì nhiều đâu. Nhưng, một người họ Fflam thì luôn tỏ ra khoan dung! Nào, nhanh lên, hãy đi khỏi đây thôi.” “Làm sao mà anh trèo xuống đây được?” Taran hỏi Rhun. “Anh đã tìm thấy một đoạn dây leo đủ dài để ròng xuống đây sao?”

Miệng Hoàng tử Rhun há hốc và cậu ta hoảng hốt chớp mắt. “Tôi...tôi e là tôi lại làm chuyện ngốc nghếch rồi,” cậu ta khẽ nói. “Tôi không trèo. Tôi đã nhảy xuống. Không hiểu sao tôi lại không nghĩ đến chuyện chui trở lên. Thật ngạc nhiên là ý nghĩ ấy không hề xuất hiện trong đầu tôi. Tôi xin lỗi, tôi đã đẩy chúng ta lại đúng chỗ cũ rồi.”

“Không hẩn thế đâu,” Taran nói với chàng Hoàng tử đang thoái chí. “Chúng tôi có thể nhắc anh lên theo như cách lúc trước, và lần này anh có thể thả xuống một đoạn dây gì đó cho chúng tôi. Nhưng chúng ta phải nhanh lên mới được.”

“Chúng ta không cần phải trèo lên vai nhau nữa đâu,” Fflewddur đột nhiên kêu lên. “Tôi thấy có một cách dễ dàng hơn nhiều. Nhìn kia kìa!” Anh ta chỉ lên trên đầu, nơi một kẽ hở rộng đã nứt ra trên vách hang. Một mảng nắng lọt xuống chiếu lên nền đá và không khí trong lành tràn vào qua khe hở. “Chúng ta phải cảm ơn Glew vì việc này mới được. Hẩn đã làm phiến đá nứt ra với những tiếng gào rú và gầm thét của hẩn. Chúng ta sẽ thoát ra được trong chớp mắt thôi! Lạy trời phù hộ cho gã nhãi ranh quái thai ấy! Hẩn nói hẩn muốn làm cả Mona phải run rẩy,” anh ta nói thêm, “và, Belin Vĩ Đại, đúng là hẩn đã làm được điều đó - cho dù chỉ là tạm tạm

thôi!”

Nhóm bạn vội vã đi tới vách hang và bắt đầu leo lên qua đồng đá vụn. Nhưng Hoàng tử Rhun thì bỗng bất thần dừng lại và lục lọi trong áo mình.

“Này, lạ thật,” cậu ta kêu lên. “Tôi nhớ là tôi đã bỏ nó vào trong này mà.” Với một cái nhú mào lo lắng cậu ta lại rà soát kỹ trong áo một lần nữa.

“Nhanh lên,” Taran gọi. “Chúng ta không thể ở lại đây khi Glew tỉnh lại được. Anh đang tìm cái gì vậy?”

“Quyển sách của tôi,” Rhun trả lời. “Nó có thể ở đâu được nhỉ? Hẳn nó đã rơi mất khi tôi đang bò qua cái hố ấy. Hay cũng có thể là...”

“Bỏ nó lại đi!” Taran giục giã. “Nó không có giá trị gì mà. Anh đã liều mạng một lần rồi. Đừng mạo hiểm một lần nữa chỉ vì một quyển sách toàn giấy trắng!”

“Nó là một vật lưu niệm rất đẹp đấy chứ,” Rhun nói, “và có thể sẽ có ích. Nó không thể rơi xa được. Đi trước đi, tôi sẽ bắt kịp các bạn. Tôi sẽ không mất nhiều thời gian đâu.” Cậu ta quay đi và chạy trở lại đường hầm.

“Rhun!” Taran gọi và lao theo cậu ta. Chàng Hoàng tử đảo Mona đã biến vào lòng hang. Taran thấy cậu ta đang bò trên hai bàn tay và đầu gối mò mẫm trên mặt hang xù xì.

“Tuyệt quá!” Rhun reo lên, liếc nhìn qua vai mình. “Tôi chỉ cần một chút ánh sáng thôi. Chắc chắn là nó phải ở quanh đâu đấy chứ. Để tôi nghĩ xem nào, trước hết, tôi đã trèo xuống ở đâu nhỉ. Nếu nó rơi xuống lúc ấy thì chắc hẳn nó phải nằm ở gần vách hang.”

Taran đã quyết tâm, nếu cần, cậu sẽ tóm lấy chàng Hoàng tử và dùng vũ lực lôi cậu ta ra khỏi khúc hang đã suýt nữa biến thành mồ chôn sống họ. Cậu bước tới đúng lúc Rhun kêu lên một tiếng đặc thảng.

“Nó kia rồi!” chàng Hoàng tử reo lên. Cậu ta nhặt quyển sách lên và sẫm soi nó kỹ càng. “Tôi hy vọng là nó không bị hư hại gì,” cậu ta nói. “Trong khi chúng ta mò mẫm bò quanh như thế, các trang sách có thể bị rách. Không, có vẻ là...” Cậu ta dừng lại và chán nản lắc đầu. “Thật là chán quá! Nó bị hỏng rồi. Toàn vết xước và vết bẩn cả thôi. Chuyện gì đã xảy ra vậy nhỉ?”

Cậu ta đặt tập sách bọc da vào tay Taran. “Nhìn này,” cậu ta nói. “Tiếc thật. Trang nào cũng bị bẩn cả. Giờ thì quả thật là nó thành vô dụng rồi.” Taran đã toan quẳng quyển sách sang một

bên và thực hiện ý định ban đầu của mình là tóm cổ chàng Hoàng tử, nhưng mắt cậu trở ra khi nhìn thấy những trang sách. “Rhun,” cậu thì thầm, “những dấu vết này không phải là vết xước đâu. Nó đã được viết rất cẩn thận. Tôi cứ ngỡ là các trang giấy đều trắng cả kia mà.”

“Tôi cũng vậy,” Rhun nói. “Chuyện gì...” Fflewddur đã cất tiếng gọi giục họ nhanh chân lên. Taran và Hoàng tử Rhun trèo ra khỏi hang. Gurgi đã đi đến khe hở ở trần hang và đang vẫy tay ra hiệu cho họ.

“Cuốn sách chúng ta tìm thấy trong lều của Glew ấy,” Taran mở đầu.

“Đừng có bận tâm về đồ đạc của Glew nữa, bận tâm về Glew ấy,” Fflewddur nói. “Hắn đã bắt đầu cựa quậy rồi. Đi nhanh lên không thì chúng ta sẽ vẫn bị bỏ vào một trong những liều thuốc của hắn đấy.”

Mặt trời chỉ vừa mới mọc, nhưng ánh nắng thật rực rỡ và ấm áp so với không khí ẩm thấp của Lâu Đài Llyr cái hang. Nhóm bạn vui sướng hít thở không khí mùa xuân trong lành. Gurgi

hơn hở reo lên và chạy lên trước. Nó nhanh chóng quay trở lại đem theo tin tức tốt lành: dòng sông không còn ở xa nữa. Nhóm bạn liền phóng hết tốc lực về phía đó.

Trong khi họ bước đi, Taran giơ tập sách ra cho Fflewddur thấy. “Hắn nó chứa đựng một điều bí ẩn rất sâu kín. Tôi không thể đọc được nó viết gì; các dòng chữ có vẻ cổ lắm rồi. Nhưng làm sao nó lại xuất hiện trên trang giấy được...”

“Sau tất cả những chuyện chúng ta đã phải trải qua,” chàng ca sĩ đáp, liếc nhìn những trang giấy, “tôi có thể hiểu tại sao cậu lại muốn nói đùa một chút. Nhưng bây giờ thì quả không đúng lúc chút nào.”

“Nói đùa ư? Tôi đâu có nói đùa!” Taran giật thót mình khi cậu lại chỉ vào tập sách. Những trang giấy bây giờ lại trông trơn như trước. “Những dòng chữ,” cậu lắp bắp, “chúng biến mất rồi!”

“Anh bạn của tôi,” chàng ca sĩ nhẹ nhàng nói, “mắt cậu đã bị loạn rồi. Khi đến sông chúng ta sẽ đắp khăn ướt lên đầu cậu và cậu sẽ thấy khác hơn nhiều. Cũng dễ hiểu thôi, với bóng tối trong hang, chuyện hú hồn khi suýt nữa bị luộc chín...”

“Tôi biết mình đã thấy gì chứ,” Taran cãi lại.

“Ngay cả ở trong hang, ngay cả dưới ánh sáng mờ mờ của quả cầu...”

“Đúng thế đấy,” Rhun xen vào sau khi đã nghe lỏm được câu chuyện của họ. “Tôi cũng đã tận mắt nhìn thấy mà. Không thể nhầm lẫn được. Quả cầu đã chiếu sáng thẳng lên các trang giấy.”

“Quả cầu!” Taran kêu lên. “Đợi đã! Có thể thế được chăng?” Cậu vội vã lôi quả cầu ra, trong khi nhóm bạn dừng lại và lặng lẽ ngắm nhìn cậu. Khi ánh sáng rọi lên trong tay cậu, Taran giơ nó lên và những tia sáng của nó khiến các trang giấy như được tắm trong một quang sáng vàng rực.

Những dòng chữ bất ngờ hiện ra, rõ ràng và sắc nét.

“Thật là đáng kinh ngạc!” Rhun kêu lên. “Đúng là điều lạ lùng nhất mà tôi đã được thấy trong đời!”

Taran quỳ xuống bãi cỏ, áp quả cầu vào sát cuốn sách và lật từng trang từng trang một bằng những ngón tay run rẩy. Những dòng chữ kỳ lạ viết kín tất cả các trang. Chàng ca sĩ hạ giọng huýt lên một tiếng sáo dài.

“Nó có nghĩa là gì hả Fflewddur?” Taran hỏi. Cậu ngẩng đầu lên và lo lắng nhìn chàng ca sĩ.

Khuôn mặt của chàng ca sĩ đã tái mét đi. “Theo ý tôi thì nó có nghĩa là,” Fflewddur nói, “chúng ta nên vứt cuốn sách này đi ngay lập tức.”

Ném nó xuống sông ấy. Tôi rất lấy làm tiếc phải thú nhận rằng tôi không thể đọc được nó. Tôi đã không bao giờ học nổi những thứ chữ mật mã và theo lối cổ ngữ này. Nhưng tôi có thể nhận ra bùa phép khi tôi nhìn thấy nó.” Anh ta rùng mình và quay đi. “Tôi còn không muốn nhìn vào nó nữa kia, nếu cậu không thấy phiền. Không phải vì nó làm tôi sợ đâu. Đúng thế, quả là nó khiến tôi thấy không thoải mái chút nào; và cậu biết rõ quan điểm của tôi về chuyện chôn mũi vào việc mình không tường tận rồi đấy.”

“Nếu Glew nói thật thì nó đến từ một nơi chứa đầy phép thần,” Taran nói. “Nhưng nó có thể cho chúng ta biết được điều gì nhỉ? Tôi sẽ không hủy nó đâu,” cậu nói thêm, và lại nhét cuốn sách vào trong áo. “Tôi không thể giải thích được; tôi có cảm giác như đã chạm vào được một

điều bí mật nào đó. Cảm giác đó thật kỳ lạ, tựa như khi một con bướm chạm vào tay ta rồi lại bay mất vậy.”

“Hèm,” Fflewddur nói, lo lắng liếc nhìn Taran. “Nếu cậu khẳng khẳng muốn giữ nó bên mình, thì xin làm ơn... - không phải là chuyện gì riêng tư đâu, cậu cũng hiểu đấy - nhưng tôi sẽ lấy làm biết ơn nếu cậu đi cách xa tôi một vài bước.”

Quá trưa một lúc lâu nhóm bạn mới đến được bờ sông, nhưng họ rất vui mừng vì vận may của mình. Những mảnh còn lại của chiếc bè vẫn còn đó. Họ gấp rút bắt tay vào sửa lại nó. Hoàng tử Rhun, vẻ phẫn chấn hơn bao giờ hết, làm việc không tiếc sức. Trong một lúc, Taran đã quên bằng rằng chàng Hoàng tử xứ Mona sẽ trở thành vị hôn phu của Eilonwy. Nhưng giờ thì ý nghĩ đau buồn ấy lại quay trở lại với cậu trong khi cậu giúp Rhun buộc những sợi dây leo mới quanh chiếc bè.

“Anh phải rất tự hào về bản thân mình,” Taran khế nói. “Chẳng phải anh đã mong được chứng tỏ mình là một chàng hoàng tử chân chính đấy sao? Anh đã làm được điều đó rồi đấy, Rhun Con Trai của Rhuddlum ạ.”

“Ờ nhỉ, có lẽ đúng vậy,” Rhun đáp lại, như thể ý tưởng ấy cũng mới chỉ nảy ra trong đầu cậu ta. “Nhưng thật là lạ. Nó không còn quan trọng như trước kia nữa. Quả là đáng ngạc nhiên, nhưng đúng như vậy đấy.”

Mặt trời đã bắt đầu ngả bóng về phía tây khi chiếc bè được sửa xong. Taran, vốn mỗi lúc một thêm bồn chồn khi chiều đã xế, giục già nhóm bạn đi tiếp thay vì đợi qua đêm trên bờ, và thế là họ trèo lên bè.

Ánh chiều chạng vạng đã buông xuống thung lũng, và dòng sông Alaw cuộn cuộn những đợt sóng lấp lánh ánh bạc dưới vầng trăng đang mọc. Bờ sông nằm lặng yên bên rặng đồi đầy hăm dọa. Ở giữa bè, Gurgi cuộn tròn lại như một đồng bunn lẩn với lá khô; bên cạnh nó, chàng Hoàng tử đảo Mona đang ngủ say và ngáy khò khò một cách bình thản, nụ cười mãn nguyện nở trên khuôn mặt tròn xoe. Taran và Fflewddur thức canh phiên đầu tiên và lái chiếc bè vụng về trong khi nó nhanh chóng trôi về phía biển.

Họ không nói chuyện nhiều. Fflewddur vẫn chưa nguôi hấn nỗi lo ngại của mình về quyền sách kỳ lạ. Ý nghĩ của Taran hướng cả về ngày mai, hy vọng nó sẽ đưa nhóm bạn đến gần hơn đoạn kết cuộc tìm kiếm của họ. Một lần nữa, sợ hãi và nghi ngờ lại khiến cậu bồn khoăn không biết mình có lựa chọn đúng hay không. Ngay cả nếu Eilonwy đã bị đưa đến Caer Colur thật thì cậu không có lý do gì để tin rằng Magg - hay Achren - vẫn còn giam giữ cô ở đó. Những điều cậu biết chắc là quá ít ỏi. Quyền sách và ý nghĩa của nó, ngay cả bản chất của quả cầu của Eilonwy nữa, chỉ là các câu đố thêm vào vô số những câu đố khác.

“Tại sao nhỉ?” Cậu lẩm bẩm. “Tại sao dòng chữ lại chỉ hiện ra khi quả cầu rọi sáng lên nó? Và tại sao nó lại tỏa sáng cho Rhun, khi mà trước kia nó chưa bao giờ làm thế? Và tại sao nó lại tỏa sáng cho mình?”

“Là một ca sĩ hát rong,” Fflewddur trả lời, “nên tôi biết rất nhiều về những đồ vật được phù phép này, và tôi có thể cho cậu biết là...” Ở đầu hẹp của cây đàn hạc, một sợi dây bắt kêu đánh tách khi đứt làm đôi. “À, phải,” Fflewddur nói, “sự thật là: tôi biết rất ít về chúng. Tất nhiên, Eilonwy có khả năng khiến cho nó tỏa sáng khi cô ấy muốn. Cô ấy nữa là một nữ pháp sư, cậu biết đấy, và quả cầu này thuộc về cô ấy. Còn với những người khác thì tôi tự hỏi không hiểu... - và xin nhắc cho cậu nhớ là tôi cũng chỉ đoán mò thôi đấy - ... không hiểu có phải nó liên quan đến chuyện - nói thế nào được nhỉ - ... đến chuyện không nghĩ gì về nó hay không. Hay thậm chí là không nghĩ gì về bản thân mình nữa.

“Ý tôi là,” Fflewddur tiếp, “lúc ở trong hang, khi tôi cố tìm cách thắp sáng nó, tôi đã tự nhủ:

Nếu mình có thể làm được chuyện này, nếu mình có thể tìm được đường...”

“Có lẽ,” Taran khẽ nói, ngắm nhìn bờ sông tràn ngập ánh trăng bạc đang trôi qua, “có lẽ ông đã đoán được sự thật đấy. Mới đầu thì tôi cũng có cảm giác như vậy. Nhưng rồi tôi nhớ là tôi đã nghĩ đến Eilonwy, chỉ nghĩ đến cô ấy thôi; và quả cầu liền sáng lên. Hoàng tử Rhun đã sẵn sàng liều mạng mình; cậu ta chỉ nghĩ đến sự an toàn của chúng ta mà không nghĩ gì đến chính mình. Và bởi vì cậu ta đã sẵn sàng cho một hy sinh lớn lao như vậy, quả cầu đã tỏa sáng rực rỡ nhất cho cậu ta. Liệu đó có phải là bí mật của nó không nhỉ? Nghĩ đến người khác nhiều hơn bản thân mình ấy mà?” “Dường như đó là một trong những bí mật của nó, ít ra là như vậy,” Fflewddur trả lời. “Một khi cậu đã khám phá ra được điều đó thì quả là cậu đã khám phá ra một bí ẩn vĩ đại - cho dù có quả cầu hay không.”

Rặng đồi đã thấp xuống và nhường chỗ cho những cánh đồng bằng phẳng mọc toàn lau lách. Một mùi nước mặn lờ lợ xông vào mũi Taran. Trước mặt họ, dòng sông mở rộng ra, chảy vào một cái vịnh, và phía sau đó là một khoảng nước còn mênh mông hơn thế. Bên phải cậu, ở đầu bên kia của dải đá vươn cao sừng sững, Taran nghe thấy tiếng sóng vỗ dạt dào. Bất đắc dĩ, cậu đành quyết định họ sẽ không thể đi xa hơn cho đến khi trời sáng. Trong khi Fflewddur đánh thức Gurgi và Hoàng tử Rhun dậy thì Taran dùng cây sào đẩy chiếc bè vào bờ.

Nhóm bạn nghỉ lại giữa một cụm lau sậy cao và Gurgi mở chiếc túi đựng thức ăn ra. Taran, vẫn còn lo lắng không yên, bước lên một mô đất và đưa mắt nhìn về phía biển.

“Hãy ở yên trong bóng tối đi,” bỗng vang lên giọng nói của Gwydion. “Mắt Achren tinh lắm đấy.”

Chương XV: HÒN ĐẢO

Ông hoàng của Dòng họ Don nhô lên từ bụi lau sậy như một chiếc bóng. Mặc dù đã vứt bỏ miếng vải buộc trán và các thứ dụng cụ của mình, ông vẫn mặc bộ quần áo cải trang rách rưới. Đậu trên vai Gwydion, Quac chớp chớp mắt và xù lông ra, bức bối vì bị đánh thức; nhưng khi nhìn thấy Taran thì nó liền gật gù và bắt đầu kêu về phần khởi.

Taran giật mình kêu lên một tiếng. Hoàng tử Rhun, tay hăng hái vung gươm lên và cố làm ra vẻ mặt thật dữ dằn, vội chạy lại bên Taran.

“Ơ kìa, nom như là người thợ giày ấy nhỉ!” Rhun nói to, hạ thấp vũ khí xuống khi nhìn thấy hình dáng cao lớn của Gwydion. “Đúng là ông ấy phải không? Ông đã làm gì với đôi dép mà ông hứa sẽ đóng cho ta rồi?”

“Than ôi, thưa Hoàng tử Rhun,” Gwydion đáp, “đôi dép của cậu phải đợi thôi, vì còn những việc khác nữa.”

“Đây không phải là người thợ giày nào hết mà là Gwydion, Ông hoàng của Dòng họ Don đấy,” Taran vội vã thì thầm.

Gurgi và Fflewddur giờ cũng đã chạy đến. Miệng chàng ca sĩ há hốc ra.

“Ôi Belin Vĩ Đại!” Fflewddur lắp bắp. “Cứ nghĩ mà xem, chúng ta đã cùng chia sẻ một gian chuồng ngựa ở Dinas Rhydnant! Ông hoàng Gwydion, giá mà ngài lộ diện với tôi thì...”

“Xin hãy tha lỗi cho tôi vì đã đánh lừa anh,” Gwydion đáp. “Tôi không dám làm điều gì khác. Khi ấy thì sự im lặng là tấm khiên bảo vệ tốt nhất của tôi.”

“Cháu đã định đi tìm ngài ở Dinas Rhydnant,” Taran nói, “nhưng Magg không để cho chúng cháu có chút thời gian nào hết. Hắn đã bắt cóc Eilonwy. Chúng cháu đã được nghe kể về một nơi tên là Caer Colur nơi hắn có thể đã đem cô ấy đến, và chúng cháu vẫn đang tìm đường đến đó.” “Nhờ có Quac, ta đã biết chút ít những gì đã xảy ra với các bạn,” Gwydion nói. “Nó kể với ta các bạn đã quyết định đi theo dòng sông. Nó lạc mất các bạn khi bị Llyan đuổi theo, nhưng nó đã tìm thấy ta ở đây.”

“Achren cũng đi tìm Caer Colur,” Gwydion nhanh chóng nói tiếp. “Khi biết được điều này, ta đã cố bám theo con tàu của họ. Một trong những người đánh cá đã đi cùng với ta đến bờ biển phía bắc. Những người dân đảo các cậu thật là gan dạ,” ông nói thêm, liếc nhìn Rhun. “Hãy nhớ đến họ với lòng tôn kính khi cậu lên làm Vua đảo Mona. Người đánh cá đó đã có thể đưa ta đến tận Caer Colur. Nhưng ta không thể nhận ơn huệ ấy, bởi vì ta không dám cho ông ấy biết sự mệnh của ta. Tuy thế, trước khi quay về Bến Mona, ông ấy đã tự nguyện tặng cho ta chiếc thuyền nhỏ được đem theo lên tàu, và không đòi hỏi bất kỳ cái gì để đền đáp lại sự mạo hiểm hay lòng rộng rãi của mình.” “Vậy là ngài đã đến Caer Colur rồi ư?” Taran hỏi. “Có thấy dấu vết gì của Eilonwy không ạ?” Gwydion gật đầu. “Có. Nhưng ta đã không cứu được Công chúa,” ông nặng nề nói. “Cô bé là tù nhân của Achren. Magg đã hành động nhanh hơn bất kỳ người nào trong số chúng ta.”

“Con nhện già ấy!” Chàng ca sĩ hét to với vẻ giận dữ đến độ Quac giật mình nhảy bật lên. “Con nhện khinh khỉnh lén lút ấy! Tôi xin ngài, hãy để tôi xử lý hắn. Hắn và tôi có một món nợ dài lâu cần phải thanh toán và mỗi phút nó lại càng thêm kéo dài ra đây!” Anh ta giơ gươm lên. “Tôi sẽ không cần đến món vũ khí này nữa! Khi tôi tìm thấy hắn, tôi sẽ bóp bẹp hắn bằng hai bàn tay không này!”

“Từ từ, từ từ đã,” Gwydion ra lệnh. “Hắn có thể là một con nhện thật, nhưng nọc độc của hắn nguy hiểm hơn nhiều. Lòng tự phụ và tham vọng của hắn đã biến hắn thành tay sai tự nguyện của Achren. Chúng ta sẽ xử lý hắn, và cả Achren nữa. Nhưng mối quan tâm của chúng ta lúc này phải là Eilonwy.”

“Chúng ta không thể giải thoát cho cô ấy được sao?” Taran hỏi. “Cô ấy bị canh giữ cẩn mật đến mức nào ạ?”

“Đêm qua ta đã chèo thuyền ra đảo,” Gwydion nói. “Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ở lại đó, ta không thể khám phá ra Công chúa bị nhốt ở đâu. Nhưng ta cũng thấy được là Achren chỉ có một đội quân thảm hại - những tên đánh thuê và bọn tội phạm đã muốn đi theo phục dịch mù. Không có một tên lính Vạc Dầu bất tử nào của Arawn trong số chúng.” Ông mỉm cười chua chát. “Khi không được Chúa tể Annuvín bảo vệ thì Achren ngạo mạn chỉ có thể chỉ huy những kẻ giỏi xu nịnh mà thôi.”

“Nếu vậy thì ta có thể tấn công chúng rồi,” Taran kêu lên, đặt tay lên chuôi gươm. “Chúng ta có đủ người để thắng được chúng mà.”

“Để hoàn thành sứ mệnh này thì chúng ta cần đến một sức mạnh có bản chất khác, và gươm đao không phải những thứ duy nhất mà chúng ta phải e sợ,” Gwydion đáp lại. “Trong việc này vẫn còn nhiều điều ta chưa kể cho các bạn, và cũng còn nhiều điều bản thân ta chưa biết rõ. Ngay cả bây giờ câu đố cũng chưa được giải đáp hoàn toàn. Nhưng ta đã khám phá ra rằng những mưu đồ của Achren sâu xa khó lường hơn ta nghĩ nhiều, và mối hiểm nguy Eilonwy gặp phải càng nghiêm trọng hơn. Cô bé phải được cứu thoát khỏi Caer Colur trước khi quá muộn.”

Gwydion kéo tấm áo khoác choàng quanh người và bước về phía bờ sông. Taran nắm lấy cánh tay ông. “Xin hãy cho chúng cháu đi cùng với ngài,” cậu nài nỉ. “Chúng cháu sẽ ở bên ngoài phòng khi cần đến và bảo vệ cho cuộc giải thoát Eilonwy.”

Người chiến binh cao lớn dừng lại và liếc nhìn nhóm bạn đang chờ đợi. Ông đưa cặp mắt ánh xanh của mình về phía Taran và ngắm cậu kỹ càng. “Ta không nghi ngờ lòng can đảm của bất kỳ ai trong số các bạn. Nhưng ở Caer Colur có những hiểm họa đáng sợ hơn các bạn từng biết nhiều.” “Eilonwy rất thân thiết đối với cháu, với tất cả chúng cháu,” Taran nói.

Gwydion im lặng hồi lâu, gương mặt dãi dầu mưa nắng của ông trở nên nghiêm nghị và kín đáo. Rồi ông gật đầu. “Ta sẽ làm như các bạn muốn. Hãy đi theo ta.”

Ông hoàng của Dòng họ Don dẫn nhóm bạn qua những cánh đồng bùn lầy đến một dải cát hẹp. Từ đó, họ đi dọc theo bờ biển đến một cái vũng được che chắn, nơi một con thuyền nhỏ đang bập bênh được cột bởi một sợi dây neo. Gwydion ra hiệu cho nhóm bạn bước lên thuyền, rồi cầm lấy mái chèo, và bằng những sải chèo mau lẹ, không gây ra chút tiếng động nào, ông lái con thuyền bé nhỏ về phía biển.

Trong khi làn nước đen sẫm lấp lánh chảy cuộn cuộn bên dưới thuyền, Taran khom mình ở mũi thuyền và cố căng mắt nhìn xem có thấy bóng dáng Caer Colur đâu không. Hoàng tử Rhun và những người bạn đồng hành của cậu chụm lại ở đuôi thuyền, trong khi Gwydion gò đôi vai mạnh mẽ đẩy mái chèo. Các ngôi sao đã bắt đầu mờ đi và từng cụm sương biển bốc lên thành những đám mây mù lạnh giá.

“Chúng ta phải nhanh chóng làm xong việc này trước khi trời sáng,” Gwydion nói. “Phần lớn binh lính của Achren đều được bố trí để canh gác lối vào từ phía đất liền. Chúng ta sẽ vào bờ ở bên kia lâu đài, ngay sát bức tường thành phía ngoài. Trong bóng tối chúng ta sẽ thoát khỏi cặp mắt của bọn chúng.”

“Glew cho chúng cháu biết là Caer Colur đã bị tách ra khỏi đất liền,” Taran nói, “nhưng cháu

không nghĩ là nó lại ở xa ngoài khơi đến mức này.” Gwydion nhú mày. “Glew ư? Quạc không nói gì với ta về Glew cả.”

“Đó là khi Quạc đã bay khỏi chỗ chúng cháu,” Taran giải thích. “Cũng chẳng có gì lạ khi nó không tìm lại được chúng cháu, vì chúng cháu bị mắc kẹt dưới lòng đất sâu mà.” Cậu kể cho Gwydion nghe việc tìm thấy quả cầu của Eilonwy, sự phản bội của Glew, và cuốn sách kỳ lạ. Gwydion, đang chăm chú lắng nghe, liền gác mái chèo lên và để mặc cho con thuyền tự trôi đi.

“Thật tiếc là cháu không nhắc đến vật này sớm hơn. Nếu vậy thì ta đã có thể nghĩ ra một cách gì an toàn hơn để bảo vệ nó,” ông nói, khi Taran trao cho ông quả cầu vàng đang bắt đầu tỏa sáng rực rỡ. Gwydion kéo áo choàng để che ánh sáng đi. Ông vội đón lấy quyển sách từ tay Taran, mở nó ra, và đưa quả cầu lại gần những trang giấy trắng hơn.

Những dòng chữ cổ xưa liền hiện ra tức thì. Khuôn mặt Gwydion trở nên căng thẳng và tái mét.

“Ta không thể đọc được những dòng chữ này,” Gwydion nói, “nhưng ta nhận ra được nó thực sự là cái gì: kho báu quý giá nhất của Dòng họ Llyr.”

“Một báu vật của Dòng họ Llyr ư?” Taran thì thầm. “Nó có phép thần gì ạ? Nó thuộc về Eilonwy phải không ạ?”

Gwydion gật đầu. “Cô bé là nàng Công chúa cuối cùng của Dòng họ Llyr, và theo huyết thống thì nó là của cô ấy. Nhưng cháu còn phải hiểu điều này nữa. Tự bao đời nay các con gái của Dòng họ Llyr luôn thuộc vào hàng những nữ pháp sư tài giỏi nhất trên toàn Prydain, họ sử dụng pháp lực của mình một cách khôn ngoan và nhân hậu. Tại pháo đài ở Caer Colur có cất giữ mọi báu vật của họ, những bảo bối phép thuật và các thứ đồ vật được phù phép mà ngay cả ta cũng không biết rõ tính chất.”

“Biên niên sử của Dòng họ Llyr chỉ cho biết một số ý niệm chung chung về việc những điều bí truyền này được canh gác ra sao. Chuyện xưa có kể về một vật thiêng là quả cầu Pelyndryn Vàng, được truyền từ mẹ cho con gái, và về một cuốn sách chứa đựng mọi bí mật của các bảo bối thần kỳ nọ cùng với rất nhiều câu thần chú hiệu nghiệm nữa.

“Nhưng Caer Colur đã bị bỏ quên và trở thành điều tàn sau khi Angharad Con Gái của Regat chạy trốn khỏi lâu đài để thành hôn trái với ý muốn của mẹ mình. Người ta tin rằng cuốn sách thần chú mà nàng đem theo mình đã bị mất. Còn về quả Pelyndryn Vàng thì không ai hay biết gì.” Gwydion cúi xuống nhìn quả cầu. “Pelyndryn Vàng không hề bị mất. Liệu có cách nào để che giấu nó tốt hơn việc biến nó thành một quả bóng tỏa sáng, món đồ chơi trong tay một cô bé không? “Eilonwy tin là mình đã được gửi đến ở với Achren để học trở thành một nữ pháp sư,” Gwydion nói tiếp. “Điều đó không đúng. Achren đã bắt cóc Eilonwy và đem cô bé đến Lâu đài Xoáy ốc khi cô bé còn nhỏ.”

“Chẳng lẽ Achren đã không nhận ra Pelyndryn Vàng sao?” Taran hỏi. “Nếu mẹ ta biết bản chất thực của nó thì tại sao mẹ ta lại để mặc nó trong tay Eilonwy?”

“Achren không dám làm khác,” Gwydion trả lời. “Phải, mẹ ta biết rõ dòng dõi của Eilonwy. Mẹ ta đã nhận ra quả cầu Pelyndryn, nhưng mẹ cũng biết rằng nó sẽ mất hết mọi quyền lực nếu dùng vũ lực cướp nó khỏi chủ nhân thực sự. Hơn nữa cuốn sách thần chú cũng đã biến mất. Achren không thể làm bất kỳ điều gì cho đến khi tìm lại được nó.” “Và Glew lại chính là người đã có được cuốn sách thần chú mà không hề hay biết gì,” Taran nói. “Gã gốc khốn khổ đó lại cứ ngỡ là mình đã bị lừa!”

“Đúng như vậy,” Gwydion trả lời. “Hắn không thể đọc được những dòng chữ bị giấu kín nếu không có ánh sáng của quả cầu Pelyndryn Vàng. Nhưng ngay cả nếu hắn có đọc được thì chúng

cũng chẳng có giá trị gì với hắn. Những lời thần chú chỉ hiệu nghiệm theo lệnh một người con gái của Dòng họ Llyr mà thôi. Chỉ một mình Eilonwy là sinh ra đã có khả năng đọc được chúng - nhưng phải đợi tới khi cô bé đến tuổi trưởng thành đã. Giờ cô bé đang ở ngưỡng cửa tuổi ấy rồi, và những lời thần chú của Caer Colur đang nằm gần tầm tay của cô ấy. Chính vì lý do này mà Achren mới lòng tìm cô bé điên cuồng đến vậy.”

“Nếu vậy thì Eilonwy an toàn rồi,” Taran kêu lên. “Nếu chỉ một mình cô ấy có thể khiến những lời thần chú hiệu nghiệm, Achren sẽ không dám làm hại cô ấy. Và Achren cũng sẽ không dám làm hại chúng ta, bởi vì quả cầu Pelyndryn và cuốn sách thần chú đang nằm trong tay chúng ta.”

“Có thể,” Gwydion nghiêm nghị đáp,

“Eilonwy còn đang gặp mỗi nguy hiểm đáng sợ hơn cả lúc trước nữa kia.”

Gwydion cẩn thận cất quyển sách và quả cầu vàng vào trong áo và cố gắng chèo nhanh gấp đôi. Taran, đang bám chặt lấy một bên mạn thuyền, trông thấy một ngọn đồi cao, đen sẫm, nhô lên lù lù ở phía trước. Gwydion đã lái con thuyền hướng xa hơn về phía biển và giờ đang đều đặn chèo theo một hình bán nguyệt. Đợt sóng cồn nâng con thuyền nhỏ lên và đẩy nó tới mỗi lúc một nhanh hơn. Tiếng sóng vỗ ầm ầm réo trong tai Taran. Gwydion dẫn sức lên một bên chèo, rồi chuyển sang bên kia, và Gurgi khe khẽ rên lên ai oán trong khi con thuyền trôi vào một eo biển hẹp đầy sóng ngàu bọt.

Những ngọn tháp nhọn hoắt của Caer Colur vươn lên đen ngòm trên nền trời tối mịt. Sương mù cuộn quanh những hàng cột đá mà Taran đoán đã từng một thời là những tòa tháp cao ngất uy nghi, nhưng giờ thì đổ nát cả và đồng tàn tích nhô lên trời như những thanh gươm gãy. Trong khi họ tiến lại gần hơn, cậu nhìn thấy những cánh cổng nặng nề bọc sắt, nhắc tới những ngày xa xưa khi Caer Colur còn là một pháo đài nằm trên đất liền. Các cánh cổng quay mặt ra biển, nhưng vì tòa lâu đài đã sụp xuống thấp nên giờ chúng đều đứng ngập một nửa trong làn nước cuộn cuộn. Sóng cuộn lên đập vào chúng, như thể đang tìm cách trút bão táp lên đồng điêu tàn và phá hủy chúng một lần cuối.

Ở gần những cánh cổng khổng lồ, gió và nước đã đào thành một cái hốc nhỏ tựa như một chiếc hang, và Gwydion neo con thuyền lại đây rồi ra hiệu cho nhóm bạn lên bờ. Khi họ loay hoay trèo qua đồng đá, Taran nghe thấy một tiếng ken két đau đớn từ những cánh cổng, như thể chúng đã có được tiếng nói và đang rên rỉ vì cuộc tấn công của các đợt sóng. Gwydion trèo lên trên. Quờ quạng tìm một chỗ bám giữa những hòn đá sắc cạnh, Rhun khó nhọc trèo lên đằng sau ông, với Taran và Gurgi đi theo để đỡ phòng khi cậu ta bị ngã. Fflewddur cũng gắng sức trèo bên cạnh họ một cách lạng lã.

Quạc đã bay lên bức tường thành, và Taran thầm ghen tỵ với đôi cánh của chú quạ khi cậu nhìn thấy mặt đá dốc ngược và những bức tường chắn đổ nát vươn lên đe dọa phía trên đầu. Gwydion dẫn họ dọc theo chân tường về phía những rầm đờ nặng nề của các cánh cổng. Tường thành nứt rạn như thể bị gươm chém, và đá vụn đã rơi đầy vào khe hở. Ông hoàng Dòng họ Don ra hiệu cho họ dừng lại.

“Hãy ở lại đây,” ông hạ giọng ra lệnh. “Ta sẽ đi trước và xem các lính canh của Achren được bố trí ở đâu.” Ông lạng lã chui qua khe hở biển vào trong. Nhóm bạn khom mình núp giữa đồng đá, không dám nói một tiếng nào.

Taran gối đầu lên cánh tay. Ý nghĩ của cậu lại quay trở về với Eilonwy và những gì Gwydion đã nói; cậu gần như không thể bắt mình tin rằng cô gái mảnh dẻ hay cười ấy lại có thể điều khiển những quyền năng có lẽ cũng mạnh mẽ không kém gì quyền năng của Achren. Chẳng mấy chốc nữa, chẳng mấy chốc nữa thôi, cậu tự nhủ, Eilonwy sẽ được tự do. Nhưng khi sự sốt ruột của cậu tăng lên thì nỗi sợ của cậu cũng tăng theo, và cậu lo lắng ngược nhìn lên, mắt và

tai căng ra xem có dấu hiệu gì của Gwydion không.

Cậu đã toan đi theo Ông hoàng Dòng họ Don, nhưng chỉ một giây sau Gwydion đã hiện ra từ trong bóng tối. “Achren kiếm được toán lính canh thật thảm hại,” Gwydion nói với một nụ cười khó khăn nở trên môi. “Một tên đứng gác phía đất liền, một tên tựa vào gờm gà gât. Những tên khác đều ngủ cả.”

Nhóm bạn liền chui qua khe hở. Nhiệm vụ bây giờ là tìm ra nơi Eilonwy bị giam giữ, và tìm Taran thoát lại. Giữa những bức tường, tàn tích của

Caer Colur trải dài ra như một bộ xương khô khổng lồ. Đồng đồ nát của những gian đại sảnh và những tòa tháp của một thời xa hoa và uy nghi nằm trước mặt nhóm bạn, và Taran chán nản liếc nhìn Gwydion. Người chiến binh cao lớn ra hiệu cho nhóm bạn tuốt gờm ra, rồi chỉ về nơi mỗi người sẽ phải đến lục soát.

Fflewddur đang chuẩn bị bước về phía những tòa nhà phía xa thì Taran suýt nữa kêu to lên. Quạc bay từ một trong những tòa tháp xuống và lao tới đậu lên cánh tay dang ra của Taran. Chú quạ đập cánh, lại bay vụt lên và lượn tròn quanh đỉnh tháp. “Nó đã tìm thấy cô ấy rồi!” Taran thì thào.

“Cuộc tìm kiếm của chúng ta đã kết thúc!”

“Nó mới chỉ bắt đầu thôi,” Gwydion cảnh báo. “Một người trong chúng ta sẽ phải trèo lên và xem có thể giải thoát cho cô bé được không. Những người khác phải đứng xa hơn dọc theo tường thành để đề phòng bị binh lính của Achren tấn công bất ngờ.”

“Cháu sẽ trèo lên,” Taran mở đầu, rồi lại chần chừ và quay sang Hoàng tử Rhun. Cậu cúi đầu xuống. “Cô ấy sẽ trở thành vị hôn thê của anh. Anh đã mong muốn được...”

“Được chứng tỏ khí phách của tôi với Công chúa ư? Đúng thế,” Rhun chậm rãi nói. “Nhưng tôi không còn mong ước điều đó nữa. Tôi đã khá hài lòng khi chứng tỏ được khí phách với chính mình rồi. Và tôi đoán anh mới thật sự là người Eilonwy muốn gặp trước tiên.”

Taran liếc nhìn Gwydion, ông gật đầu và chỉ dẫn cho những người khác tiến đến phía hướng về đất liền của lâu đài. Trong khi Rhun đi theo Gurgi và Fflewddur thì Gwydion quỳ xuống và lôi quyển sách cùng với quả cầu vàng trong áo ra.

“Nếu có chuyện gì bất trắc, những vật này sẽ không thể để rơi vào tay Achren được,” ông nói, cẩn thận đặt chúng xuống bên dưới những hòn đá vụn. Ông khéo léo đặt các viên đá vào chỗ cũ và đắp đất lên trên rồi vỗ cho phẳng. “Những thứ này sẽ canh gác chúng cho đến khi chúng ta quay trở lại.”

Quạc đã bay đến với Taran. Gwydion đứng lên và rút ở thắt lưng ra một cuộn dây mảnh, thắt một đầu thành thòng lọng, giơ nó ra cho Quạc và khẽ nói mấy lời với chú quạ. Chú chim liền ngậm đầu dây vào mỏ và lặng lẽ bay lên đỉnh tháp lờm chờm, liệng quanh một hòn đá nhô lên, rồi thả cho vòng thòng lọng thít chặt quanh nó.

Gwydion quay sang Taran. “Ta biết trong lòng cháu nghĩ gì,” ông nhẹ nhàng nói. “Hãy trèo lên đi, chàng Phụ-Chấn Lợn. Ta giao nhiệm vụ này cho cháu.”

Taran lao tới chân tháp. Sợi dây căng ra vì sức nặng của cậu và sương mù cuộn xoáy quanh cậu trong khi cậu tìm chỗ đặt chân trên bức tường xù xì. Cậu nắm sợi dây chắc hơn và đu mình lên. Một luồng gió biển lạnh buốt thốc vào cậu. Trong một thoáng, cậu bị đẩy ra khỏi tòa tháp. Bên dưới, những đợt sóng vẫn đang xô vào các tảng đá. Cậu không dám nhìn xuống mà chỉ cố gắng ghì lại sự chao đảo đang làm cậu choáng váng. Chân cậu lại tìm thấy một phiến đá. Ghì

hết sức mình vào sợi dây, cậu trèo lên cao hơn.

Một ô cửa sổ mở ra ngay bên trên cậu và Taran đu mình lên bệ cửa. Trong căn phòng nhỏ một cây nến lõi bấc đang cháy bập bùng. Tim cậu nảy lên. Eilonwy đang ở trong đó.

Cô Công chúa đang nằm bất động trên một chiếc trường kỷ thấp. Cô vẫn mặc chiếc áo dài Teleria tặng cho, mặc dù giờ nó đã bị rách và bẩn đầy bùn. Mái tóc đỏ ánh vàng xõa rối tung quanh vai cô và mặt cô tái xanh, phờ phạc.

Taran vội vã trèo qua bệ cửa, nhảy xuống sàn nhà lát đá và chạy đến bên Eilonwy. Cậu chạm vào vai cô. Cô gái cựa mình, quay mặt đi và khẽ lăm bầm trong giấc ngủ.

“Nhanh lên!” Taran thì thầm. “Gwydion đang đợi chúng ta đấy.”

Eilonwy ngồi dậy, đưa tay lên trán và mở mắt ra. Khi nhìn thấy Taran, cô buột ra một tiếng kêu kinh ngạc.

“Gurgi cũng đang ở đây,” Taran nói. “Cả Fflewddur, cả Hoàng tử Rhun - tất cả chúng tôi. Cô được an toàn rồi. Nhanh lên!”

“Nghe có vẻ thú vị nhỉ,” Eilonwy ngái ngủ nói. “Nhưng họ là ai thế? Và thật ra,” cô nói thêm, “anh là ai thế?”

Chương XVI: CUỘC GẶP GỠ CỦA NHỮNG NGƯỜI KHÔNG QUEN BIẾT

Tôi là Eilonwy Con Gái của Angharad Con Gái của Regat,” Eilonwy nói tiếp, đặt tay lên vàng trắng lười liềm bằng bạc trên cổ mình. “Nhưng anh là ai?” Cô nhắc lại. “Tôi không hề hay biết chút gì về chuyện anh đang nói đến cả.”

“Tỉnh dậy đi,” Taran kêu lên. “Cô đang nằm mơ đấy thôi.”

“Ờ nhỉ, đúng là như vậy,” Eilonwy đáp, với một nụ cười lơ đãng và mơ màng. “Nhưng làm sao mà anh đoán được? Tôi không nghĩ là khi ta đang mơ thì nó lại hiện ra trên mặt đâu.” Cô ngừng lại và nhíu mày. “Hay là có nhỉ? Một lúc nào đó tôi phải tìm hiểu xem mới được. Tôi đoán cách duy nhất là tự ngắm nhìn mình trong khi đang ngủ. Và làm cách nào để làm thế được thì tôi không biết.” Giọng cô ngập ngừng kéo dài rồi tắt hẳn; dường như cô đã bất thành linh quên cả sự có mặt của Taran và cô lại nằm ngả xuống trường kỷ. “Khó lắm, khó lắm,” cô lẩm bẩm. “Thật chẳng khác nào tìm cách lộn mình từ trong ra ngoài vậy. Hay là lộn từ ngoài vào trong nhỉ?”

“Eilonwy, nhìn tôi này!” Taran cố kéo cô dậy, nhưng Eilonwy, với một tiếng kêu khẽ vể bực bội, đẩy cậu ra. “Cô phải nghe tôi nói đây,” Taran nài nỉ. “Từ này đến giờ tôi vẫn nghe đấy chứ,” cô đáp. “Nhưng anh nói tôi chẳng hiểu gì cả. Tôi ngủ dễ chịu hơn nhiều. Tôi thích nằm mơ hơn là bị quát tháo như thế. Nhưng tôi đang mơ chuyện gì nhỉ? Một giấc mơ rất thú vị - có một con lợn trong đó - và cả một người nào đó nữa - không, giờ thì nó biến mất rồi, nhanh hơn cả một cánh bướm nữa. Anh đã làm hỏng giấc mơ của tôi rồi đấy.”

Taran bắt cô gái phải ngồi thẳng lên. Giờ thì cậu nhìn cô chăm chăm với vẻ kinh hoàng. Mặc dù quần áo bám đầy bụi đường và tóc rối bù, cô có vẻ không bị thương tích gì. Nhưng cặp mắt cô trống rỗng một cách kỳ lạ. Đó không phải là vì ngái ngủ, và tay cậu run lên khi nhận ra Eilonwy đã bị đánh thuốc mê, hoặc là - tim cậu buốt lạnh khi nghĩ đến điều này - đã bị bỏ bùa.

“Hãy nghe tôi cho kỹ đây,” cậu van vỉ. “Không còn thời gian nữa đâu...”

“Tôi không nghĩ là người ta lại có quyền xông vào cắt ngang giấc mơ của người khác mà không xin phép trước,” Eilonwy nói, vẻ hơi phật ý. “Làm thế không được lịch sự cho lắm đâu. Thật chẳng khác nào đánh chó mà không ngó chủ.”

Taran chạy đến bên cửa sổ. Cậu không nhìn thấy nhóm bạn ở đâu đó phía dưới, cũng không thấy bóng dáng của Quạc đầu. Trăng đã lặn và bầu trời sẽ nhanh chóng sáng lên. Cậu vội vã quay lại với Eilonwy.

“Xin hãy nhanh lên, tôi xin cô đấy!” Cậu kêu lên. “Hãy trèo xuống với tôi. Sợi dây đủ khỏe cho cả hai chúng ta mà.”

“Một sợi dây ấy à?” Eilonwy kêu lên. “Tôi ư? Trèo xuống cùng với anh ư? Tôi mới chỉ biết anh có một lúc, nhưng tôi thấy có vẻ như anh có những đề nghị ngốc nghếch nhất trần đời. Không, xin cảm ơn.” Cô cố kìm một cái ngáp. “Anh đi mà tự mình tuột xuống sợi dây đó đi,” cô nói thêm với một thoáng giọng gay gắt, “và hãy để cho tôi ngủ trở lại. Tôi hy vọng tôi có thể nhớ được giấc mơ của tôi đã dừng lại ở đâu. Điều đáng ghét nhất là khi giấc mơ của ta bị cắt ngang giữa chừng. Ta sẽ không bao giờ tìm lại nó được nữa.”

Taran, lòng cồn cào hoảng hốt, quỳ xuống bên cạnh cô. “Cái gì đang ám cô vậy?” Cậu thì thầm. “Hãy cố chống lại nó đi. Cô không nhớ tôi sao? Tôi là Taran, Phụ-Chăn Lợn...”

“Nghe hay quá nhỉ,” Eilonwy nhận xét. “Một lúc nào đó anh phải kể cho tôi nghe nhiều hơn về bản thân anh mới được. Nhưng không phải là bây giờ.” “Hãy nghĩ đi,” Taran nài nỉ. “Hãy nhớ đến Caer Dallben, Coll rồi Hen Wen...”

Qua ô cửa sổ, luồng gió biển thổi vào những làn sương nom như những sợi dây leo quấn quýt với nhau. Taran nhắc lại những cái tên ấy, cùng với tên của cả nhóm bạn.

Cái nhìn của Eilonwy xa vắng đến nỗi dường như chính cô cũng đang ở một nơi cách xa gian phòng này. “Caer Dallben,” cô lầm bầm. “Lạ thật - tôi nghĩ đó cũng có thể là một phần trong giấc mơ của tôi nữa. Ở đó có một vườn cây ăn quả; những hàng cây đang trổ hoa. Tôi đang trèo lên, trèo cao hết mức có thể...”

“Đúng, đúng thế,” Taran hồi hải thúc giục. “Tôi cũng nhớ rõ ngày hôm ấy. Cô nói cô sẽ trèo lên ngọn cây táo. Tôi đã bảo cô đừng làm thế, nhưng rồi cô vẫn cứ trèo.”

“Tôi muốn biết rõ các loại cây,” Eilonwy nói tiếp. “Mỗi năm ta lại phải làm quen lại với chúng,” cô nói, “bởi vì chúng luôn luôn đổi khác. Và ở trong giấc mơ tôi đã trèo lên cành cây cuối cùng...” “Đó không phải là một giấc mơ đâu,” Taran khẩn khoản nói, “mà là cuộc sống mà cô vẫn biết rõ; cuộc sống của chính cô, không phải là một bóng tối sẽ biến mất dưới ánh mặt trời. Đúng là cô đã trèo lên cành cây cao nhất. Nó đã bị gãy, đúng như tôi đã sợ.”

“Làm sao mà một người lại có thể biết được giấc mơ của người khác nhỉ?” Eilonwy nói, như thể đang tự hỏi chính mình. “Đúng, nó đã gãy và tôi đang rơi xuống. Có ai đó đứng dưới để đỡ tôi. Đó có phải là một chàng Phụ-Chăn Lợn không nhỉ? Tôi tự hỏi không biết chuyện gì đã xảy ra với anh ta?” “Anh ta đang ở đây ngay lúc này,” Taran khẽ

nói. “Anh ta đã tìm kiếm cô rất lâu và theo những cách mà ngay cả anh ta cũng không biết rõ. Giờ anh ta đã tìm thấy cô rồi, chẳng lẽ cô lại không tìm được đường về với anh ta hay sao?”

Eilonwy đứng lên. Mắt cô long lanh và lần đầu tiên chúng sáng lên một chút. Taran chìa tay ra cho cô. Cô do dự, rồi bước một bước tới trước.

Nhưng ngay khi bước về phía cậu thì cái nhìn của cô lại trở nên trống rỗng và ánh sáng trong mắt cô vụt tắt. “Đó chỉ là một giấc mơ mà thôi, không hơn không kém,” cô thì thầm, và quay đi.

“Chính Achren đã gây ra việc này!” Taran kêu lên. “Mụ ta không thể làm hại cô được nữa.” Cậu nắm lấy cánh tay cô gái và kéo cô về phía ô cửa sổ.

Nghe nhắc đến tên Achren, Eilonwy bỗng vươn thẳng người và giật tay ra. Cô quay ngoắt lại đối mặt với cậu. “Người dám đụng tới một Công chúa Dòng họ Llyr sao?”

Giọng cô trở nên cay nghiệt; cặp mắt cô chẳng còn vẻ nồng ấm; và Taran thấy rằng khoảnh khắc ngăn ngủ khi cô nhớ lại được mọi việc đã biến mất rồi. Cậu biết bằng mọi giá, Eilonwy phải được giải thoát khỏi nơi khủng khiếp này. Nỗi kinh hoàng và tuyệt vọng của cậu càng tăng lên với ý nghĩ có lẽ ngay lúc này đây cũng không còn mong cứu chữa được gì cho cô nữa. Cậu vật lộn cố tóm lấy eo lưng cô và ném cô lên vai mình.

Eilonwy đâm thẳng vào mặt cậu mạnh đến nỗi cậu loạng choạng ngã về phía sau. Thế nhưng cú đâm không làm cậu đau đớn, mà chính là ánh mắt khinh bỉ của cô. Bây giờ trên môi cô là một nụ cười nhạo báng và hiểm độc. Với cô, cậu chỉ là một người không quen biết, và cậu tưởng như trái tim mình sẽ vỡ tan mất.

Cậu lại cố tóm lấy cô một lần nữa. Eilonwy, thét lên một tiếng giận dữ, vịn người và thoát ra được.

“Achren!” Cô gọi to. “Achren! Giúp tôi với!” Cô chạy đến cửa buồng và lao ra hành lang.

Taran chộp vội lấy cây nến lõi bắc và đuổi theo cô Công chúa đang chạy trốn. Tiếng dép của cô lẹp kẹp vang lên dọc theo dãy hành lang tối đen, và cậu thoáng thấy một góc vạt áo của cô biến mất sau một khúc quanh. Cô vẫn không ngừng gọi tên Achren. Chỉ một giây nữa thôi là cả lâu đài sẽ bị đánh động và nhóm bạn sẽ bị phát hiện. Taran nguyện rửa mình vì đã quá hậu đậu. Giờ cậu không còn lựa chọn nào khác ngoài đuổi kịp cô gái đã bị bỏ bùa trước khi mọi hy vọng trốn thoát biến mất. Cậu đã nghe thấy tiếng kêu vọng lên từ bức tường và tiếng vũ khí chạm vào nhau loảng xoảng.

Cây nến bắc làm tay cậu rất bỏng và cậu quăng nó sang một bên. Trong bóng tối, cậu lao đến cuối hành lang và đâm bổ xuống một cầu thang dài. Gian Đại Sảnh của Caer Colur trải ra trước mặt cậu, làn sương mù đỏ thắm của buổi bình minh tràn vào những ô cửa sổ điêu tàn của nó. Eilonwy chạy qua sàn nhà rộng lát đá đã mòn vẹt và nứt rạn cả, rồi lại biến mất. Một bàn tay bỗng túm lấy áo cậu và xoay cậu lại. Một ngọn đuốc lóe lên chiếu vào mắt cậu.

“Thằng Chăn Lợn!” Magg rít lên.

Tên Tổng quản rút con dao găm từ giữa một nếp áo ra vung về phía Taran, cậu liền đưa tay lên để đỡ cú đâm. Con dao găm sượt sang một bên. Magg chửi thề và vung ngọn đuốc tới như thể nó là một thanh gươm. Taran lùi lại, loay hoay tìm cách rút vũ khí của mình ra. Tiếng la hét của bọn lính canh bị đánh thức tràn ngập gian Đại Sảnh. Một giây sau cậu nhìn thấy Gwydion, với những người bạn đồng hành theo sát gót.

Magg quay ngoắt lại. Fflewddur đã thoát khỏi đám quân hỗn loạn và đang lao hết tốc lực về phía tên Tổng quản. Mái tóc vàng dựng ngược của chàng ca sĩ bay phất phơ sau đầu và mặt anh rực lên vẻ đắc thắng dữ dằn.

“Con nhện già ấy là của tôi!” Fflewddur kêu lên, lưỡi gươm của anh ta rít lên trên đầu. Magg, khi nhìn thấy chàng ca sĩ đang điên cuồng, liền thét lên một tiếng kinh hoàng và toan bỏ chạy. Chỉ một giây sau chàng ca sĩ đã nhảy bổ vào y, lưỡi gươm đập xuống bên này bên nọ, tấn công loạn xạ đến nỗi phần lớn những cú đánh của anh ta không trúng đích. Magg, với sức mạnh của kẻ cùng đường, nắm lấy cổ chàng ca sĩ và vật lộn với anh.

Taran chưa kịp chạy đến bên Fflewddur để trợ chiến thì một tên chiến binh cầm rìu đã lao ra chặn đường cậu, và bất chấp nỗ lực tự vệ hết sức kiên cường của mình, Taran vẫn thấy mình bị dồn vào một góc Đại Sảnh. Giữa trận chiến hỗn loạn, cậu nhìn thấy Gwydion và Rhun đang vật lộn với những tên lính khác. Chàng Hoàng tử đảo Mona dữ dội chém tứ phía bằng thanh gươm gãy của mình, và chính là nhờ một trong những cú đòn bất ngờ của Rhun mà kẻ tấn công Taran mới ngã xuống.

Fflewddur và Magg vẫn đang ghì chặt nhau. Trong khi Taran chạy đến bên chàng ca sĩ thì hình thù đen sẫm, lông lá bồm xồm của Gurgi cũng đuổi kịp cậu. Với một tiếng la thình nộ, Gurgi nhảy lên không và bám chặt lấy vai Magg. Tên Tổng quản vẫn còn đeo chuỗi xích bạc của hắc; Gurgi liền túm lấy nó và để mặc cho mình đu đưa qua lại. Magg hỗn hển và lão đảo lùi lại, nghệt thở rít lên trong khi Gurgi đu đưa một lát, rồi nhảy bật ra khỏi tên Tổng quản đang ngã xuống. Chỉ trong chớp mắt chàng ca sĩ đã nhảy tới bên Magg đang nằm sóng soài. Không thèm để ý đến đôi chân của Magg đang đá ra, Gurgi túm lấy gót chân hắc và vận hết sức bám thật chặt, trong khi Fflewddur, vốn đang ngồi lên đầu Magg, thì có vẻ như định thực hiện lời đe dọa là sẽ bóp bẹp tên Tổng quản phản trắc thật.

Gwydion, với thanh gươm Dyrnwyn tuốt trần sáng chói, đã chém hạ hai tên lính giờ đang nằm chổng chơ bất động trên nền đá. Khiếp sợ khi nhìn thấy món vũ khí rực lửa, những tên lính canh còn lại liền bỏ chạy. Bằng những sải chân dài, Gwydion vội tiến lại chỗ nhóm bạn.

“Eilonwy đã bị bỏ bùa!” Taran kêu lên. “Cháu đã mất dấu cô ấy rồi.”

Mắt Gwydion hướng về phía cuối gian Đại Sảnh nơi những tấm màn đỏ thẫm vừa bị gạt ra khỏi một góc tường. Eilonwy đang đứng đó, và bên cạnh cô, là Achren.

Chương XVII: NHỮNG LỜI THẦN CHÚ CỦA CAER COLUR

Tim Taran như ngừng đập, và ký ức ác mộng của cái ngày cậu từng phải kinh hoàng đứng trước mặt Achren lại trở về với cậu. Như thể vẫn còn là chú bé khiếp hãi ngày nào, một lần nữa cậu lại run rẩy khi nhìn thấy mẹ Nữ hoàng trong bộ áo đen sì. Mái tóc của mẹ không được vấn lên mà xõa xuống thành những lọn dài ánh bạc quanh vai mẹ; vẻ đẹp của mẹ không hề thay đổi, mặc dù mặt mẹ tái mét như xác chết. Khi còn ở Lâu đài Xoáy ốc, cách đây đã lâu lắm rồi, mẹ đeo đầy đồ trang sức bằng ngọc; giờ thì trên bàn tay mảnh dẻ cũng như cánh tay trắng nhợt của mẹ không có vòng hay nhẫn gì hết. Nhưng cặp mắt của mẹ, cứng rắn và lạnh lẽo như hai viên đá quý, thì hút lấy cái nhìn của Taran và khiến cậu không rời mắt đi nổi.

Gwydion đã lao tới trước. Với một tiếng kêu Taran cũng chạy theo ông, gươm giơ cao. Eilonwy lùi lại và bám chặt lấy Achren.

“Hãy hạ vũ khí của các người xuống đi,” Achren ra lệnh. “Mạng sống của con bé phụ thuộc vào ta. Các người định lấy mạng ta ư? Nếu vậy thì nó cũng sẽ phải chết cùng với ta đấy.”

Achren đã chờ người ra khi nhìn thấy thanh gươm đen, nhưng không định tìm cách bỏ chạy. Thay vào đó, miệng mẹ lại cong lên như thoáng mỉm cười. Gwydion dừng lại và sầm soi nhìn mẹ. Rồi, một cách chậm rãi, mặt tối sầm lại vì giận dữ, ông tra Dyrnwyn lại vào bao.

“Hãy làm theo lệnh mẹ ta đi,” ông khẽ bảo Taran. “Ta e là Achren nói thật đấy. Ngay cả khi chết rồi mẹ ta vẫn có thể rất nguy hiểm.”

“Ngài đã tỏ ra khôn ngoan đấy, Ông hoàng Gwydion ạ,” Achren nhẹ nhàng nói. “Ngài chưa quên ta, cũng như ta chưa quên ngài. Ta cũng thấy tên Phụ-Chấn Lợn và gã ca sĩ hát rong xuẩn ngốc lẽ ra đã bị đem làm mồi cho lũ quạ từ lâu rồi mới phải. Hai tên kia thì có lẽ không biết ta rõ bằng các người, nhưng rồi chúng sẽ sớm biết thôi.”

“Hãy giải thoát cho Công chúa Eilonwy khỏi lời yểm chú của người ngay,” Gwydion nói. “Trả cô bé lại cho chúng ta và người sẽ có thể ra đi mà không bị cản trở gì hết.”

“Ông hoàng Gwydion thật là rộng lượng,” Achren trả lời với một nụ cười nhạo báng. “Ngài cho ta cơ hội chạy thoát một cách an toàn trong khi mỗi hiểm họa mà chính ngài đang gặp phải lại đáng sợ hơn cả. Ngài đã thật liều lĩnh ngay cả khi quyết định đặt chân đến Caer Colur này. Và giờ, khi tình cảnh của ngài đáng tuyệt vọng bao nhiêu thì lời nói của ngài lại càng mạnh bạo bấy nhiêu.” Ánh mắt mẹ dừng lại nhìn ông một lát. “Thật đáng tiếc là một người như ngài lại không chịu kết giao với ta và cùng ta cai trị khi có được cơ hội.”

“Giải thoát cho con bé ư?” Achren nói tiếp. “Không, Ông hoàng Gwydion ạ. Nó sẽ phục dịch ta đúng như ta đã định. Lời thần chú của ta không phải là những lời thần chú duy nhất ràng buộc nó. Ngài cũng biết dòng dõi của nó và dòng máu của các nữ pháp sư đang chảy trong huyết quản nó đấy. Caer Colur từ lâu đã chờ đợi Công chúa của nó trở về. Nó cất tiếng gọi con bé, và sẽ mãi mãi như thế, chừng nào các tảng đá vẫn còn chồng lên nhau. Đây là quyền thừa kế của con bé; ta không làm gì hơn ngoài việc giúp nó giành được điều đó.”

“Người đã ép cô ấy phải thừa kế nó!” Taran bật kêu lên. “Eilonwy không hề tự nguyện đi đến Caer Colur. Cô ấy cũng sẽ không tự nguyện ở lại đâu.” Nỗi tuyệt vọng đã nhận chìm sự thận trọng của cậu và cậu không thể ngăn mình bước về phía Eilonwy, cô đang tò mò nhìn cậu. Bàn tay của Gwydion đặt lên vai cậu đã giữ cậu lại.

“Có thật là nó không tự nguyện không?” Achren giơ tay lên và chỉ về phía góc phòng nơi có đặt một chiếc tủ cổ kính cao gần bằng Eilonwy. “Ta đã chỉ cho con bé thấy trong đó có gì,” Achren nói. “Tất cả mọi bảo bối thần diệu đều đang được cất giấu dành riêng cho nó. Những quyền năng mạnh hơn bất kỳ cái gì nó đã từng biết đang nằm trong tầm tay của nó. Các người định bắt nó quảng tất cả sang bên sao? Hãy để chính con bé cho các người câu trả lời của mình.”

Nghe Achren nói vậy, Eilonwy ngẩng đầu lên. Môi cô mấp máy, nhưng cô không nói gì. Lưỡng lự, cô nghịch nghịch sợi dây chuyền bạc đeo quanh cổ mình.

“Hãy nghe ta đây, Công chúa,” Achren hạ giọng nói nhanh. “Những kẻ kia sẽ tước mất của cô những tài sản cô được thừa kế, tước mất những phép thần mà cô có quyền được hưởng.”

“Ta là một Công chúa của Dòng họ Llyr,”

Eilonwy lạnh lùng nói. “Ta muốn có được những thứ thuộc về ta. Những kẻ kia là ai mà lại dám cướp mất chúng. Ta nhìn thấy kẻ đã làm ta hoảng sợ trong phòng ta. Hẳn tự nhận mình là một tên chần lộn. Những tên còn lại thì ta không biết.”

Tiếng kêu xé ruột của Gurgi vang vọng khắp gian Đại Sảnh. “Có, có, cô có biết chúng tôi mà! Ồ, có chứ! Xin đừng nói những lời khiến cho nhóm bạn đang buồn bã lại càng thêm đau đớn. Cô không thể quên được! Đây là Gurgi! Gurgi khiêm nhường và trung thành! Nó đang đợi để được phục vụ Công chúa thông thái đúng như nó vẫn luôn làm trước kia!”

Taran quay mặt đi. Nỗi đau đớn của con vật khốn khổ khiến cậu còn xót xa hơn cả nỗi đau của chính cậu. Achren, đang chăm chú ngắm nhìn Eilonwy, gạt đầu một cách hài lòng.

“Vậy chúng nên bị xử thế nào đây?” Achren hỏi cô. “Những kẻ muốn tìm cách tước đoạt tài sản kế thừa của một nàng Công chúa thì nên bị xử thế nào đây?”

Eilonwy nhú mày. Mắt cô nhìn lướt qua nhóm bạn. Mặc dù có vẻ bối rối và miễn cưỡng, cô vẫn quay sang Achren. “Chúng... chúng phải bị trừng phạt.”

“Cô ấy nói bằng giọng của người!” Taran giận dữ hét lên. “Bằng lời của người! Trong thâm tâm cô ấy không hề muốn làm hại chúng ta.”

“Người nghĩ vậy sao?” Achren đáp lại, nắm lấy cánh tay Eilonwy và chỉ về phía Magg đang nằm sóng soài trên nền đá và bị chàng ca sĩ giữ chặt. “Công chúa, một trong những người hầu cận trung thành của cô vẫn đang bị bọn đột nhập này giam giữ. Hãy bắt chúng thả y ra đi.”

Fflewddur, vẫn ngồi nguyên trên vai Magg, túm chặt lấy cổ tên Tổng quản hơn. Magg nhổ bọt và chửi thề trong khi chàng ca sĩ điên tiết lắc mạnh hắn. “Con nhện được huấn luyện của người là tù nhân của ta!” Fflewddur kêu lên. “Hắn và ta có món nợ chưa được thanh toán đã lâu rồi. Người có muốn hắn được trả lại nguyên vẹn không? Nếu có thì hãy để cho Công chúa Eilonwy đi với bọn ta.”

“Ta không cần phải đổi chác gì hết,” Achren trả lời. Mụ ra hiệu cho Eilonwy bằng một cử chỉ cộc lốc. Taran thấy khuôn mặt cô gái trở nên khắc nghiệt và tàn nhẫn; cô giơ tay lên, bàn tay xò ra, ngón tay chỉ về phía trước.

“Sẽ là tên nào nhỉ?” Achren hỏi. “Cái con vật đáng ghét dám tự gọi mình là người hầu cận của công chúa chẳng?”

Gurgi ngẩng đầu lên, bối rối và sợ sệt, trong khi Achren thì thào với Eilonwy mấy lời bằng một thứ ngôn ngữ kỳ lạ. Những ngón tay của cô gái hơi chuyển động. Mắt Gurgi mở lớn, kinh

ngạc như không tin nổi. Trong một khoảnh khắc nó đứng bất động, miệng há hốc và nhìn chăm chăm vào cô Công chúa. Bàn tay của cô, chỉ thẳng vào Gurgi đang ngập ngừng, bỗng căng ra. Với một tiếng la chói tai vì đau đớn, Gurgi cứng người lại và đưa tay lên ôm đầu.

Mắt Achren lóe lên vẻ thích thú. Mụ lại thì thầm thúc giục Eilonwy. Gurgi thét lên. Nó quay cuồng như điên, hai tay vẩy rối rít như để xua đi những kẻ tra tấn vô hình. Miệng không ngừng gào thét, nó nằm vật xuống sàn nhà, gập mình lại và lăn qua lăn lại. Taran và Gwydion chạy tới bên nó; nhưng con vật đang bị tra tấn đập vào họ và vùng vẫy trong nỗi đau đớn tột cùng, tựa như một con thú bị thương vậy.

Fflewddur đứng bật dậy. “Thôi đủ rồi!” anh ta kêu lớn. “Đừng làm hại Gurgi nữa! Người sẽ có được Magg. Hãy đem hắn về đi!”

Theo lệnh Achren, Eilonwy hạ tay xuống bên mình. Gurgi nằm thở hổn hển trên sàn đá. Toàn thân nó run lên với những tiếng nức nở. Nó ngẩng mái đầu bồm xồm bồm rồi lên, và Taran thấy mặt nó rùng rùng những giọt nước mắt không phải chỉ vì nỗi đau đớn thể xác mà nó vừa phải chịu đựng.

Một cách khó nhọc, con vật kiệt sức bò dậy trên hai bàn tay và đầu gối.

Gurgi lê tới trước một đoạn ngắn. Cặp mắt ướt đầm của nó hướng nhìn về phía Eilonwy. “Công chúa thông thái,” nó khẽ nói, “cô ấy không định làm cho cái đầu yếu ớt khốn khổ tràn ngập những cơn đau khủng khiếp đâu. Gurgi biết rõ mà. Nó sẽ tha thứ cho cô ấy.”

Trong lúc đó thì Magg, thấy mình đã thoát khỏi tay chàng ca sĩ, không bỏ phí chút thời gian nào mà liền bò ngay dậy và hối hả chạy tới bên cạnh Achren. Cuộc vật lộn của tên Tổng quản với Fflewddur đã khiến tên Tổng quản chịu thiệt hại nặng nề. Bộ y phục đẹp đẽ bị rách nhiều chỗ, mớ tóc rũ rượi của hắn ướt nhẹp xõa xuống trán, sợi xích phẩm hàm của hắn cũng cong queo méo mó cả. Tuy thế, một khi đã đến được bên Achren rồi, Magg khoanh tay lại và ngạo mạn vênh mặt lên; mắt hắn đầy vẻ thịnh nộ và căm thù, và Taran dám chắc là nếu được Achren ban cho phép thuật thì chỉ riêng cái nhìn của Magg thôi cũng đã đủ để khiến Fflewddur phải lăn lộn trong những cơn đau khủng khiếp hơn những gì Gurgi đã phải chịu nhiều.

“Rồi người sẽ phải trả giá đắt cho việc này đấy, tên chơi đàn hạc kia,” Magg quát. “Ta lấy làm mừng là ta đã không ra lệnh quật cho người một trận và tống cổ người đi khi ta nhìn thấy người lần đầu tiên; bởi vì giờ nó cho ta cơ hội treo cổ người bằng chính những sợi dây đàn của người trên tòa tháp cao nhất ở lâu đài của Rhuddlum. Và ta sẽ làm vậy, khi ta trở thành Chúa tể của Dinas Rhydnant.” “Chúa tể của Dinas Rhydnant ấy à!” Fflewddur thốt lên. “Một sợi xích của tên Tổng quản đã là quá sang cho người rồi.”

“Hãy run rẩy đi, tên chơi đàn hạc kia!” Magg cười khẩy. “Dinas Rhydnant là của ta. Nó đã được hứa dành cho ta. Và toàn bộ vương quốc nữa. Vua Magg! Vua Magg Vĩ Đại!”

“Vua Magg Giỏi Bọ thì có!” Chàng ca sĩ ném trả vào mặt hắn. “Achren đã hứa tặng cho người một vương quốc sao? Người còn không đáng được hưởng một cái buồng rửa bát nữa kia!”

“Những lời hứa của Achren chỉ là giả dối mà thôi,” Taran kêu lên. “Hãy đau buồn mà học lấy điều đó đi, Magg!”

Mụ Nữ hoàng trong chiếc áo đen mỉm cười. “Achren biết tặng thưởng cho những kẻ nào phục dịch bà ta, và bà ta cũng biết trừng phạt những kẻ dám thách thức mình nữa. Vương quốc của Magg sẽ trở thành một trong những vương quốc hùng cường nhất trên toàn xứ sở này. Và Cear Colur sẽ vươn lên huy hoàng hơn bao giờ hết. Gian Đại Sảnh của nó sẽ là ngai vàng quyền lực của toàn Prydain. Chích Chúa tể của Annvin cũng sẽ phải quỳ gối thần phục ta.” Giọng nói của Achren hạ xuống gần như thành một tiếng thì thào; một ngọn lửa lạnh giá bùng lên trên

gương mặt tái mét của mụ. Mắt mụ không còn nhìn vào nhóm bạn nữa mà đã vượt xa khỏi họ. “Arawn xứ Annuvín sẽ phải co rúm lại và cầu xin sự khoan dung của ta. Nhưng ngai vàng của hắn sẽ bị lật đổ. Chính ta, Achren, đã chỉ cho hắn những con đường bí mật để giành lấy quyền lực. Hắn đã phản bội ta và giờ hắn sẽ phải chịu sự báo thù của ta. Chính ta đã thống trị Prydain trước hắn và không kẻ nào dám nghi ngờ quyền lực của ta. Việc đó sẽ lại xảy ra. Và nó sẽ là như vậy đời đời.”

“Chuyện xưa đã kể về thời kỳ thống trị của người,” Gwydion gay gắt nói, “và về việc người bắt mọi trái tim và khối óc phải phục tùng người trong cảnh nô lệ như thế nào. Người tra tấn những ai không thần phục người; và với những kẻ chịu cúi đầu trước người thì cuộc sống cũng chẳng tốt đẹp hơn một cái chết chậm chạp là mấy. Ta cũng biết về những lễ huyết tể mà người đòi hỏi và sự thích thú của người khi nghe thấy tiếng kêu thét của các nạn nhân. Không, Achren, chuyện đó sẽ không xảy ra nữa đâu. Người nghĩ là cô gái này sẽ giúp người đạt đến điều đó hay sao?”

“Nó sẽ làm theo lệnh ta,” Achren đáp lại, “chắc chắn như thể ta đang cầm trái tim còn đang đập của nó trong tay ta vậy.”

Mắt Gwydion lóe lên. “Những lời nói của người chỉ là hảo huyền mà thôi, Achren. Người không đánh lừa ta được đâu. Người định tìm cách thống trị nhờ vào Công chúa Eilonwy ư? Những quyền phép mà cô ấy có thể điều khiển vẫn còn đang ngủ yên. Người không có cách nào để đánh thức chúng được.”

Mặt Achren tím bầm và mụ lùi lại như thể vừa bị đánh. “Người nói quá tầm hiểu biết của mình rồi đấy.”

“Ồ, không, không phải thế đâu!” Rhun kêu lên, từ nãy đến giờ cậu ta vẫn đứng nghe một cách sững sờ. Chàng Hoàng tử đảo Mona đối mặt với Achren vẻ đắc thắng. “Quyền sách! Quả cầu vàng! Chúng ta đã có được chúng và chúng ta sẽ không bao giờ chịu giao nộp chúng đâu!”

Chương XVIII: QUẢ CẦU PELYNLRYN VÀNG

“Hoàng tử Rhun! Im đi!” Lời cảnh báo của Taran được thốt ra quá muộn. Bản thân Rhun cũng đã nhận ra mình lỡ lời và vội đưa tay lên bịt miệng; khuôn mặt tròn của cậu ta đầy vẻ thất đảm và cậu ta luống cuống nhìn quanh. Gwydion đứng lặng yên, gương mặt dãi dầu mưa nắng của ông tái xanh và căng thẳng; thế nhưng cái nhìn của ông hướng về phía chàng Hoàng tử bất hạnh của đảo Mona không có vẻ trách cứ mà chỉ là buồn rầu. Hai vai Hoàng tử Rhun rũ xuống; cậu ta cúi gục đầu và đau khổ quay đi.

Trước lúc Rhun buột mồm, trong khi Gwydion còn đang nói, Taran đã thấy một chút sợ hãi thoáng hiện trên mặt Achren. Giờ nó đã biến mất và đôi môi mụ nở một nụ cười xảo quyết.

“Ngài nghĩ là ta muốn giấu không cho ngài biết sự thật hay sao, hỡi Ông hoàng Gwydion?” Mụ nói. “Ta biết cuốn sách thần chú đã biến khỏi Caer Colur và từ lâu ta đã tìm kiếm nó. Quả cầu Pelyndryn Vàng đã bị ném đi hoặc đã bị chính Công chúa làm mất. Quả thực, để kế hoạch của ta có thể hoàn thành được thì chỉ còn thiếu những vật này mà thôi. Xin hãy đón nhận lời tạ ơn của ta, Ông hoàng Gwydion,” Achren nói tiếp. “Ngài đã giúp cho ta khỏi phải làm một cuộc lục soát buồn tẻ. Hãy miễn cho bản thân mình phải chịu đau đớn và dâng chúng vào tay ta đi. Ngay bây giờ!” mụ gay gắt ra lệnh. “Trao chúng cho ta ngay.”

Giọng Gwydion vang lên kiên quyết và từng lời của ông được thốt ra hết sức cẩn thận, chậm rãi. “Đúng như Hoàng tử đảo Mona đã nói. Chúng ta đã tìm thấy cuốn sách thần chú và quả cầu có ánh sáng khiến các dòng chữ hiện ra. Nhưng cũng như hoàng tử đã nói; người sẽ không bao giờ có được chúng.”

“Không ư?” Achren hỏi lại. “Cũng chỉ đơn giản như vươn tay ra lấy mà thôi.”

“Chúng không nằm trong tay chúng ta,” Gwydion trả lời, “mà được giấu kín và xa ngoài tầm tay của người.”

“Cả điều đó cũng có thể được sửa chữa lại một cách dễ dàng,” Achren nói. “Có vô số cách khiến cho những cái lưỡi phải động đậy và những bí mật sâu kín nhất được nói to lên.” Mụ liếc nhìn Hoàng tử Rhun. “Hoàng tử đảo Mona đã tự nói thậm chí còn không cần đến lời giục giã của ta. Có lẽ Hoàng tử sẽ nói tiếp.”

Rhun chớp mắt và khó nhọc nuốt khan, nhưng cậu ta can đảm đối mặt với Achren. “Nếu người nghĩ đến chuyện tra tấn ta,” cậu ta nói, “thì xin cứ việc thử. Sẽ rất thú vị khi xem người khám phá được những gì, vì ngay cả ta cũng không hề biết quả Pelyndryn ở đâu cả.” Cậu ta hít một hơi thật sâu và nhắm nghiền mắt vào. “Đấy. Cứ làm đi.”

“Xin hãy giao tên chơi đàn hạc cho tôi, thưa Lệnh bà Achren,” Magg hăm hở nói, trong khi Ffleuddur vươn người đứng thẳng lên và nhìn thẳng vào y vẻ thách thức. “Với âm nhạc của tôi thì hẳn sẽ hát hay hơn nhiều so với khi hát cùng cây đàn hạc của hẳn.”

“Hãy ngậm miệng lại, Tổng quản,” Achren quát. “Trước khi ta xử chúng xong thì chúng sẽ tự nguyện khai ra ngay.”

Bàn tay Gwydion chộp lấy chuôi thanh gươm đen. “Không được làm hại bất kỳ người bạn đồng hành nào của ta,” ông nói lớn. “Nếu người làm vậy thì ta sẽ đánh bại mi bằng mọi giá.”

“Ta cũng thề như vậy!” Achren đáp lại. “Nếu các người tìm cách chống trả lại ta thì con bé sẽ chết ngay lập tức!” Mụ hạ thấp giọng xuống. “Vậy là chúng ta đối mặt với nhau, Gwydion, sự

sống chọi lại sự sống và cái chết chọi lại cái chết. Người sẽ chọn cái nào?”

“Nếu họ đã lấy quả cầu của tôi,” Eilonwy nói, “thì họ phải trả lại nó. Nó không thể nằm trong tay người lạ được.”

Taran không thể ghìm nổi tiếng kêu đau đớn khi nghe Eilonwy thốt ra những lời ấy. Achren, vốn đang ngắm kỹ khuôn mặt của từng người trong nhóm, liền quay phắt sang cậu.

“Điều này không khiến người vui vẻ cho lắm, tên Phụ-Chăn Lợn a,” mụ khế nói. “Người đau khổ vì bị con bé gọi là người lạ. Điều đó đâm vào lòng người tàn nhẫn hơn cả một mũi dao, phải không? Đau đớn hơn cả những cực hình mà con vật kinh tởm ở dưới chân người đã phải chịu. Con bé sẽ mãi mãi như vậy bởi vì ta đã ra lệnh như vậy. Nhưng ta có thể trả lại cho nó ký ức về người. Liệu quả cầu vàng có phải là một cái giá quá đắt không? Hay một cuốn sách thần chú mà đối với người là vô nghĩa?” Achren lại gần Taran hơn, mắt nhìn chăm chăm vào cậu. Giọng mụ đã biến thành một tiếng thì thầm; những lời của mụ, dường như chỉ có cậu nghe được, đang vẩn vút quanh tim cậu. “Một tên Phụ-Chăn Lợn thì quan tâm gì đến việc ta hay ai khác cai trị Prydain kia chứ? Ngay cả Ông hoàng Gwydion cũng không thể ban cho người điều người mong ước nhất; thật ra, ông ta chỉ có thể đem đến cái chết của con bé mà thôi. Nhưng ta có thể cho người cả cuộc sống của nó. Phải, đó là món quà mà chỉ một mình ta mới có thể ban tặng.

“Và còn nữa, còn nhiều hơn nữa,” Achren thì thầm. “Với ta, Công chúa Eilonwy sẽ có thể trở thành một nữ hoàng. Nhưng ai sẽ là đức vua của con bé nhỉ? Người muốn ta giải thoát cho nó để rồi nó phải thành hôn với một gã Hoàng tử ngu ngốc hay sao? Phải, Magg đã kể với ta là nó sẽ được hứa hôn với con trai của Rhuddlum.

“Khi ấy thì chuyện gì sẽ xảy ra với một tên Phụ-Chăn Lợn đây? Giành lại nàng Công chúa chỉ để rồi lại để mất cô ta cho kẻ khác ư? Chẳng phải đó là những ý nghĩ trong đầu người sao, Taran xứ Caer Dallben? Người cũng hãy nghĩ đến điều này nữa, đó là Achren sẽ dùng ơn huệ để đáp lại ơn huệ.”

Cái nhìn của Achren xuyên qua cậu như những mũi dao găm và đầu Taran quay cuồng. Cậu gần như nức nở, cố gắng một cách vô ích để bịt chặt tai mình lại trước những lời thì thầm, và vùi mặt vào hai bàn tay.

“Hãy nói cho ta biết đi,” giọng nói của Achren tiếp tục. “Quả cầu Pelyndryn Vàng - nó đang được giấu ở đâu...”

“Người sẽ có được điều người đòi hỏi!”

Trong một thoáng Taran đã ngỡ đó là giọng nói của chính mình vừa thốt lên, bất chấp mọi quyết tâm giữ im lặng của cậu. Thế rồi cậu há hốc miệng ra vì kinh ngạc.

Những lời ấy là do Gwydion thốt ra.

Ông hoàng của Dòng họ Don đứng đó với mái đầu xám như lông sói ngẩng cao, mắt ông tóe lửa, và mặt ông hiện lên vẻ thịnh nộ mà Taran chưa bao giờ thấy. Giọng nói của người chiến binh vang lên đầy khắc nghiệt và lạnh lùng trong gian Đại sảnh nghe thật đáng sợ, và Taran run rẩy trước âm thanh ấy. Achren giật thót mình.

“Người sẽ có được điều người đòi hỏi,” Gwydion lại nói lớn. “Quả cầu Pelyndryn Vàng và cuốn sách thần chú được chôn ở bức tường đổ gần cánh cổng, nơi chính tay ta đã đặt chúng.”

Achren im lặng một hồi lâu, rồi mắt mụ nheo lại. “Người định đánh lừa ta sao, Gwydion?” Mụ lẩm bẩm nói qua hai hàm răng nghiến chặt. “Nếu không đúng như lời người nói thì Công chúa Eilonwy sẽ không thể sống thêm một phút nào nữa đâu.”

“Chúng đang nằm trong tầm tay của ngươi,” Gwydion trả lời. “Ngươi lại chần chừ không muốn giành lấy chúng ư?”

Achren ra hiệu cho Magg bằng một cử chỉ cắt ngắn. “Đem chúng về đây,” mụ ra lệnh. Tên Tổng quản vội chạy ra khỏi gian Đại Sảnh và Achren lại quay về phía Gwydion. “Hãy coi chừng, Ông hoàng của Dòng họ Don a,” mụ khẽ nói, giọng khàn khàn. “Đừng có động đến thanh gươm của ngươi. Đừng tiến một bước nào về phía chúng ta.” Gwydion không đáp. Taran và nhóm bạn đứng bất động, không nói nên lời.

Magg đã quay trở lại gian Đại Sảnh. Khuôn mặt vàng bủng của y giật giật vẻ phẫn khích trong khi y đắc thắng dâng cao quả cầu Pelyndryn Vàng. Y hỗn hển chạy tới bên Achren. “Đúng như vậy!” Y kêu lên. “Chúng thuộc về chúng ta rồi.”

Achren giật lấy hai vật ấy từ tay y. Quả cầu vàng mờ xỉn như chì, vẻ đẹp của nó đã biến mất. Mụ thèm khát nắm chặt nó; mắt mụ lóe lên; và nụ cười của mụ để lộ ra những đầu răng trắng nhọn. Mụ đứng đó một hồi lâu như không muốn phải rời bỏ những báu vật mà mụ đã truy lùng, rồi đặt chúng vào tay Eilonwy.

Magg gần như điên lên vì nóng ruột và háo hức. Y túm lấy sợi xích bạc của mình bằng những ngón tay co quắp, trong khi má y giật giật và lòng tham đốt cháy cặp mắt ti hí của y. “Vương quốc của ta!” Y kêu lên bằng giọng the thé. “Của ta! Nó sẽ sớm là của ta!”

Achren quay ngoắt lại và khinh bỉ nhìn hắn. “Im đi! Một vương quốc ư, tên gốc xu nịnh hèn hạ kia? Hãy lấy làm biết ơn là ngươi vẫn còn giữ được tính mạng của mình đấy.”

Miệng Magg há hốc ra và mặt y hóa thành màu pho mát mốc trước những lời của Achren. Nghệt thở vì vừa kinh hoàng vừa điên giận, hắn co rúm lại trước cái nhìn hăm dọa của Achren.

Cuốn sách thần chú nằm mở ra trên bàn tay xòe rộng của Eilonwy. Cô đã đón lấy quả cầu Pelyndryn Vàng và đang tò mò ngắm nhìn nó. Ở sâu trong lòng quả cầu một tia sáng bé xíu tựa như một bông tuyết rực lửa xoay tít đang thành hình. Cô nhíu mày, và một vẻ kỳ lạ hiện lên trên mặt cô. Trong khi Taran kinh hoàng đứng nhìn, Eilonwy bỗng run lên bần bật, đầu cô lắc lư từ bên nọ sang bên kia như thể đang bị đau. Mắt cô mở to ra trong một thoáng và cô có vẻ như sắp sửa cất tiếng nói. Nhưng giọng nói của cô không hơn gì một tiếng thở hỗn hển. Tuy nhiên, trong khoảnh khắc thoáng qua ấy, Taran thấy dường như cô đã lấy lại được chút ký ức lơ mờ nào đó về bản thân mình. Có phải cô đã tuyệt vọng cố gọi tên cậu hay không? Cô gái lão đạo như thể bị giằng xé bởi những sức mạnh khủng khiếp đang cuồn cuộn trào lên bên trong cô. “Hãy đọc những lời thần chú lên đi!” Achren ra lệnh.

Từng chút từng chút một, ánh sáng của quả cầu Pelyndryn Vàng càng thêm chói lọi. Khắp quanh gian Đại Sảnh một tiếng thì thảo yếu ớt khó hiểu nổi lên, như thể ngọn gió bỗng dừng cất tiếng và đang thúc giục, đồ dành, ra lệnh. Dường như chính những viên đá của Caer Colur cũng đã cất lên tiếng nói.

“Nhanh lên! Nhanh lên!” Achren kêu lớn. Lòng trào lên hy vọng, Taran nhận ra rằng Eilonwy đang vật lộn chống lại tất cả những gì khổng chế cô. Cô gái đang đau đớn thoát ra khỏi mọi sự đe dọa của Achren, nhưng cũng nằm ngoài mọi sự giúp đỡ của nhóm bạn.

Thế rồi, bất thành linh, trận chiến đấu đơn độc của cô dừng lại. Taran tuyệt vọng kêu lên một tiếng trong khi Eilonwy giơ quả cầu rực sáng lên và nhanh chóng đưa nó đến gần những trang giấy trắng.

Quả cầu Pelyndryn Vàng tỏa sáng rực rỡ hơn bao giờ hết và Taran phải đưa tay lên che mặt. Ánh sáng tràn ngập cả gian Đại Sảnh. Gurgi nằm vật xuống sàn quặp hai cánh tay lông lá lên ôm đầu. Cả nhóm bạn khiếp sợ lùi lại.

Bỗng nhiên Eilonwy ném cuốn sách xuống sàn đá. Từ những trang giấy một đám mây đỏ rực bốc lên và lan ra thành bức tường lửa liếm lên cả mái vòm của gian Đại Sảnh. Ngay cả khi cuốn sách thần chú bị ngọn lửa của chính nó thiêu rụi, thì đám lửa vẫn không tàn đi mà trái lại còn bốc lên cao hơn, gầm rú và kêu răng rắc, không còn giữ màu đỏ nữa mà đã chuyển thành màu trắng rực chói lòa. Những trang giấy đã quắt lại cuộn xoáy thành một cơn lốc rực lửa nhảy múa giữa lòng đám cháy sáng chói, và đúng lúc ấy, những tiếng thì thầm của Caer Colur rên lên tiếng kêu bại trận. Những tấm màn đỏ rực che chỗ góc tường bị thổi tung lên và cột lửa uốn éo liếm tới chỗ chúng. Giờ quyển sách đã hoàn toàn biến mất, nhưng ngọn lửa vẫn cuộn lên và không hề bị dập tắt.

Achren đang gào thét, gào thét trong cơn thịnh nộ và điên cuồng, mặt mụ méo mó cả đi vì nỗi giận dữ tuyệt vọng. Vẫn còn nắm chặt quả cầu Pelyndryn Vàng trong tay, Eilonwy khuyu xuống và gục ngã.

Chương XIX: CƠN LŨ

Gwydion nhảy tới trước. “Mọi quyền lực của người đã biến mất rồi, Achren!” Ông quát lên. Mụ Nữ hoàng mặt tím bầm lao đảo một lát, rồi quay đi và vừa gào thét vừa chạy khỏi gian Đại Sảnh. Taran chạy tới bên Eilonwy và bắt chấp đám lửa, cố nâng tấm thân mềm nhũn của cô dậy. Gwydion chạy theo hòng bắt kịp Achren. Chàng ca sĩ lao theo họ, grom tuốt ra. Magg đã biến mất. Gurgi và Hoàng tử Rhun vội lại giúp Taran. Chỉ một lát sau Fflewddur đã quay trở lại. Mặt anh tái mét.

“Con nhện già đang định dìm chết chúng ta đấy!” Anh ta hét lên. “Magg đã mở cánh cửa đập ngăn biển ra rồi!”

Trong khi chàng ca sĩ kêu lớn thì Taran nghe thấy tiếng sóng ầm ầm xô tới. Cả Caer Colur run rẩy. Vác Eilonwy vẫn còn bất tỉnh lên vai, cậu loạng choạng treo qua một ô cửa sổ đã sụp xuống. Quác đang điên cuồng lượn tròn bên trên những ngọn tháp. Fflewddur giục giã nhóm bạn băng về phía cổng lâu đài, ở đó họ vẫn còn hy vọng lấy được con thuyền. Taran đi theo anh ta, chỉ để rồi phải tuyệt vọng nhìn thấy những cánh cổng nặng nề bọc sắt đã gần như bị làn nước cuộn cuộn kéo giật ra khỏi các tấm bản lề. Bị đập vỡ, chúng đã đổ nhào về phía trong và dòng thủy triều ngầu bọt ào ào xô tới hòn đảo như một con dã thú đang đói khát.

Bên ngoài những bức tường, trên đỉnh một ngọn sóng đang dâng lên là con tàu của Achren, cột buồm xiêu vẹo và những cánh buồm bay phàn phật. Những tên lính còn sống sót đang bám chặt lấy mạn con tàu đang chao đảo và tranh nhau trèo lên boong. Ở mũi tàu là Magg, mặt nhăn nhúm lại vì căm tức, nắm tay dứ dứ về phía pháo đài đang đổ sập. Con thuyền của Gwydion đã bị sóng đánh nát, xoay tít giữa dòng lũ, và Taran biết rằng mọi hy vọng chạy thoát cũng đã tan theo nó.

Các bức tường thành phía ngoài đã sụp xuống dưới sức mạnh của sóng biển. Từng tảng đá rung lên và bửa ra. Các ngọn tháp của Caer Colur chao đảo, mặt đất quay cuồng dưới chân Taran.

Tiếng Gwydion vang lên át cả những tiếng đổ vỡ ầm ầm. “Hãy tự cứu lấy mình đi! Caer Colur đã bị phá hủy rồi! Nhảy tránh các bức tường ra, không thì chúng sẽ đè bẹp các bạn đấy!”

Taran nhìn thấy Ông hoàng của Dòng họ Don đã trèo lên đồng đá cao nhất trên bờ đê nơi Achren cũng đã chạy tới. Ở đó, Gwydion cố gắng kéo mụ thoát khỏi những tảng đá đang đổ sập, nhưng mụ đánh đập và cào vào mặt ông. Những tiếng kêu gào và nguyên rửa của mụ như xuyên thấu cả tiếng ầm ầm của những con sóng đang xô tới. Gwydion loạng choạng ngã ra trong khi bờ đê sụp xuống.

Bức tường chắn điều tàn cuối cùng cũng đã đổ sập. Một tường nước gào thét xô đến che kín cả bầu trời. Taran ôm chặt Eilonwy vào mình. Dòng lũ cuốn họ đi và dìm họ xuống. Những bọt nước mặn chát khiến cậu nghẹt thở và cơn thủy triều xô đập tàn nhẫn suýt nữa kéo cô gái đang bất tỉnh ra khỏi tay cậu. Cậu vùng vẫy ngoi lên trong khi hòn đảo tách ra làm đôi và lại chìm xuống trong một xoáy nước đang tóm lấy cậu. Ôm chặt lấy Eilonwy, Taran bơi ra xa xoáy nước chỉ để rồi lại trở thành con mồi của những con sóng lớn đá tung cậu lên tựa như một đàn ngựa hoang.

Cậu bơi giữa hai ngọn sóng trong khi mặt biển vắt kiệt sức lực và hơi thở của cậu. Tuy thế, cậu vẫn còn hy vọng, bởi vì dường như những ngọn sóng lớn đầu trắng xóa đang đẩy cậu và gánh nặng éo lá của cậu vào gần bờ hơn. Choáng váng và gần như bị mù vì những ngọn sóng ngả màu xanh-đen, Taran thoáng nhìn thấy một dải bờ biển mờ mờ và một vụng nước nông. Cậu yếu ớt đập bên cánh tay để không của mình. Nhưng trong cố gắng cuối cùng này, tấm thân kiệt

quê của cậu đã phụ lòng cậu và cậu chìm vào bóng tối.

Taran tỉnh giấc dưới một bầu trời xám xịt. Tiếng gầm gừ trong tai cậu không phải là tiếng sóng. Hai con mắt vàng to tướng đang nhìn vào mắt cậu. Tiếng gầm gừ vang lên to hơn. Một hơi thở nóng phả vào mặt cậu. Khi Taran nhìn được rõ hơn, cậu thấy hàm răng nhọn hoắt và cặp tai có túm lông mọc trên đỉnh. Cậu bối rối nhận ra mình đang nằm ngửa và Llyan đang đứng phía trên cậu với một bàn chân có nệm thịt khổng lồ đặt lên ngực cậu. Cậu hốt hoảng thét lên và vùng vẫy cố thoát ra.

“Chào, chào!” Hoàng tử Rhun giờ đang cúi xuống nhìn cậu, một nụ cười toe toét trên khuôn mặt tròn xoe của cậu ta. Bên cạnh cậu ta là Fflewddur. Chàng ca sĩ, cũng như Rhun, ướt sũng như chuột lột và đầm bùn, những dải rong biển nhỏ nước tong tong rủ xuống lòng thông từ mái tóc vàng của anh ta.

“Bình tĩnh lại nào,” Fflewddur nói. “Llyan không định làm hại cậu đâu. Nó chỉ muốn tỏ ra thân thiện thôi, mặc dù đôi khi nó có những cách khá là kỳ lạ để thể hiện điều đó.” Anh ta vỗ vỗ cái đầu kéch sù của con mèo và gãi gãi bên dưới bộ hàm mạnh mẽ của nó. “Đi nào, Llyan,” anh ta dỗ dành, “ngoa nào. Đừng đứng lên mình bạn tao nữa; cậu ấy chưa chịu nổi chuyện đó đâu. Hãy tỏ ra ngoan ngoãn và rồi tao sẽ chơi cho mày nghe một đoạn nhạc ngay khi nào những sợi dây đàn của tao khô.”

Fflewddur lại quay sang Taran. “Chúng ta phải cảm ơn Llyan vì rất nhiều chuyện đấy. Thật ra là vì tất cả mọi chuyện thì đúng hơn. Nó đã lôi chúng ta từ dưới biển lên sau khi chúng ta bị sóng đánh dạt. Nếu nó không làm thế thì tôi e là chúng ta vẫn còn đang ở dưới nước cả.”

“Quả là đáng kinh ngạc,” Hoàng tử Rhun xen vào. “Tôi đã dám chắc là tôi sẽ bị chết đuối, và điều kỳ lạ nhất là tôi không thể nhận thấy sự thay đổi nào cả!”

“Còn tôi thì có giật mình một cú khi tỉnh dậy và thấy Llyan đang ngồi bên cạnh,” Fflewddur nói. “Nó giữ cây đàn hạc của tôi giữa hai bàn chân, như thể nó hết sức nóng lòng đợi tôi thức dậy và lại chơi tiếp vậy. Con mèo này quả là mê tiếng đàn của tôi đến phát điên! Đó chính là lý do tại sao nó lại bám theo chúng ta đến tận đây. Và, nhân danh Belin Vĩ Đại, tôi rất mừng vì nó đã làm thế! Nhưng tôi nghĩ là cuối cùng nó cũng đã hiểu được, làm việc gì cũng phải đúng nơi và đúng lúc cả. Thật tình, nó đã tỏ ra khá dịu dàng,” anh ta nói thêm, khi Llyan bắt đầu dụi đầu vào anh ta một cách hăng hái đến nỗi chàng ca sĩ gần như không đứng vững nổi nữa. “Thế còn những người khác đâu?” Taran lo lắng ngắt lời anh ta.

“Quac thì tôi sợ là không thấy đâu cả. Gurgi đã đi tìm gỗ vụn để nhóm lửa rồi,” chàng ca sĩ trả lời. “Con vật khốn khổ, nó vẫn còn sợ Llyan. Nhưng rồi nó sẽ quen với con mèo thôi. Chính tôi cũng đã bắt đầu thấy mến nó rồi đấy. Không phải lúc nào cũng có thể tìm được một thánh giả nồng nhiệt đến vậy, và tôi nghĩ là tôi sẽ giữ nó lại. Hay là,” anh ta thêm vào, trong khi Llyan dụi những sợi râu của mình vào cổ anh ta và túm lấy chàng ca sĩ bằng hai bàn chân mạnh mẽ của nó, “có lẽ tôi nên nói ngược lại thì hơn.”

“Thế còn Eilonwy, còn Gwydion thì sao?” Taran nôn nóng.

Cái nhìn của chàng ca sĩ sập xuống. “À, phải,” anh ta lẩm bẩm, “họ đang ở đây. Gwydion đã cố làm tắt cả những gì ông ấy có thể.”

Với nỗi lo ngại mỗi lúc một tăng, Taran lão đảo đứng dậy. Đằng sau một đồng đá khuất gió, Gwydion đang quỳ bên hai thân hình. Taran loạng choạng đi ngang qua bờ cát. Gwydion ngẩng lên nhìn cậu, mặt ông đầy vẻ lo âu.

“Eilonwy còn sống,” ông nói, trả lời câu hỏi trong mắt Taran. “Ta không thể nói gì hơn thế được. Ta chỉ biết điều này mà thôi: Achren không còn giam cầm cô bé được nữa.”

“Vậy là Achren...Achren đã chết rồi ạ?” Taran hỏi. Cậu nhìn chăm chăm vào thân hình quần trong tấm áo choàng đen.

“Achren cũng còn sống,” Gwydion đáp, “mặc dù mù đã nằm giữa sự sống và cái chết một hồi lâu. Nhưng quyền lực của mù giờ đã bị phá hủy rồi. Đây chính là lời giải đáp cho câu đố, tuy thế ta không hề hay biết về nó cho đến khi ta đứng trước mặt mù trong gian Đại Sản. Mới đầu thì ta không chắc chắn lắm. Khi ta hiểu rằng mù sẽ thật sự chịu chết trước khi thả Eilonwy, thì ta biết rằng mù chỉ còn làm chủ được một số phép thuật sơ đẳng nhất trong số các phép thuật của mình. Ta đã đọc được điều đó trong mắt mù và trong giọng nói của mù nữa. Quyền lực của mù đã dần dần suy yếu kể từ khi mù tuyệt giao với Chúa tể của Annuvin.

“Những câu thần chú của Caer Colur là hy vọng cuối cùng của mù. Giờ chúng đã biến mất và Caer Colur đã nằm dưới đáy biển,” Gwydion nói thêm. “Chúng ta không cần phải khiếp sợ Achren nữa.”

“Cháu vẫn sợ mù ta,” Taran nói, “và cháu sẽ không quên Caer Colur. Achren đã nói với cháu sự thật,” cậu khe khẽ nói tiếp. “Cháu không đủ sức lắng nghe mù ta thêm nữa. Cháu đã sợ là cháu sẽ khai ra nơi cất giấu quả cầu Pelyndryn - và mong là ngài sẽ giết cháu đi trước khi cháu làm thế. Vậy mà,” Taran thêm vào vẻ bối rối, “chính ngài lại là người lên tiếng.”

“Đó là điều mạo hiểm mà ta phải làm,” Gwydion trả lời. “Ta đã ngờ ngợ đoán được bản chất của quả cầu; bởi vì chỉ một mình nó mới có thể làm những câu thần chú hiện ra thì cũng chỉ một mình nó mới phá hủy được chúng. Chỉ khi ấy Eilonwy mới có thể được tự do. Cô bé đã phải trả giá như thế nào thì ta không thể biết chắc. Than ôi, cô bé đã phải chịu những nỗi đau đớn khủng khiếp và sâu xa, có lẽ quá nhiều nữa là đằng khác.”

“Chúng ta có nên đánh thức cô ấy dậy không?” Taran thì thầm.

“Đừng đụng vào cô bé,” Gwydion nói. “Cô bé phải tự mình tỉnh dậy. Chúng ta chỉ có thể chờ đợi và hy vọng mà thôi.”

Taran cúi đầu xuống. “Cháu sẵn sàng đánh đổi cả tính mạng của mình để gìn giữ cô ấy khỏi mọi nguy hiểm, và giờ cháu cũng sẵn sàng đánh đổi nó để miễn cho cô ấy chuyện này.” Cậu mỉm cười chua chát. “Achren đã hỏi rằng chuyện gì sẽ xảy ra với một tên Phụ-Chăn Lợn. Đó chính là câu hỏi mà cháu cũng thường tự hỏi bản thân mình. Giờ thì cháu đã thấy rằng cuộc đời của một tên Phụ-Chăn Lợn thì chẳng có ích lợi hay tầm quan trọng nào hết. Thậm chí đem nó ra dâng cho một người nào đó cũng chẳng được tích sự gì.”

“Hoàng tử Rhun sẽ phản đối lời cháu đấy,” Gwydion đáp. “Nếu không có cháu thì cậu ta dễ đã lang thang đi lạc và bị nguy đến tính mạng rồi.”

“Cháu đã thề với Vua Rhuddlum,” Taran trả lời. “Cháu đã không thất ước.”

“Và nếu cháu không thề,” Gwydion hỏi, “thì chẳng phải là cháu sẽ vẫn làm như vậy hay sao?”

Taran im lặng một hồi lâu, rồi cậu gật đầu. “Phải, cháu tin là cháu sẽ vẫn làm vậy. Cháu bị ràng buộc không chỉ bởi lời thề của mình. Anh ta cần sự giúp đỡ của cháu, cũng như cháu cần sự giúp đỡ của anh ta.” Cậu quay sang Gwydion. “Cháu cũng nhớ cái ngày mà một Ông hoàng của

Dòng họ Don đã giúp đỡ một chú bé Phụ-Chăn Lợn ngốc nghếch. Chẳng lẽ bây giờ một tên Phụ-Chăn Lợn giúp đỡ một chàng Hoàng tử lại không thích hợp ư?”

“Cho dù là Hoàng tử hay là Phụ-Chăn Lợn,” Gwydion nói, “thì đó vẫn là cung cách của những con người chân chính. Số mệnh của mọi người đều được đan cài vào với nhau, và ta không thể

gạt số mệnh của bất kỳ người nào sang bên cũng như không thể gạt số mệnh của chính mình sang bên vậy.”

“Và ngươi, Ông hoàng Gwydion,” giọng nói của Achren vang lên, “đã đặt lên ta một số mệnh thật tàn nhẫn.”

Mụ đàn bà mặc áo choàng đen đã ngồi dậy. Achren bám lấy những tảng đá để cố đứng lên. Khuôn mặt mụ ta, bị che khuất một nửa dưới chiếc mũ trùm, hốc hác co rúm lại và môi mụ tái nhợt. “Cái chết sẽ là một điều nhân từ đối với ta. Tại sao ngươi lại từ chối không trao nó cho ta?”

Taran lùi lại trong khi mụ Nữ hoàng đã từng một thời cao ngạo ngẩng cao đầu lên. Trong một thoáng cậu nhìn thấy mắt mụ lại bùng lên ngọn lửa ngạo mạn và giận dữ.

“Ngươi đã tiêu diệt ta, Gwydion,” mụ thét lên. “Ngươi mong là ta sẽ quỳ sụp xuống dưới chân ngươi ư? Có phải là mọi quyền lực của ta đều đã biến mất chẳng?” Achren cất tiếng cười cay độc. “Ta vẫn còn lại một phép thuật cuối cùng.”

Đúng lúc đó Taran mới thấy mụ đang cầm trong tay một cành gỗ mục đã dãi dầu mưa nắng. Mụ giương cao nó lên và Taran há hốc miệng khi thấy nó nhòe đi và tỏa sáng lấp lánh trong tay mụ. Đột nhiên thế chỗ nó là một con dao găm.

Với một tiếng thét đặc thảng Achren lao nó vào ngực mình. Gwydion nhảy tới bên mụ và túm lấy cổ tay mụ. Achren vùng vẫy vật lộn với ông trong khi ông giật lưỡi dao ra khỏi tay mụ. Con dao lại trở thành cành củi mục như trước, Gwydion bẻ nó ra làm đôi rồi quẳng đi. Achren nức nở khụy xuống bãi cát.

“Mọi phép thuật của ngươi lúc nào cũng là phép thuật của cái chết,” Gwydion nói. Ông quỳ xuống và nhẹ nhàng đặt một bàn tay lên vai mụ. “Hãy tìm kiếm sự sống, Achren ạ.”

“Chẳng còn cuộc sống nào dành cho ta ngoài cuộc sống của kẻ bị ruồng bỏ,” Achren kêu lên, quay ngoắt đi. “Hãy để ta yên.”

Gwydion gật đầu. “Hãy tự tìm đường của mình đi, Achren,” ông dịu dàng nói. “Nếu nó dẫn ngươi đến Caer Dallben, thì hãy biết điều này: Dallben sẽ không đuổi ngươi đi đâu.”

Mây đã kéo đến nặng trĩu cả bầu trời; và mặc dù mới quá trưa một chút, những vách đá cao vươn lên dọc bờ biển như đã nhuộm ánh chiều tím ngắt. Gurgi đã nhóm một đồng lửa bằng củi rêu và nhóm bạn lặng lẽ ngồi bên Eilonwy vẫn đang ngủ say. Cách xa một quãng ở khoảng dưới của bãi cát, Achren quẩn mình trong chiếc áo choàng, ngồi phủ phục một mình, bất động.

Suốt cả sáng hôm ấy, Taran đã không rời Eilonwy. Sợ rằng có thể cô sẽ không bao giờ tỉnh dậy, và cũng sợ rằng cô sẽ tỉnh dậy mà vẫn là một người xa lạ với mình, cậu không hề nghỉ ngơi mà vẫn tiếp tục canh chừng cô dù mệt mỏi. Ngay cả Gwydion cũng không thể đoán được những bùa phép đã hãm hại cô còn kéo dài bao lâu.

“Đừng mất can đảm,” Gwydion nói. “Cô bé ngủ được là rất tốt, điều đó sẽ chữa lành cho tinh thần của cô bé hơn bất kỳ thứ thuốc nào ta có thể cho cô ấy uống.”

Eilonwy khẽ cựa mình. Taran giật mình đứng phắt dậy. Gwydion đặt một bàn tay lên cánh tay cậu và nhẹ nhàng kéo cậu lại. Mi mắt Eilonwy chớp chớp. Gwydion, nét mặt nghiêm nghị, chăm chú nhìn cô trong khi mắt cô mở ra và cô chậm rãi ngẩng đầu lên.

Chương XX: VẬT LÀM TIN

Cô Công chúa ngồi dậy và tò mò nhìn nhóm bạn đang ngồi quanh mình. “Eilonwy,” Taran thì thầm, “cô có biết chúng tôi là ai không?”

“Taran xứ Caer Dallben ạ,” Eilonwy nói, “chỉ có một gã Phụ-Chăn Lợn mới có thể hỏi một câu như thế mà thôi. Tất nhiên tôi biết các bạn là ai chứ. Điều tôi không biết là tôi đang làm gì mà lại ướt lướt thướt và người dính đầy cát, trên bãi biển này.”

Gwydion mỉm cười. “Công chúa Eilonwy đã quay trở lại với chúng ta rồi.”

Gurgi hân hoan reo lên, và ngay lập tức Taran, Fflewddur với Hoàng tử Rhun bắt đầu nói cùng một lúc. Eilonwy vội chụp hai tay lên ôm lấy tai.

“Dừng lại, dừng lại!” cô kêu lên. “Các bạn làm đầu óc tôi quay cuồng cả lên rồi. Nghe các bạn nói còn rối rắm hơn cả cổ đếm ngón tay và ngón chân mình cùng một lúc đấy!”

Nhóm bạn cố bắt mình phải im lặng trong khi Gwydion nhanh chóng kể cho cô nghe tất cả những gì đã xảy ra. Khi ông nói xong, Eilonwy lắc đầu.

“Tôi thấy là các bạn đã có một khoảng thời gian thú vị hơn tôi nhiều,” cô nói, gãi gãi cằm Llyan trong khi con mèo khổng lồ gừ gừ thích thú. “Nhất là vì tôi lại chẳng nhớ được mấy.”

“Thật tiếc là Magg lại đã chạy thoát,” Eilonwy nói tiếp. “Tôi ước là hắn đang ở đây lúc này. Tôi có một vài điều cần thanh toán với hắn đấy. Sáng hôm ấy khi tôi đang trên đường xuống ăn sáng thì hắn lù lù hiện ra ở một hành lang. Hắn bảo tôi rằng có chuyện rất nghiêm trọng đã xảy ra và tôi phải đi với hắn ngay lập tức.”

“Giá mà chúng tôi đã cảnh báo kịp cho cô,” Taran mở đầu.

“Cảnh báo cho tôi ấy à?” Eilonwy đáp lại. “Về Magg ư? Tôi đã biết ngay lập tức, nhờ chính vẻ mặt của hắn, là hắn đang âm mưu chuyện gì đó.”

Taran trở mắt nhìn cô. “Vậy mà cô vẫn đi theo hắn ư?”

“Tất nhiên rồi,” Eilonwy nói. “Tôi còn có thể khám phá ra bằng cách nào khác được chứ? Anh đang quá bận bịu ngồi trước cửa buồng tôi và dọa sẽ cử lính gác đến canh chừng tôi mà. Tôi biết rằng có cố bắt anh nói cho ra đầu ra đuôi thì cũng chẳng được tích sự gì.”

“Đừng chỉ trích cậu ấy khắt khe quá,” Gwydion mỉm cười nói. “Cậu ấy chỉ định bảo vệ cháu mà thôi. Chính ta đã ra lệnh như vậy.”

“Phải, cháu đã nhận ra điều đó,” Eilonwy nói, “và chẳng mấy chốc tôi đã bắt đầu ước là tất cả các bạn đang ở bên tôi. Nhưng đến lúc đó thì đã quá muộn rồi. Chúng tôi vừa mới ra khỏi lâu đài thì Magg liền trối ngay tôi lại. Và hắn còn nhét giẻ vào miệng tôi nữa! Đó là chuyện tồi tệ nhất! Tôi không thể nói được một tiếng nào!

“Nhưng điều đó đã làm hỏng chính âm mưu của hắn,” cô nói tiếp. “Đúng là hắn đã đợi ở đây chờ đến khi đội quân tìm kiếm vượt xa lên trước khá xa. Rồi sau đó hắn lôi xềnh xệch tôi xuống thuyền. Cẳng chân của hắn sẽ còn bị thâm tím rất lâu cho mà xem, tôi xin đảm bảo đấy. Nhưng tôi đã đánh rơi quả cầu của tôi. Vì bị nhét giẻ vào miệng nên tôi không sao khiến cho hắn hiểu rằng tôi muốn lấy lại nó được.”

“Nhưng cho đáng đời hử. Achren nổi cơn thịnh nộ khi mục ta thấy tôi không có quả cầu. Mục đổ tội cho Magg, và tôi lấy làm ngạc nhiên là mục đã không lấy đầu hử ngay lúc đó và ngay tại đó. Với tôi thì mục tỏ ra rất dịu dàng và ân cần, vì thế tôi biết ngay rằng một chuyện kinh khủng gì đó sắp xảy ra.

“Sau đó,” Eilonwy tiếp tục, “Achren phù phép tôi và tôi hầu như không nhớ gì nữa. Cho đến tận khi tôi lại cầm được quả cầu trong tay. Thế rồi...thế rồi tất cả thật là kỳ lạ. Trong ánh sáng của nó, tôi có thể nhìn thấy tất cả các bạn. Không phải là bằng mắt, mà là bằng trái tim mình. Tôi biết các bạn muốn tôi phá hủy những câu thần chú. Và tôi cũng muốn làm thế, không kém gì các bạn.

“Thế nhưng, dường như có hai người bên trong tôi vậy. Một người thì muốn và người kia lại không muốn từ bỏ những lời thần chú. Tôi biết đây là cơ hội duy nhất để tôi có thể trở thành một nữ pháp sư, và nếu tôi từ bỏ mọi quyền lực của mình thì tất cả sẽ kết thúc. Tôi nghĩ là,” cô khẽ nói với Taran, “tôi cảm thấy hơi giống như anh hồi ở khu Đầm Lầy Morva, cách đây đã lâu lắm rồi, khi anh phải quyết định từ bỏ chiếc trâm cài thần kỳ của Adaon.

“Phần còn lại thì không lấy gì làm dễ chịu,” giọng nói của Eilonwy trở nên ngập ngừng. “Tôi...tôi không muốn nói đến nó.” Cô im lặng một hồi lâu. “Giờ thì tôi sẽ không bao giờ trở thành một nữ pháp sư được nữa. Chẳng có gì còn lại cho tôi ngoài việc làm một cô gái.”

“Như thế thôi cũng đã đủ lý do để tự hào lắm rồi,” Gwydion nhẹ nhàng nói. “Bởi nhờ tất cả những gì cháu quyết định hy sinh, cháu đã khiến cho Achren không thể thống trị Prydain được nữa. Chúng ta phải chịu ơn cháu vì nhiều điều hơn là tính mạng của chúng ta.”

“Tôi mừng là cuốn sách thần chú đã bị thiêu rụi,” Eilonwy nói, “nhưng tôi rất buồn là tôi đã mất quả cầu của tôi. Đến giờ này thì hẳn là nó đã trôi xa ra ngoài khơi rồi.” Cô thở dài. “Chẳng còn làm gì được nữa. Nhưng tôi sẽ rất nhớ nó.”

Trong khi cô nói, Taran thoáng thấy một hình thù đang chuyển động trên nền trời xám xịt. Cậu đứng bật dậy. Đó chính là Quạc, đang lao hết tốc lực bay vào đất liền.

“Thành viên bị lạc cuối cùng của chúng ta đây rồi!” Fflewddur kêu lên.

Hai tai Llyan dựng lên, những sợi râu dài của nó giật giật, nhưng nó không hề tìm cách nhảy lên vỗ chú quạ. Thấy vào đó, nó ngồi dậy và khẽ gừ gừ về âu yếm khi nhìn thấy kẻ địch cũ của mình.

Lông ướt sũng và xù ra khắp phía, Quạc vỗ cánh bay tới phía trên Eilonwy. Bất chấp vẻ bề ngoài xơ xác của mình, nó quàng quạc kêu lớn và chẹp mỏ với vẻ cực kỳ tự đắc. “Quả cầu!” Quạc kêu lên. “Quả cầu!”

Từ bộ móng vuốt của nó quả cầu Pelyndryn Vàng rơi vào lòng bàn tay đang xòe ra của Eilonwy.

Mới đầu Gwydion đã quyết định là nhóm bạn sẽ nghỉ ngơi cho đến khi trời sáng, nhưng Hoàng tử Rhun nóng lòng muốn được quay về Dinas Rhydnant ngay.

“Còn rất nhiều việc phải làm,” cậu ta nói. “Tôi e là chúng tôi đã để mặc cho Magg lo những việc mà lẽ ra chúng tôi phải tự lo lấy. Làm Hoàng tử khó khăn hơn là tôi tưởng. Tôi đã học được điều đó từ một chàng Phụ-Chăn Lợn,” cậu ta thêm vào, siết chặt bàn tay Taran, “và từ tất cả các bạn nữa. Và vẫn còn rất nhiều cảnh đẹp trên đảo Mona để cho tôi ngắm nhìn. Nếu có lên ngôi Vua thì tôi tin là tôi nên đến thăm thú tất cả mọi nơi. Mặc dù tôi hy vọng là sẽ được ngắm những nơi ấy theo một cách khác. Vì vậy nếu các bạn không phiền, thì tôi muốn lên đường ngay bây giờ.”

Gurgi không muốn nấn ná lại ở quanh Caer Colur nữa, còn Fflewddur thì cũng khó mà đợi được cho đến khi anh có thể chỉ cho Llyan thấy nơi ở mới của nó trên vương quốc của mình. Eilonwy khẳng khái nói rằng cô đã đủ khỏe để đi đường, và rồi cuộc Gwydion đồng ý là họ sẽ lên đường ngay, không chậm trễ. Ông cũng nhất trí là họ sẽ ghé qua khúc hang xem Glew ra sao, bởi vì Taran vẫn giữ lời hứa của mình là sẽ giúp đỡ tên khổng lồ khốn khổ.

Cả nhóm lục đục chuẩn bị rời bãi biển. Achren, cuối cùng thì cũng bằng lòng đi đến Caer Dallben; mục đích một cách chậm chạp, chìm trong những ý nghĩ của riêng mình, trong khi Llyan nhảy nhót bên cạnh chàng ca sĩ, và Quac thì lượn quanh nô giỡn trên đầu họ.

Eilonwy đã đến đứng bên mép nước. Taran đi theo cô và đứng đó trong khi cô ngắm những ngọn sóng đang xô tới.

“Tôi nghĩ là tôi nên nhìn Caer Colur một lần cuối,” Eilonwy nói, “chỉ để nhớ nơi nó nằm. Hay đúng hơn là nơi nó không còn nằm đó nữa. Tôi rất tiếc, theo một cách nào đó, là nó đã biến mất. Ngoài Caer Dallben ra thì nó là quê hương duy nhất mà tôi có.”

“Khi cô đã an toàn quay về Dinas Rhydnant,” Taran nói, “thì tôi sẽ không ở lại Mona nữa. Tôi đã hy vọng sau tất cả những gì cô phải trải qua, rằng...rằng cô sẽ có thể quay về với bọn tôi. Nhưng Gwydion chắc rằng thầy Dallben muốn cô ở lại đây. Tôi đoán là ông ấy nói đúng. Ngay lúc này đây tôi cũng có thể nghe thấy giọng thầy Dallben: Việc được giải cứu thì không liên quan gì đến việc học tập cả.”

Eilonwy không nói gì một hồi lâu. Rồi cô quay sang Taran. “Còn một điều nữa tôi đã nhớ được khi ở Caer Colur: lời cụ Dallben nói rằng luôn có một thời điểm khi chúng ta phải trở thành một ai đó hơn là bản thân mình. Có đúng là trở thành một cô tiểu thư còn quan trọng hơn là trở thành một nữ pháp sư không? Có lẽ đó chính là điều cụ ấy muốn nói đấy. Tôi sẽ phải tự mình khám phá ra thôi.”

“Vì thế, nếu tôi phải trở thành một cô tiểu thư, cho dù điều đó có khác với bản thân tôi đến thế nào đi chăng nữa,” Eilonwy nói tiếp, “thì tôi cũng sẽ cố gắng học nhanh gấp đôi đàn ngỗng cái ngốc nghếch ở Dinas Rhydnant và về nhà sớm gấp đôi. Bởi vì giờ thì Caer Dallben đã trở thành ngôi nhà duy nhất của tôi rồi.”

“Sao, cái gì thế này?” Eilonwy đột nhiên kêu lên. “Biển đã tặng cho chúng ta một món quà này!” Cô quỳ xuống và nhặt từ ngọn sóng nổi bọt

lên một vật gì méo mó đoạn gờ đi những dải rong biển vướng vào nó. Taran nhìn thấy đó là một chiếc tù và cũ kỹ bọc bạc, với một cái miệng bằng bạc.

Eilonwy xoay nó trong tay và ngắm nghía nó thật kỹ. Cô buồn bã mỉm cười. “Đây là tất cả những gì còn lại của Caer Colur. Nó có đem lại ích lợi gì không thì tôi không biết, và cũng sẽ không bao giờ biết được. Nhưng nếu anh hứa sẽ không quên tôi, cho tới khi chúng ta gặp lại nhau, thì tôi cũng hứa là sẽ không quên anh. Và đây sẽ là vật làm tin của tôi.” “Tôi rất vui lòng xin hứa,” Taran nói. Cậu ngần ngừ. “Nhưng tôi biết trao cho cô cái gì làm vật làm tin bây giờ? Tôi chẳng có gì cả, ngoài lời hứa của mình.”

“Lời hứa của một chàng Phụ-Chăn Lợn ư?” Eilonwy nói. “Chỉ cần thế thôi cũng đã đủ lắm rồi. Đây, anh cầm lấy đi. Tặng quà cho nhau thì vui hơn là nói lời chia tay nhiều.”

“Thế nhưng,” Taran trả lời, “chúng ta sẽ vẫn phải chia tay. Cô biết là Vua Rhuddlum và Hoàng hậu Teleria định cho cô hứa hôn với Hoàng tử Rhun mà.”

“Thật thế sao!” Eilonwy kêu lên. “Tôi có thể đảm bảo với anh là họ sẽ không thể làm điều gì như vậy được. Để người khác quyết định thay mình thì cũng chỉ đến một chừng mực nào đó

thôi. Quả là Rhun đã khá hơn nhiều; tôi nghĩ rằng cuộc hành trình này là điều tốt nhất đã từng xảy ra với anh ta và một ngày kia anh ta thậm chí còn có thể trở thành một vị Vua rất đáng kính nữa kia. Nhưng còn chuyện hứa hôn thì..." Cô bỗng im bặt và quay nhìn Taran. "Chẳng lẽ anh đã có lúc thật sự nghĩ rằng tôi sẽ...? Taran xứ Caer Dallben," cô giận dữ kêu lên, mắt như tóe lửa, "tôi sẽ không nói chuyện với anh nữa!

"Ít nhất là," Eilonwy vội nói thêm, "trong một thời gian."

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>